

အနုပညာ

ရတနာပြပွဲ

BURMESE CLASSIC

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့တာဝန်
ဒို့တာဝန်
ဒို့တာဝန်

စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းစွာ
စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်မ ြ
စည်းကမ်းကိုက်ညီ ဘေးဆင် သည်

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ပေါ် ပါ က်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး
ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ် သည်။

- စာမူခွင့်ပြုချက် - ၄၄၁/၂၀၀၂ (၅)
- မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက် - ၃၇၆/၂၀၀၂ (၅)
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးထွန်းထွန်းဦး (နှင်းဦးလွင်စာပေ)
၅၃၃/အေ၊ ၈ ရပ်ကွက်၊ ပြည်လမ်း
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမောင်မောင်လွင်၊ ကပိရတနာအော့(စ်)ဇက်
၂၀၄၊ လမ်း ၃၀၊ ရန်ကင်း
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၀ ကျပ်

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများ က ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် ဘိုးတက်ရေးကို နှောင့်ထွက်
ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည့်စုံရေးကို ဝင်ရောက် ဖက်ဆက် နှောင့်ထွက်သော
ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည့်စုံရေးပြည့်စုံ အချက်အလက်များအား ဖန်တီးခြင်း ယက်စွတ်
ချေမှုန်းကြ။

ရင်... အကြောင်းပြု
 တောင်းတဲ့ဆုလည်း
 သူ့အတွက်သာ...။
 အိပ်မက်ထွေပြား
 အာရုံများလည်း
 ပဝါးမခွာ
 အနားမှာ... သူ...။
 စိတ်အစဉ်
 အရိပ်ထင်မြဲ
 ရင်ထဲပင်လယ်
 ဘယ်ဝယ်ကမ်းသစ်
 ချစ်သူဖြစ်၏။

သူ့ဘဝထဲသို့ နေခြည် ဝင်ရောက်လာပြီး နောက်ပိုင်း သိသာသော
 ဖြစ်ရပ်များက ဆက်တိုက် ပေါ်ပေါက်ခဲ့။
 နေခြည် . . . ဟု အများတကာ ခေါ်ဆိုကြသော မိန်းကလေး၏
 အမည်မှာ မည်သို့မှာ နေခြည်လင်းဖြစ်သည်။
 နေခြည် . . . သည် စုံမက်ဖွယ်ရာ ကော့ဒ်မြင်းများနှင့် ပြည်စုံ၍
 မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။
 တကယ်တမ်းကျတော့ နေခြည်သည် သူ့အတွက် မဟုတ်။
 နေခြည်နုလုံးသားတို့သည် သူ့အသွေးအသားထဲသို့ မပိတ်ဝင် . . . ။
 သူ့နုလုံးသားကလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် တန်းတန်းစွဲ
 ချစ်မြတ်နိုးဖို့ အလှအထ မရှိခဲ့။

၈

စောပြည်အေး (ပန်းတော)

ဒါကို နေခြည်လည်း သိနိုင်ကောင်း၏။

ဘာပဲပြောပြာ နေခြည်သည် သူ့ဘဝဆီသို့ ထဲထဲဝင်ဝင် ရောက်
လာခဲ့ပြီ။

ချစ်မြတ်နိုးခြင်း အလေ့အထများကို သူ့အတွက် နေခြည် ဖန်ဆင်း
ရစ်လေမည်လား...။

အားလုံးတို့သည် မာယာတွေကိုယ်စီဖြင့် အိပ်မက်သံသရာကို
ထုဆစ်ခဲ့ကြပြီ။

သူ့မာယာ...။

နေခြည်မာယာ...။

သူ့ဘဝမှာ သံယောဇဉ်အဖြစ်ရဆုံးသော ညီလေး 'ရာပြည့်'တို့၏
မာယာတို့ကြောင့်ပင် မထင်မှတ်ထားသော ခြောက်ချားဖွယ်
အိပ်မက်တို့ကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသည်။

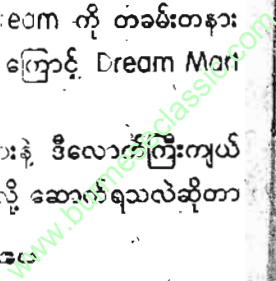
(၁)

နေခြည်နှင့် ရင်းနှီးစေခဲ့သော ပထမမြတ်ရပ်မှာ Dream Mart
နှင့် ပတ်သက်၏။

သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို Dream ဆိုသော
အမည်အောက်မှာပင် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ Dream သည် နယ်မြို့၏
ထုံးစံအရ ကုမ္ပဏီများခန်းတွေ ဘာတွေနှင့် ခမ်းခမ်းနားနား မရှိ။

နေ့ချင်းညချင်း စဉ်းတက်ကြောင်းလဲနေသော လူမှု
အဆောက်အအုံအား အမှီလိုက်နိုင်ဖို့ Dream ကို တခမ်းတနား
ဖြစ်စေချင်သော ဆန္ဒတွေ ရှိနေခဲ့သေးကြောင်း Dream Mart
ကို စိတ်ကူးယဉ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ မြို့အနေအထားနဲ့ ဒီလောက်ကြီးကျယ်
ခမ်းနားတဲ့ အဆောက်အအုံကြီးကို ဘာလို့ ဆောက်ရသလဲဆိုတာ

မောင်ညိုအေး (ဝန်းတော)

ကို လူတွေအားလုံးက စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်။ အခုဆိုရင် အချော သတ်နေပြီ မဟုတ်လား”

မြို့၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေထဲမှာတော့ သူက အသက်အငယ်ဆုံး။ အအောင်မြင်ဆုံးမို့ အားလုံးက တလေးတစား ရှိကြသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေ အားလုံးကို ဒီနေ့အချိန်မှာ ဒီအဆောက်အအုံရှိရာသို့ ခေါ်လာရတာ သူ့မှာ အကြောင်းရှိ၏။ သူ ဘာမှ မပြောခင်မှာပင် သူနှင့် အဆက်အဆံ့များသော ကို ကျော်လင်က မေးလာသည်။ ဘာမှပြန်မဖြေပဲ သူ ပြုံးနေလိုက်၏။ ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာပင် တခြားသူများက သူတို့ထင်ရာမြင်ရာ စိတ်ကူးမိသမျှကို ပြောဆိုကြ၏။

“ဦးကျော်လင် မေးသလိုပဲ အန်တီအိဆွေတို့ကလည်း သိချင်နေတာ အမှန်ပဲ မောင်ရာကျော်၊ အန်တီအိဆွေတော့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ဟော်တယ်ကြီးတစ်ခုကို ရှုပ်လုံးဖော်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဒေါ်အိဆွေကလည်း ဒီမြို့ကိုလာပြီး ကူးသန်းသွားလာနေတဲ့သူတွေနဲ့ ဒီမြို့မှာရှိတဲ့ တည်းခိုခန်းတွေက မျှမျှတတ ရှိနေပြီး သားပဲ၊ ဇာတ်ကြာ ဒီဟိုတယ်ကြီးမှာ မီးမလင်းဘဲ ပိတ်ထားတဲ့ အခန်းတွေ များနေပါဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် ကိုရာကျော်မှာ ဒီထက်စောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်တွေရှိရင် ရှိဦးမှာ”

“ကိုရာကျော်လုပ်ရင် အထူးအဆန်းနဲ့ ဘာမဆို ရွှေဖြစ်

မျက်မြင်မာယာ

တတ်တာ ကျွန်တော်တို့ မျက်မြင်ပဲဗျာ အားလုံး၏ စကားတွေကို အားလုံးအောင် နားထောင်နေမိ၏။

သူတို့တွေမှာ ပြောစရာစကား တွေ ကုန်သွားတော့မှ သူ ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အလုပ်တွေကို Dream ဆိုတဲ့ အမည်အောက်မှာ လုပ်ကိုင်နေတာ အားလုံး သိတယ်နေ ၊ Dream ဟာ ကျွန်တော့် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းစုရဲ့ နာမည်ပဲ၊ ဒီနေ့တွေမှာ ဒီအဆောက်အအုံကြီးကို နာမည်တစ်ခုပေးရတော့မယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်မယ်လို့ ထင်လဲ”

သူ့စကားကို နားထောင်ပြီး အားလုံး စဉ်းစားကြသည်။ ပထမဆုံး ဖြေလိုက်သူမှာ ကိုကျော်လင်ပင် ဖြစ်၏။

“Dream လို့ပဲ ပေးမှာ မဟုတ်လား ကိုရာကျော်”

“ခင်ဗျားအဖြေက မှန်တော့ ဒါကလေးပဲ ပြည့်စုံတူးဗျ၊ မပြည့်စုံရတာကလည်း ကျွန်တော့်မှာ စကားတွေ ကျန်နေခဲသေးလို့ပါ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့တွေကို ဒီကိုခေါ်လာရတာ အကြောင်းရှိပါအံ့”

“ဒါဆို ဒီအဆောက်အအုံကြီးဟာ ဘာအတွက် အဆောက်ခဲတယ် ဆိုတာရယ်၊ ဘာတွေ ဆက်လုပ်မယ် ဆိုတာကို မောင်ရာကျော် ပြောပြချင်လို့ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

အန်တီဆွေကတော့ မိန်းမပီသစွာဖြင့် သီးပိုစိတ်ကို ဖွင့်အန်ခဲ့၏။ အားလုံးကတော့ သူပြောမည့် စကားကိုသာ နားစွင့်

နေကြသည်။

“ဒီအဆောက်အအုံရဲ့ နာမည်အပြည့်အစုံက Dream Mart ပါပဲ။ ရန်ကုန်လိုမြို့ကြီးတွေမှာတော့ Dream Mart လို လူတွေ လိုအပ်တဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ၊ လုပ်ဆောင်စရာတွေ အစုံ အလင်နဲ့ တစ်နေရာတည်းမှာ စုဝေးထားတဲ့ အဆောက်အအုံတွေ အများကြီး ရှိနေကြတယ်။ Dream Mart ကတော့ သူတို့နဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် သေးရင် သေးလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့မြို့ဝန်းကျင် အတွက်တော့ ကြီးကြီးမား မား ဖြစ်နေစေရမယ်။ Dream Mart မှာ ဆိုင်ခန်းတွေ၊ အရောင်း ပစ္စည်းပြခန်းတွေရှိမယ်။ Dream ရဲ့ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းတွေ ရှိမယ်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရုံးခန်းတွေကို ဒီအဆောက်အအုံထဲမှာပဲ ငှားရမ်း စုဝေးခွင့်ပြုဦးမယ်။ ရုပ်ရှင်ရုံ တစ်ရုံရယ်၊ အစည်းအဝေးတွေ အခမ်းအနားတွေ လုပ်ဖို့ အဆင့်မြင့် ခန်းမ ရှိဦးမယ်”

“ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော်ရဲ့မြို့မှာ ရှိနေတဲ့ စီးပွား ရေးလုပ်ငန်းစုတွေကို တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ဆက်သွယ်လို့ရအောင် ခင်ဗျား စိတ်ကူးအရမ်းကောင်းတာပဲ ကိုရာကျော်”

သူ့ကိုပထမဆုံး ထောက်ခံစကားပြောသူမှာ ကိုကျော်ဇင် ပဲ ဖြစ်သည်။ အားလုံးကတော့ သူ့ရဲ့စိတ်ကူးနှင့် လုပ်ချင်သည့် အရာများကို တစ်ယောက်ချင်း ပြောကြပြန်၏။

“အန်တီအိဆွေတို့လို အမျိုးသမီးတွေအတွက် အလှပြင် ခန်းမတစ်ခုတော့ လိုဦးမယ် မောင်ရာကျော်”

“ပါရမှာပေါ့၊ အန်တီအိဆွေရယ်၊ အမျိုးသမီးတွေအတွက် တင် မဟုတ်ဘူး။ အမျိုးသားတွေအတွက်ပါ ကျွန်တော် စီးဉ်ထားပါ တယ်”

သူ့အိပ်မက်တွေက အများကြီးမို့ တင်တင်တည်း နှင့် ပြည့် စုံအောင် ပြောနိုင်မည်မထင်ပေ။ Dream Mart သည် သူတို့မြို့အ တွက်တော့ လိုလေသေးမရှိသော ကမ္ဘာလေး ဘဝခု ဖြစ်စေချင်၏။

“တကယ့်အရေးကြီးပြီး လိုအပ်တဲ့ကိစ္စတစ်ခု ရှိသေးတယ် ကိုရာကျော်”

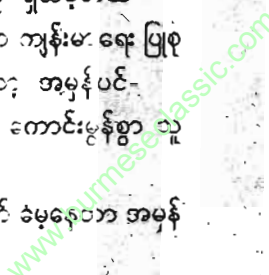
“တာများလဲ မသိဘူး”

“ဒီလို ကိုရာကျော် . . . ကျွန်တော်ဝံ့ ငြိ က မြို့နယ်မဟုတ် တော့ ဆေးရုံမရှိဘူး။ မြို့မှာတော့ ဆေးခန်းဝေးတွေ ရှိကြတာပေါ့။ အရေးပေါ်ကိစ္စတွေကျတော့ အဝေးကို သွား ကြရတယ်။ ၂၄ နာရီ ဖွင့်ထားပေးနိုင်မယ့် ပုဂ္ဂလိက ဆေးခန်းတင် ခဲ့ ရှိသင့်တယ်”

Dream Mart ရဲ့ အစီအစဉ်တွေထဲ က ကျန်းမာ ရေး ပြုစု စောင့်ရှောက်မှုလုပ်ငန်းများ မပါဝင်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပင်-

ဒီစိတ်ကူးနှင့် အကြံပေးချက်ကိုတော့ ကောင်းမွန်စွာ သူ ကြိုဆိုလိုက်သည်။

“အေးက . . . ဒီ . . . ပျက်ကို ကျွန်တော် မမှန်ဘဲ အမှန်

ပဲ၊ ခင်ဗျားပေးတဲ့အကြံအတိုင်း ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ အားချင်းစီစဉ်ပါ မယ်”

“အေးဗျာ . . . တကယ်ဖြစ်လာရင်တော့ Dream Mart ဟာ ကျွန်တော်တို့မြို့အတွက် လိုတရကမ္ဘာလေးတစ်ခု ဖြစ်နေမှာ သေချာတယ်”

လူတွေအားလုံးကတော့ Dream Mart နှင့် မတ်သက်ပြီး အဆိုးမြင်သမားတစ်ယောက်မှ မပါဝင်ကြပေ။

အန်တီအိဆွေက လတ်တလော စဉ်းစားမိခြင်းကို မခွင်း မချန် ပြောလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ မောင်ရာကျော် . . . ဒီအတွက် မောင်ရာကျော် လုပ်ရမယ့် ကိစ္စတွေက အများကြီးပဲနော်၊ ဝန်ထမ်းတွေ ခန့်ထားရ မယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကြမလဲ မသိဘူး၊ Dream Mart ကို တီဗွီတို့၊ သတင်းစာတို့ကရော ကြော်ငြာတွေ ဘာတွေ ထည့်ဦးမှာလား၊ အဲဒီ လိုသာ လုပ်နိုင်ရင်တော့ အတော်ကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားသွားမှာ”

“လက်ရှိ အရောင်းအဝယ်လုပ်နေကြတဲ့လူတွေကို ကျွန် တော် ဖိတ်ခေါ်မှာပါ။ သူတို့တွေအနေနဲ့ Dream Mart မှာ လာ ရောက် ပူးပေါင်းနိုင်ပါတယ်။ သူတို့ မပူးပေါင်းချင်မှ ကျွန်တော် ဘာသာ စီစဉ်မှာပါ။ တီဗွီကနေပြီး ကြွနဲ့သုံးဆယ်လောက်အထိ ကြော်ငြာဖို့ လုပ်ထားပါတယ်။ သတင်းစာတွေ၊ စာစောင်တွေထဲမှာ လည်း ကြော်ငြာဦးမှာပါ။ ဒီလို ကြော်ငြာရတာ Dream Mart တစ်ခုတည်းအတွက်တင် မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း

တွေအတွက်ပါ အကျိုးရှိစေမှာပါ”

သူတို့အုပ်စု စကားကောင်းနေစဉ်မှာပဲ ကံကြီးတင် ဆိုသူ ရောက်လာ၏။ ကိုကြီးတင်နာမည်က ကိုတင် ဖြစ်ပြီး (ခ)ဟော အပြောကောင်းသူဖို့ ကိုကြီးတင်ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုကြီး တင် အသံကို မြို့မှာရှိသော ကလေးလူကြီးများက အလွတ်ရနေကြ သ်။

ကိုကြီးတင်ကို ကြည့်ရင်းက ကိုကျော်လေး မှာလိုက်သည်။

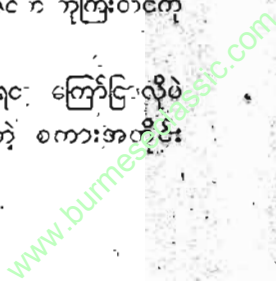
“အတော်ပဲ ကိုရာကျော်ရေ . . . နိဗ္ဗာန်နဲ့ဆက် သိသိက် ဆရာဘုရားလူကြီး ကိုကြီးတင်တော့ ရောက်လာ ပြီး မြို့ကလေးတွေကို ကြော်ငြာဖို့အတွက်တော့ ကိုကြီးတင်ကိုသာ ဝယ်ယူပေးလိုက်ပေ တော့”

ကိုကြီးတင်က သူ့ကိုကြည့်ရင်း ပြန်ပြော၏။

“ကျွန်တော် ရောက်မလာခင်ကတည်းက ကျွန်တော် အကြောင်း ပြောနေကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

သူကပင် Dream Mart နှင့်မတ်သက်ပြီး ကိုကြီးတင်ကို အစအဆုံး ရှင်းပြလိုက်သည်။ ကိုကြီးတင်တင် လောက်ကတော့ အတော်လေး သဘောကျနေပြန်၏။ ကိုကျော်လင် က ကိုကြီးတင်ကို ဆက်လိုက်သည်။

“ကိုကြီးတင်ရေ . . . ကြားကြားနေရင် ကြော်ငြာလိုပဲ လိုချင်တာတွေ အစုံအလင်ရမယ်ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း Dream Mart က တကယ်ဖြစ်လာတော့မှာ”

ဆာ်ပြီအေး (ပန်းတော)

ကိုကြီးတင်ကလည်း ခေသူတော့ မဟုတ်၊ ချက်ခြင်းပင် ခွန်းတုံပြန်ပြီး နောက်ပြောင်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ . . . ဈေးဝယ်ရင် ဘယ်မှာမှ စိတ်မချရဘူးလို့ ဆိုတဲ့ ကြော်ငြာအတိုင်းလား”

ကိုကြီးတင်စကားကို သူ သဘောကျသည်။ သူ Dream Mart နှင့် ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားထားသော စာသားလေးကို သူ ရွတ်ပြမိပြန်သည်။

“ကိုကြီးတင်က အလှူခံမဏ္ဍပ်ကျနေပြီး ဒီစာသားလေးကို ရွတ်ပြပြီး ကြော်ငြာပေးပေါ့။ အရင်းအမြတ်တာ သာမည၊ Dream Mart က ထာဝရလို့လေ”

“သူဌေးလေးရဲ့ ကိစ္စဆိုတော့ လုပ်ပေးရမှာပေါ့။ အခု သူဌေးလေးရှိတဲ့နေရာကို လိုက်လာရတာကလည်း အလှူခံမလို့ မြို့တောင်ဘက်သုဿန်မှာ ဇရပ်ဆောက်ဖို့အတွက် သူဌေးလေးက ပဲ ကမကထလုပ်ပြီး ကုသိုလ်ဆက်ပေးပါဦး”

ကိုကြီးတင်ကတော့ ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို သူဌေး လေးဟုသာ ခေါ်ဆိုလေ့ရှိသည်။ ဒီအခေါ်အဝေါ်ကို ကျေနပ်နေမိ ၏။

“အဲဒီကိစ္စ ကျွန်တော်တာဝန်ထားပါ ကိုကြီးတင်၊ အခု ကိုကြီးတင်ကို ပြောချင်တာက Dream Mart ကို အမြန်ဆုံး ဖွင့်နိုင် အောင် စီစဉ်နေတယ်၊ ကိုကြီးတင်ရဲ့ ဘိသိက်ဆရာအလုပ်၊ အလှူခံ မဏ္ဍပ်မှာ ရွတ်ရဖတ်ရတဲ့ အလုပ်တွေကနေ အငြိမ်းစားယူပြီး

ပျက်ပြေဟယာ

Dream Martရဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ဝင်လုပ်ပါလား”

“မဖြစ်ပါဘူး သူဌေးလေးရာ၊ ဒီအလုပ်တွေက ကျွန်တော့် တို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် လက်ဆင့်ကမ်းပေးခဲ့တဲ့ အမွေတွေလေး၊ အငြိမ်းစားယူလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး”

သူ့ဖိတ်ခေါ်မှုကို ကိုကြီးတင်က အတည်ပေါက်ဖြင့် ငြင်း ဆိုလေ၏။

“ကိုရာကျော် ပိုက်ဆံတွေပေးပြီး Dream Mart မှာ လုပ် ခိုင်းလည်း ကိုကြီးတင် လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ရဲ့ ရွတ်သံ ဖတ်သံကို မြို့ကလူတွေ မကြားရမှာကို သူက စိုးရိမ်နေတာ၊ သူ့အသံ မကြားရ ရင် ကျပ်တိုလည်း နေတတ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး ကိုရာကျော်”

“ကိုကျော်အင်ပြောတာ ဟုတ်တယ် သူဌေးလေး၊ ကျုပ်က ပိုက်ဆံမချမ်းသာပေမယ့် အသံကိုတော့ အလုံ့ပယ် ဖြန့်ဝေနိုင်တာ ျ”

ကိုကြီးတင်တို့က ရပ်နေ၊ ရွာနေ၊ ဘာသာရေးကိစ္စတွေ ကို မျိုးရိုးလိုက်ပြီး လုပ်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်၏။ ငွေကြေး အရှုပ်အရှင်၊ လူမှုရေးကိစ္စတွေ ကင်းသောကြောင့် နိုးသားသော ကိုကြီးတင် အားလုံးက တလေးတစား ရှိကြ၏။

(၂)

နေခြည်နှင့် ရင်းနှီးစေရန် ဒုတိယဖြစ်ရပ်ကို ဖမ်းတီးသူမှာ ညီလေး
ရာပြည့်ပင် ဖြစ်သည်။

သူနှင့် ညီလေးရာပြည့်တို့မှာ မိဘနှစ်ပါးလုံး မရှိကြတော့
ပေ။

မေမေအစ်မ၊ မေဖေအစ်မတွေဖြစ်ကြသော အပေါ်အမိ
ကြီးနှစ်ယောက်သာ ရှိတော့၏။

ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကြောင့်ပင်
ညီလေး ရာပြည့်တို့အဖို့ မြို့မှာ အတော်လေး ထင်ရှား ဖြစ်သော

သူကတော့ စီးပွားရေးအရ အောင်မြင်သလို ညီလေး
ရာပြည့်ကျတော့ လူမှုရေးရာနှင့် ပညာရေးမှာ သူတကာ ခံစားခံ

ရ၏။

အင်္ဂလိပ်
ဘာပေ

www.burmeseclassic.com

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

ညီလေးရာပြည့်၏ စိတ်ကူးတို့သည် အတွေးကြွယ်ပြီး အိပ်မက်ဆန်၏။

တကယ်တော့ Dream Mart သည် သူ့စိတ်ကူး မဟုတ်။

ညီလေးရာပြည့်၏ စိတ်ကူးအပေါ် သူက မွမ်းမံ အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့လုပ်ငန်းများ တိုးတက်အောင်မြင်ခြင်းမှာ ညီလေးရာပြည့်၏ စိတ်ကူးများအပေါ် အခြေခံခဲ့ခြင်းကြောင့်ဆိုလျှင် မှားမည် မထင်ပေ။

“ညီလေးစိတ်ကူးခဲ့တုန်းက Dream Mart ဟာ ဒီလောက်ထိ မကြီးဘူး။ အစ်ကိုကြီးရာကျော် အကောင်အထည် ဖော်လိုက်တော့ ညီလေးတောင် အံ့ဩယူရတယ်။ ဒါကလည်း သိပ်တော့ မထူးဆန်းပါဘူး။ အကိုကြီးက စီးပွားရေးသမားပဲ ဥစ္စာ”

ညီလေးက တကယ်ကို အဖြောင့်တွေးတတ်သည်။

ဒီလို အပြောအဆို အမူအကျင့်လေးများကြောင့်ပင် ယာလှိုင် ပိုခဲ့ရ၏။

“ဒီအလုပ်တွေကို ညီလေး အကောင်အထည်ဖော်ရင် မှာပါ။ တကယ်လုပ်ရင် ညီလေးလည်း စီးပွားရေးသမားအဖြစ် အောင်မြင်မှာပါ”

သူ့ကို စီးပွားရေးသမားဟု အမြဲသမုတ်ခဲ့သော်လည်း ညီလေးကို ပြောရန်ခက်ကဲ အားရသိကြီးပြောကာ ပြန်ရှင်းတတ်၏။

“အောင်မြင်တဲ့ စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်ဘူး။”

မျက်ပြေမာယာ

ညီလေး စီးပွားရေးလုပ်ရင် စကားမပြောတတ်တာရယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက် မရဲတာတွေကြောင့် အလုပ်ဖြစ်မှာ မလဲဘူး။ ကောင်မြင်ခြင်းသရဖူကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားဟာ အစဉ် မာကျောနေရမယ်။ ရက်စက်စရာရှိရင် နောက်ဆုံးမတင်းရဘူး။ ညီလေးမှာရှိတဲ့ စရိုက်နဲ့ဆိုရင် အောင်မြင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုကြီးဖြစ်တိုင်း ညီလေးဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ညီလေးရာပြည့်၏ အတွေးတွေက တောသဘာဝကျနေ၏။

အောင်မြင်ပြီးသား လူတစ်ယောက်ပဲ ဦးနှောက်တို့သည် အရာရာအပေါ် မရိုးသားတတ်တာတော့ ပေးမှာ၏။

“အစ်ကိုကြီးမှာ စိတ်နှလုံးကောင်းပြီ။ အကြံကောင်းတွေ ပေးတတ်တဲ့ ညီလေးလို ညီတစ်ယောက်သာ ရှိခဲ့ဘူးဆိုရင် အခုလို အောင်မြင်မှုတွေ ရနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ လူ့သဘောသဘာဝအရ ကိုယ်လုပ်တိုင်းဖြစ်လေ မှတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကျင့်ကြံသွားလေပဲလို့ ညီလေးပဲ ပြောခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်လား။”

“တစ်ယောက်တည်းချွန်ပြီး အောင်မြင်သွားရင် အဲဒီအောင်မြင်မှုကပဲ အရမ်းအထွတ်အထိပ်ရေ ကဲအောင် လုပ်တတ်တယ်။ ဒါတွေကြောင့်ပဲ အစ်ကိုကြီးအနားမှာ ညီလေးကတော့”

“ဒါပေါ့ ညီလေးရာ . . . ရာပြည့်ရဲ့စိတ်ကူးတွေက ပြုသားပြုသားက လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်နေသမျှ အောင်မြင်မှုတွေကို အင်အား၊ လူတွေရဲ့ ယုံကြည်မှုတွေပေးပေးလာတာပဲ။ ကုသိုလ်ရပါ”

Dream Mart ကလည်း အောင်မြင်ဦးမှာပဲ၊ တို့တစ်သက်မှာတော့ ရာပြည့်နဲ့ ရာကျော်ဟာ ဘယ်တော့မှ ခွဲခြားလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိစ္စတစ်ခုကို တိုင်ပင်တိုင်း သူနှင့် ညီလေးတို့ စကားတွေ ပြောကြစမြဲပင်-

အခုလည်း Dream Mart မှာ ဝန်ထမ်းခန့်ထားရေး အတွက် တိုင်ပင်ကြည့်ကာ စကားတွေ ပြောဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ဝန်ထမ်းခန့်ထားရေး လူတွေ့အင်တာဗျူးမှာ အစုရှယ်ယာခင်များ နှင့်အတူ ညီလေးလည်း ပါဝင်ခဲ့၏။

ညီလေးကတော့ မေးခွန်းတစ်ခုမျှ မမေးခဲ့ပေ။

သူတို့ အတွက် မေးမြန်းခြင်း၊ အင်တာဗျူးဖြေကြသူများ၏ အဖြေစကားများကိုသာ ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေခဲ့၏။

စီးပွားရေး အမြင်ရှိမှု၊ ဖျတ်လတ်မှုတို့အပေါ် ကြည့်ပြီး ရှေးချယ်ပေးခဲ့၏။

ညီလေးကတော့ လူတွေ့၏ ခိုးသားမှုကိုသာ အဓိကထား ပေးမှာကို သူ သိနေပြန်သည်။

ကာဗျာ ကိစ္စတွေပြီးဆုံးတော့ သူနှင့် ညီလေးရာပြည့် သူ့ကို ခေါ်သည်။

ညီလေးကို ပြောရင်းတော့ ညီလေးပါလာတော့ အံ့သြကြ "အောင်မြင်တဲ့ စီးပွားရေး"

တာ၊ စီးပွားရေးလောကထဲကို ညီလေး ဝင်လျှင် ချက် ပေးကြတယ်"

"အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစ်ကိုကြီးက ဘာမှ ပြန်မပြောလိုက်ဘူးလား"

လူတွေက စီးပွားရေးသမားလို့ အကြံမည်က ညီလေး အကြောက်ဆုံးဆိုတာ သူ သိသည်။

အင်တာဗျူးကို ဝင်ပြီး ပတ်သက်တဲ့ ညီလေးက သူ့ ကိစ္စနှင့်သူ ဖြစ်၏။

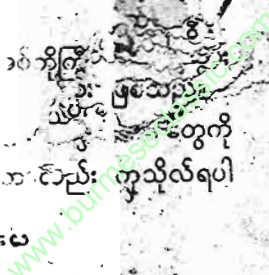
"ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ညီလေးက စီးပွားရေးလောကထဲကို ဘယ်တော့မှ ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတယ်။ ဒီနှစ်အကုန်မှာ ဂျပန်သွားပြီး ကျောင်းသွားတက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာကို သူတို့တွေကို ပြောလိုက်တယ်။ ညီလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငယ်စဉ်ပဲ ဝင်ပဲအဖြစ် အစ်ကိုကြီး ချန်ထားခဲ့တယ်"

"ဘာဝက်ဖဲလဲ အစ်ကိုကြီး"

"ဘာကိစ္စပဲလုပ်လုပ် ရာပြည့်ရဲ့စိတ်ကူးနဲ့ ရာကျော်နဲ့ လက်တွေ့တို့ အမြဲ ပေါင်းစပ်ပြီး လုပ်ဆောင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘာဝကိုပါ"

"အဲဒီဝက်ဖဲကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ဝက်ဖဲကြီး ပြောသလို ပါနဲ့၊ သုံးလည်း မသုံးသင့်ဘူး"

ဒီလိုစိတ်မျိုးလေးတွေကြောင့် ညီလေးက တွေ့ရတဲ့ တွေ့ရတဲ့ ပြီးပေးတာလည်း ကုသိုလ်ရပါ စမြဲပင်။

ထင်ရှား (ပန်းတော)

မာနနည်းသော၊ လိုချင်ရမှုကနည်းသော ညီလေးအဖြစ် က သူ့ထက်တော့ ငြိမ်းချမ်းနေသည်။

“အခု အလုပ်ရသွားတဲ့ လူတွေထဲမှာ ညီလေးရဲ့လူတွေရော ပါကြလား။”

ဒီကိစ္စကို သူ မေးမှဖြစ်မည်။

ဝန်ထမ်းတွေကို အများဆန္ဒကို မှုတည်ပြီး ရွေးချယ်ရတော့ ညီလေး၏လူတွေ ကျန်နေခဲ့ဖူးမှာကို ပူပန်မိသည်။

ဒီကိစ္စအတွက်ပင် အင်တာဗျူးခန်းမှထဲကို ညီလေး ဝင် ရောက်ထိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“တော်တော်အံ့ သြစရာကောင်းတယ် အစ်ကိုကြီး။ ကျွန်တော့်လူတွေမှာ အစ်ကိုကြီးတို့ ကြိုက်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ရှိနေကြတယ်။ သူတို့အားလုံးပဲ အလုပ်ရကြပါတယ်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား . . . အားလုံးရဲ့ သဘောကျရာကို ရွေးရတာဆိုတော့ သူတို့တွေကျန်ခဲ့ဖူးမှာကို အစ်ကိုကြီး စိုးရိမ်နေတာ”

“သူတို့တွေက လူငယ်တွေပါ အစ်ကိုကြီး။ သူတို့ဟာ အစွမ်း ရှိသလို ရိုးသားကြတယ်။ သူတို့အသိုင်းဝိုင်းက သူတို့ဦးနှောက် တွေကို မပံ့ပိုးပေးနိုင်ကြဘူး။ Dream Mart ဟာ သူတို့တွေ

ကြည်ရာမြက်ရာရာမှာ နေရာတစ်ခုပဲ။ Dream Mart

ဘဝလုံး မြှုပ်နှံကြမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလို မဖြစ်ဖို့ သူ့ကို ပြောထားပါတယ်။ လူငယ်ဆိုတာက ဘယ်သူမှ

ညီလေးတို့ ပြောရင်တော့ အင်တာဗျူးကို ကိုယ်အတွက်ပဲ ကိုယ် အောင်မြင်တဲ့ စီးပွားရေး

ပျက်ပြောဟာ

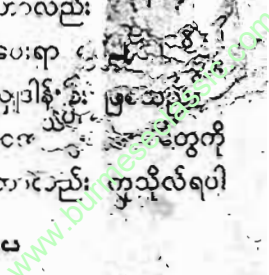
တိုင် ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရမယ်။ အချိန်တန်ရင်တော့ Dream Mart ထက်ကောင်းတဲ့ ရေကြည်ရာမြက်ရာရာကို သူ ခိုးတွ ထွက်သွားကြပါ လိမ့်မယ်”

ညီလေးစကားကြောင့် သူလန့်သွားမိသည်။

ညီလေး ပြောသလိုသာ ဆိုရင်တော့ Dream Mart ၏ အနာဂတ်သည် အလုပ်သမားပြဿနာနှင့် ပမ်းလုံးနေမှာ သေချာ သလောက် ရှိ၏။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဖြစ်ပါ့မလားကွ။ တော်ကြာ အကိုကြီး တို့တွေ ဒုက္ခရောက်နေပါဦးမယ်”

“သူတို့တွေ တခြားတစ်နေရာကို ပွားမယ်ဆိုရင်တောင်မှ သူတို့နေရာအတွက် လူစားရှိမှ သွားကြာမှ ပါ။ သူတို့တွေ စိတ်တွေ က ပြီးစလွယ်တော့ မနိုင်ကြပါဘူး။ တိုးတက်မှု ရှာချင်တဲ့ လူတွေကို သူတို့ ကူညီမှာပါ။ လက်တွဲ ခေါ်ကြမှာပါ။ ဒီလိုတစ်ယောက်တည်း တော်နေတတ်နေရုံနဲ့ ကောင်းတဲ့ဝန်းကျင် ဖြစ်လာပါဘူးဆိုတာကို သူတို့တွေ သိနေကြပါတယ်။ Dream Mart အောင်မြင်လာတာနဲ့ အမျှ အစ်ကိုကြီးလည်း ဓနအင်အား ပိုကောင်းလာသလို ရဲ့ ဘဝနဲ့ အတွေးအခေါ်အဆင့်အတန်း ဘာလည်း မယ်။ ဒါ ကောင်းတဲ့အလုပ်အပေါ် ပံ့ပိုးပေးရာ ပိုက်ဆံတွေ ပုံအော့ပြီး ရက်ရက်ရောရော ဗျူဒါနဲ့ ပြောသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို တွေ့တဲ့ တတ်နိုင်သလောက် ဖြည့်ဆည်းပံ့ပိုးပေး ဘာလည်း ကူညီလဲရပါ

တယ်”

စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်မို့လား မပြောတတ်ပေ။
လူတွေအားလုံး အပေါ်မှာတော့ ညီလေးလို မမျှော်လင့်
တတ်သလို စိတ်ချမှုလည်း နည်းပါးနေတာ သေချာ၏။

“ကဲပါကွာ . . . ညီလေးလည်း ပင်ပန်းနေရောပေါ့၊ ဂျပန်
သွားဖို့ကိစ္စအတွက် ရန်ကုန်ဆင်းရဦးမှာမဟုတ်လား၊ Dream Mart
ကတော့ သူ့ဘာသာသူ လှုပ်ရှားလို့ ရလောက်ပြီ၊ ညီလေးကိစ္စ
အတွက် လုပ်စရာရှိတာတွေ ညီလေး လုပ်ရဦးမယ် မဟုတ်လား”

“အစ်ကိုကြီး နားရင် နားလေ၊ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း
မှာပဲ ညီလေး ရန်ကုန်ဆင်းဖြစ်မယ်”

ညီလေးရာပြည့်က အလိုက်တသိဖြင့် သူ့ရှေ့မှ ထွက်သွား
သည်။

ညီလေးကို ကြည့်ရင်း သူတစ်ယောက်တည်း တွေးနေမိ
ပြန်သည်။

သူတစ်ယောက်စီမှာ စရိုက်သဘာဝ တစ်မျိုးစီတော့ ရှိ
အမြဲပင်။

ဟာကကြီးမှာ သူ့လို စီးပွားရေးကို အာသာငမ်းပြီး ပတ်
မလျော့တတ်သော လူမျိုးတွေချည်းပဲ ရှိနေလို့ မဖြစ်

ဉာဏ် ကို လူတွေကို ဝရံစိတ်တတ်သော၊ ကိုယ်ချင်းစာ
တတ်သော ကိုယ့်လိုဖြစ်စေချင်သော လူမျိုးတွေ ရှိနေဦးမှ ဖြစ်မည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ လောကကြီးသည် သဘာဝကျစွာ
ဖြင့် လူတွေ အသက်ရှင် နေထိုင်ခွင့်ကို နန်းဒီးထားသည်ပဲ။

(၃)

ညီလေးရာပြည့် ရှိနေစဉ်ရက်တွေမှာ Dream Mart မှ တိုးတက်မှု
သည် မသိသာသေးပေ။ ညီလေး ရန်ကုန်ဆင်းသွားပြီး သီတင်း
နှစ်ပတ် ပြည့်သောအခါမှာတော့ အတေးလေး သိလာ၏။

ညီလေးရာပြည့်အဖို့ မျက်မြင်မတတ်ပေမယ့် Dream
Mart အကြောင်းကို ဖုန်းဆက်ရင်းက ခြေပြုဖြစ်သလိုနဲ့

“ကိုရာကျော်ရေ . . . ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာ
ခင်ဗျားပါ လိုက်ခဲ့လေ၊ ခင်ဗျား ဆံပင်တွေတောင်
ဟိုရောက်မှ ခင်ဗျားညှပ်နေကျဆိုင်မှာ ညှပ်ပေး
တော့ ဆံပင်ညှပ်ချင်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပစ္စည်းဝယ်
ရန်ကုန်ကို ဆင်းနေကျပဲ ဧဟုတ်လား။”

ကိကော်ဇင်ပြောမှ သူ့ကိုယ်သူ ဝရုထားဖြစ်သွား၏။

ပေါင်ပျိုဒေါ့ (ပန်းတော)

တခြားတစ်ယောက် ပြောယူလောက်အောင် ဒီလပိုင်းမှာ အံ့လုပ်ထဲ အာရုံရောက်နေခဲ့သည်။ ကိုကျော်လင်ကတော့ သူ့အကြောင်းကို သိနေ၍ ရန်ကုန်အတူ ဆင်းဖို့ ပြောနေသည်။

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်လိုက်ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး ကိုကျော်လင်” သူ့အမြေစကားကြောင့် ကိုကျော်လင် အံ့ဩသွားကာ...

“ခင်ဗျား ဆံပင်မညှပ်ဘဲ အရှည်ထားမလို့လား။ ခင်ဗျား ရန်ကုန်မှာ ဆံပင်ညှပ်နေကျပဲ ဥစ္စာ၊ အလုပ်တွေက ခဏထားလို့ ရနေတာပဲ”

ဆံပင်ညှပ်ဖို့၊ အဝတ်အစားဝယ်ဖို့အတွက် ရန်ကုန်သွားဖို့ မလိုတော့ကြောင်းကို သူ ပြောပြလိုက်၏။

“Dream Mart မှာ ဆံပင်ညှပ်လို့ ရသလို၊ လိုချင်တဲ့ အဝတ်အစားတွေ၊ ပစ္စည်းတွေလည်း ဒီမှာရှိနေပြီလေ”

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ် ခင်ဗျားပြောတာလည်း ဟုတ်နေတာပဲ၊ ကောင်မလေးတွေကတော့ အချောလေးတွေပျို တက်လာကံဆိုး အတော်သဘောကျဖို့ ကောင်းတာ၊ ခင်ဗျားတို့ ကိုအကြိုက်ပဲ ကိုရာကျော်”

“ကျော်လင်စကားဆုံးသည်နှင့် ချက်ချင်းလက်ငင်း သူ့...”

“ကျော်လင်ကလည်း အဲဒီအလှအပတွေကို ယစ်မူးချင် လို့ ရှုပ်ချင်ရင် ဒီပြင်မှာပဲ ရှုပ်မယ်၊ ဒီမှာတော့ ဘယ်တော့မှ မလုပ် ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား သိနေတာပဲ၊ Dream Mart နဲ့ ပတ်သက်နေ

ပျက်ပြေဟာ

တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံးက ဝန်ထမ်းတွေအပေါ် မှာ သိက္ခာရှိရှိနဲ့ ဆက်ဆံရမှာပျ”

ဒီကိစ္စတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ကပင် ပြတ်သား ထားမှ တော်ရုံကျမည်။

“လူရင်းဖို့ တမင်နောက်တာပါ ကိုကျော်လင်၊ အဲဒီဘက် ခင်ဗျား မရောက်သေးဘူးနဲ့ တူတယ်၊ ခင်ဗျားရောက်ရင် တွေ့ပါ လို့မို့မယ်”

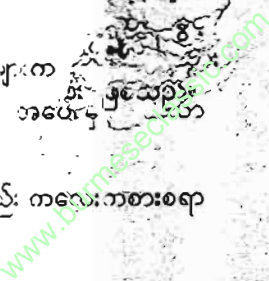
ကိုကျော်လင်နှင့် စကားဖြတ်ပြီး ငါ့ထွက်ခဲ့သည်။ ကိုကျော်လင်တို့ကတော့ ဆံပင်ညှပ် ခဲ့ပဲ၊ ခေါင်းလျှော်ခြင်း ကို ပြုပြီးလောက်ပြီ ထင်၏။

Dream Mart သည် လေးထပ်အဆောက် အအုံ ဖြစ်သည်။ သူ သွားမည့် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်သည် တတိယထပ် ကွင်း ရှိသည်။ တူကိန်း ထပ်သို့ သွားရင်းကပင် အချို့ကောင်တာဝေ ဆီ သူ့ခဏားမှာ သွား သေး၏။

သူ့ကိုတော့ ဝန်ထမ်းအတော်များ ကျွဲက တတိယထပ်လှေကားအတက်တွင် အပေးမှ ပြောသလို သော ကိုကြီးတင်နှင့် မှတ်မထင် ဆို၏။

“ကိုကြီးတင်ပါလား၊ လက်ထဲမှာလည်း ကလေးကစားစရာ

ဖော်ပြအေး (ဝန်းတော)

အရုပ်တွေနဲ့ ခင်ဗျားကလေးအတွက် ဝယ်လာတာလား၊ ကျွန်တော် တို့ Dream Mart မှာ စိတ်တိုင်းမကျတာတွေ့ရင် ပြောနော် ကိုကြီး တင်”

“အားလုံး စိတ်တိုင်းကျပါတယ်၊ ကလေးကစားစရာ ဝယ်ဖို့ သက်သက်တော့ လာခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး၊ တတိယထပ်မှာ ကျွန်တော့် ညီမလေးတစ်ယောက် အလုပ်လုပ်နေပါတယ်၊ သူ့ဆီလာရင်းက ကြုံလို့ ဝယ်လာတာပါ”

“ကိုကြီးတင်ကလေးက ဘယ်အရွယ်လဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ သားသမီး မရှိသေးဘူး သူ့ဌေးလေး၊ ကျွန် တော်က ကလေးချစ်တတ်တော့ အနီးအပါးက ကလေးတွေ ခေတ္တဖို့ ဝယ်လာခဲ့တာ”

ကလေးမရှိသေးဘဲ ကလေးချစ်တတ်သော ကိုကြီးတင်က တော့ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဆင်းသွား၏။ တတိယထပ်ကို ရောက် သည်နှင့် ဧည့်ကြိုနှင့်လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်းလေးက သူ့ကို ခရီးဦးကြို

“ဆရာတစ်ယောက်တည်း လျှောက်ကြည့်တာလား”
“အားကွာ ငါ ဆံပင်ညှပ်မလို့ ဒီအထပ်ကို တက်လာတာ”
“နတ် လိုက်မို့ပေးမယ် ဆရာ”

“ဧည့်ကြိုနှင့်လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း၏ ခေါ်ဆောင်မှုနောက်ကို သူ လိုက်သွားသည်။ ဆိုင်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် အထဲမှ တောင်မလေး နှစ်ယောက်ထွက်ပြီး သူ့ကို ကြို၏။

မှက်ခြေမာယာ

“ဆံပင်ညှပ်ဖို့ လာတာလား ဦးရာ ကျော်၊ သမီးဘို့ စောင့် နေတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိသွားပြီ”

“အေးကွာ . . . မင်းတို့ တမင်အားပေးချင်လို့ အချိန်ရ တုန်း လာခဲ့တာပဲ၊ ဒါနဲ့ ဘယ်နှစ်ယောက် စောင့်ရမှာလဲ”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နှင့် အဖွဲ့ကျနေစဉ်မှာပင် အခန်းထဲမှ တစ်ယောက် ထပ်ထွက်လာ၏။ ဆိုင်ကိုလာသောသူ တစ်ယောက်ဟု သူ့စိတ်ထဲက ထင်လိုက်မိသည်။

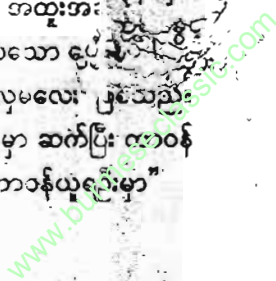
‘ကျွန်မ အလုပ်တန်းလန်းကြီးနဲ့မို့ ချီးဦး မကြိုနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဦးရာကျော်”

အပြုံးဖြင့် သူ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်တာမှ ဆိုင်မှ တစ် ယောက်ယောက်ဆိုတာ သူ သိသွားရ၏။ ကိုကျော်ဝင် ညွှန်းသော တစ်ယောက်သောသူဆိုသည်မှာ ဒီချာတီကလေးပဲ ဖြစ်မည် ထင်၏။

“နေခြည်ရေ . . . ဦးရာကျော်ကတော့ ဘယ်နှစ်ယောက် စောင့်ရမလဲလို့ မေးနေတယ်၊ နေခြည်ပဲ ရှင်းပြလိုက်ပါ”

အသက်သုံးဆယ် ပြည့်ခါနီးသော သူ့ကို နှစ်ဆယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဦးတင်ခေါ်တာ အထူးအား မဟုတ်ပေ။ သူ့အနားသို့ အပြုံးဖြင့် ရောက်လာသော ငယ်သူ့ ကိုကျော်ဝင် ညွှန်းလောက်သည် အချောစာပုမလေး ပြသည့်

“ကဲ . . . သိသိတို့က နေခြည်နေရာမှာ ဆက်ပြီး လာဝန် ယူလိုက်၊ နေခြည်က ဦးရာကျော်အတွက် တာဝန်ယူဦးမှာ”

ထင်ရှား (မန်းတော)

သိသိဆိုသော ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ထဲက ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဖြစ်မည်ကို သူ့ ပသိရပေ။ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်က တော့ သူနှင့် နေခြည်ကို ထားရစ်ပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွား၏။ နေခြည်၏ ဦးဆောင်မှုကြောင့်ပင် ကပ်လျက်ရှိသော အစားအခန်းထဲသို့ စင်လိုက်သွားရသည်။ အခန်းထဲ ရောက်တော့မှ မိန်းကလေး အလှပြင်ခန်းမှန်း သိတော့၏။

“ကိုယ်က ဒီအခန်းထဲမှာ ညှစ်ရမှာလား”

“ဟုတ်တယ် ဦးရာကျော်၊ ဟိုဘက်က အမျိုးသားတွေ အတွက်လေ၊ အဲဒီမှာဆိုရင် ရှေ့မှာ လူတွေ ရှိနေတယ်၊ ဦးရာကျော် တို့ဖို့အတွက် ဒီအခန်းထဲမှာ သီးသန့်စီစဉ်ပေးထားပါတယ် ဦးရာကျော်သာ နောက်ကျပြီးမှ လာဖြစ်လို့ပါ။ Dream Mart ရဲ့ ရှယ်ယာဝင်တွေ တော်တော်များများ ဒီကို ရောက်လာပြီးကြပြီ”

အခန်းထဲမှာတော့ ဆံပင်အလှပြင်ခန်းအသစ် အမျိုးသမီး သုံးလေးယောက်ကို တွေ့၏။ သူတို့ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးမှ အခန်း တစ်ခုဆီသို့ ဝင်ရသည်။

(၄)

နေခြည်၏ အမည်အပြည့်စုံမှာ နေခြည်လင်းဆိုတာသောက်ပဲ သူ စပ်စဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒါကလည်း သူ့ နားမလည်သော အဖြစ်အပျက် များကို မတွေ့ခင်ကဖြစ်သည်။ နေခြည်နှင့် ပတ်သက်ပြီး နားမလည် စရာတွေ အံ့ဩစရာတွေကို သူ ကြုံတွေ့ ခဲ့၏။

ပထမသွားတုန်းက ဆံပင်ညှစ်ရုံ ပတ်သက်ပဲ ဖြစ်ခဲ့လို့။

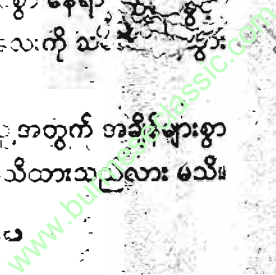
အခန်း၏ အပြင်အဆင် . . .

အလှစိုက်အပင်လေးများ သေသင်စွာ နေရာ

မီးအလင်းအမှောင်အနေအထားလေးကို သိ

ပြီး ခေါင်းပါ လျှော်ဖြစ်ခဲ့၏။

ခေါင်းလျှော် ဆံပင်ညှစ်ခြင်းမှာ သူ့အတွက် အချိန်များစွာ ယူပြီး စိတ်အပန်းဖြေခြင်း . . . ဟု နေခြည် သိထားသည်လား မသိ။

သူ့သောက်ဖို့ ကော်ဖီ။ သူဖတ်ချင်သည့် မဂ္ဂဇင်းစာစောင်တွေကို ဘယ်လို ကြိုပြီးသိပြီး နေခြည် ရအောင် စီစဉ်ပေးသည် မသိပေ။

ဒါတွေက အသေးအမွှားပို့ ရှိစေတော့။

ခေါင်းလျှော်သည်ကိုစွမာတော့ သူ့မှာ အစွဲတစ်ခု ရှိသည်။

နိုင်ငံခြားဖြစ် ခေါင်းလျှော်ရည်များရနံ့ထက် တကယ့် တရော်ကင်ပွန်းရနံ့ကို သူပိုကြိုက်သည်။ တရော်ကင်ပွန်းနှင့် အညစ် အကြေး ချွတ်ရသည်ကို ပို၍ စိတ်သန့်စင်ပြီး မင်္ဂလာရှိသည်ဟု သူ အစွဲရှိသည်။

သူ ခေါင်းလျှော် ဆံပင်ညှပ်ဖို့ ပြင်ဆင်တော့ တရော်ကင် ပွန်းကိုစွကို သူ ပြောဖို့ သတိရသွား၏။ သူ သတိရခြင်းက နောက်ကျ သွားခဲ့၏။

တရော်ကင်ပွန်းစပ်ထားသော ရေလုံက ဘယ်ကနေ ဘယ်လို နေခြည့်လက်ထဲ ရောက်လာမှန်း မသိ။

ဒီခေါင်းလျှော်ခြင်းကိုစွတင် မဟုတ်။

ဆံပင်ညှပ်ပြီးတော့လည်း တန်ခါ ကြိုရသည်။ ဆံပင်ညှပ်

ကတော်များများသည် ဆံပင်ညှပ်ပြီး ကျန်သည့် မွေးညင်းများ ကို သင်သည်အခါ ခေတ်အခြေအနေအရ သင်တန်းစားကို ညှိတော့ပေ။ အလွယ်တကူ တစ်ခါသုံးပြီး စွန့်ပစ်နိုင်သော တလိတ်စားကိုသာ သုံးကြ၏။

သူကတော့ သင်တန်းစားအိအိဖြင့် မွေးညင်းကျန်များကို ရိတ်သည့် အရသာကို နှစ်သက်၏။ သူ ညှပ်နေကျဆိုင်မှာ သူ

အတွက် သီးသန့်သုံးရန် သင်တန်းစားတစ်လက်က ဝယ်ပေးထား သည်။

သင်တန်းစားကိုစွကိုလည်း သူပြောနေ... မလို။ နေခြည့် လက်ထဲမှာ သင်တန်းစားတစ်လက်က အဆင့် ခြုံပြီး ပြန်၏။

သူ ပြန်ခါနီးတော့ ဆံပင်ညှပ် ခေါင်းလျှော်ခြင်း ကမူကိုစွ တို့၌ ကျသင့်သည့် ငွေစာရင်းစာရွက်လေးကို သတိသို့ နေခြည့် ထည့်ပေးခဲ့၏။

အခန်းပြန်ရောက်မှ ကြုံခဲ့သည်များကို ပြန်လေးစား နေ့ညှပ်နှင့် စကားပြောချင်လာ၏။

တစ်နေ့တည်းမှာ ဒုတိယမြောက်အပြင် နေခြည့်ထံသို့ သွားဖို့က မသင့်တော်ပေ။ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ခေါ်ခိုင်းပါက ရိုင်းရာ ကျဉ်းမည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ့တပည့်တစ်ယောက်ကို စေခိုင်း ပြီး နေခြည့်အား အခေါ်ခိုင်းလိုက်ရ၏။ နေခြည့် ကတော့... ထင်မည် မသိ။ သွားခေါ်ခိုင်းပြီးမှ မှားများသွားပြုလားပုံ... ယောက်တည်း တွေးနေစဉ်မှာပင် ဖုန်းမြည်သံ ထွက်လာ၏။

အခေါ်လွတ်လိုက်သူကတော့ ပြန်မလေ သေးပေ။ အလုပ် တွေ မအား၍ မလာနိုင်ကြောင်းကို အကြောင်းပြန်သော ဖုန်းလား တော့ မသိ။ နေခြည့်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာ

www.burmeseclassic.com

သော ဆန္ဒတွေကို လျှောက်လုပ်မိ၍ သူ့တပည့်တွေ ရိပ်စားမိမည် ထင်၏။

“အမိန့်ရှိပါ”

သူ့စကားနောက်ကွယ်မှ ရယ်သံရော၍ ညီလေးရာပြည့် အသံ မြည်လာ၏။

“ညီလေးပါ အစ်ကိုကြီး”

“ညီလေး ဘာပြောစရာရှိလဲ”

သူ့လေသံက တစ်စုံတစ်ခုအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမှန်း သိသာလွန်းသည်။ ညီလေးရာပြည့်လည်း ဒီအဖြစ်ကို ရိပ်စားမိပုံရသည်။

“အစ်ကိုကြီး ဘာဖြစ်နေလဲ၊ အစ်ကိုကြီးလေသံက တစ်ခုခု အပေါ် အားမလို အားမရ ဖြစ်နေသလိုပဲ”

နေခြည်ဆိုသော မိန်းကလေးအကြောင်းကိုတော့ ညီလေး ကို အသိမပေးဘဲ ကွယ်ဝှက်ထားလိုက်၏။ နေခြည်နှင့် ပတ်သက် ခဲ့တဲ့အတွက် လှုပ်ရှားနေတာတော့ သေချာသည်။

ဒီလိုပါပဲ ညီလေးရာ . . . Dream Mart တစ်ခုလုံးမှာ ဘာမှမရှိကြည့်ကြည့် အားလုံး စိတ်ချမ်းမြေ့စရာချည်းပဲ။ အဲဒါ တွေအားလုံးက ကိုယ့်အခန်းထဲ ပြန်ရောက်စာနဲ့ အကုန်ပျောက် တုန်ရော၊ ငါတို့ကုမ္ပဏီအခန်းမှာ နေကြတဲ့ အကောင်တွေက ဘာ ဆို ဘာမှ သားသားနားနားနဲ့ မျက်စိပသာဒဖြစ်အောင် မပြင်တတ် မဆင်တတ်ဘူး။ စားပွဲတွေ ထားတာကုန်အစ မျက်စိနောက်ကောက်”

“အဲဒါကြောင့်မို့ ညီလေး ပြောပြောနေတာပေါ့၊ အစ်ကိုကြီး အခန်းမှာ ကောင်မလေးဝန်ထမ်းတွေ ခန့်ပါလို့ ဒီလိုလုပ်လေ အစ်ကိုကြီး Dream Mart ရဲ့ အတွင်းမှာရှိတဲ့ အခန်းတွေကို လျှောက်ကြည့်၊ အစ်ကိုကြီးအကြိုက်ဆုံးအခန်းကို ဘယ်သူ ပြင်ဆင် ပေးသလဲ စုံစမ်း၊ အဲဒီလူကို အစ်ကိုကြီး ကုမ္ပဏီအခန်းကို ပြင်ဆင်ဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်ပေါ့”

ညီလေးရာပြည့်ပြောသော စကားက သဘာဝကျ၏။

သူ့အနေနှင့် ဒီလိုလုပ်ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။ နေခြည်တို့ ဗြူတီဖါလာအခန်းလေးကို မျက်စိထဲမှာ ပြေးငြင်၏။ နေခြည်ကို မေးပြီး အဲဒီပြင်တတ်ဆင်တတ်သူကို တာဝန်ပေးရမည်။

“အခုချိန်မျိုးကျမှတော့ ရုံးခန်းမှာ ကောင်မလေးတွေ မခန့်ချင်တော့ပါဘူး၊ တော်ကြာ လှူပြောစရာ ဖြစ်နေပါ့မယ်၊ ညီလေး ပြောသလိုတော့ ပြင်တတ်ဆင်တတ်တဲ့ သူကို ရှာပြီး အခန်း ကို စိတ်တိုင်းကျပဲ ပြင်တော့မယ်”

“အခန်းကို ပြင်တာတော့ ပြင်တာပေါ့၊ ညီလေးပြောတာက အစ်ကိုကြီးဘေးမှာ အတွင်းရေးမှူးမလေး တစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ယောက်လောက်တော့ ရှိသင့်နေပါပြီ၊ အကြီးစွဲတွေဟာ ဒီ ကလေးတွေက ယောက်ျားလေးတွေထက် အကြီးဉာဏ်ကောင်းတော့ ပေးတတ်တယ် အစ်ကိုကြီး”

ညီလေးစကားမဆုံးခင်မှာပင် အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး သူ့တပည့် သန်းဆွေ ဝင်လာ၏။ သူ ဖုန်းပြောနေသောကြောင့်ပင်

ဖောင်ညိုဒေး (ပန်းတော)

သန်းဆွေ ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်နေ၏။ နေခြည်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သိချင်စိတ်တွေ ကဲနေသောကြောင့် ညီလေးအား စကားဖြတ်လိုက်၏။

“ညီလေးရေ အပြင်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေပြီ ထင်တယ်”

“ကောင်းပြီ အစ်ကိုကြီး၊ ဧည့်သည်နဲ့ စကားပြောလိုက်ဦးနော်၊ ဘာကိစ္စမှတော့အရေးတကြီး မရှိပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးကို သက်ရလို့ တမင် လှမ်းဆက်လိုက်တာ၊ ညီလေး ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော် အစ်ကိုကြီး”

“ကောင်းပြီ ညီလေး”

ညီလေးဘက်မှ အလိုက်တသိဖြင့် ဖုန်းချလိုက်မှ သက်ပြင်းနှင့်အတူ စကားပြောခွက်ကို ချထားလိုက်၏။ သန်းဆွေကို ကြည့်ပြီး မျက်နှာရိပ်ဖြင့် အခြေအနေကို မေးလိုက်၏။

“အပြင်မှာ ဖြူတိပါလာက မနေခြည် ရောက်နေပါတယ် ဆရာ၊ အခန်းထဲကို လွှတ်လိုက်ရမလားလို့ လာမေးတာပါ”

ဟန်ကိုယုံဖို့ဆိုသော စကားအတိုင်း အရေးမစိုက်သလို ပြီးမှ သန်းဆွေအား သူ ပြောလိုက်သည်။

“ရောက်နေရင်လည်း လွှတ်လိုက်ပေါ့ကွာ”

သူထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့်သန်းဆွေ အပြင်ထွက်သွား၏။ မဆီမဆိုင်လို့ ပြောရမည်လား မသိ၊ နေခြည်နှင့် နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြောရမည် တွေးပြီး ရင်တွေ ဘာတွေ ခုန်နေပြန်သည်။

(၅)

သူ့စိတ်ကူးထဲမှာတော့ မှန်တံခါးကို မရဲတရဲ ဆွဲဖွင့်ပြီး ဝိုးရိမ်သော မျက်နှာ၊ တုံ့နှေးသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် သူ့စားပွဲရှေ့သို့ နေခြည်ရောက်လာလိမ့်မည် . . . ဟု ထင်ထားခဲ့သည်။

တကယ်တမ်းတူတော့ သူ ထင်ထားသလို မဟုတ်ခဲ့။

မှန်တံခါးကို ပုံမှန်ဆွဲဖွင့်ပြီး အပူပေးကင်းမိစွာဖြင့် ခုန်လာသို့ နေခြည်ရောက်လာသည်။

သူ့လက်အောက်ငယ်သားမှန်သမျှသည် သူ့ထံမှ မတောင်းဘဲ ခုံမှာ ထိုင်ခိုးထုံးစံ မရှိခဲ့ပေ။

နေခြည်ကိုကြည့်ပြီး သူ့အရိပ်သုံးပါးစလုံး အကြွေမဲ့သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

နေခြည်စကားသံက သူ့ကို သတိပေးသလို ဖြစ်သွားစေခဲ့

www.burmeseclassic.com

၆၆-၉

ဦးရာကျော် အခေါ်လွှတ်လိုက်လို့ နေခြည်ရောက်လာရတာပါ။ ဘာအရေးကြီးကိစ္စ ရှိလို့လဲ ဦးရာကျော်”

နေခြည်အပြောအဆိုအမူအရာတွေကြောင့် ခေသူ မဟုတ်မှန်း သူ သိလိုက်၏။ ဖိနှိပ်ဆယ်ချင်သောအနေဖြင့် နေခြည်အား သွေးတိုးစမ်းလိုက်သည်။

“ကိုယ် အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ် ဆိုကတည်းက မင်းဘက်က တစ်ခုခု အမှားအယွင်းများ လုပ်ခဲ့မိလေမလားဆိုပြီး တွေးမပူဘူးလား နေခြည်”

“ဘာအမှားအယွင်းကြောင့် ဘယ်လို တွေးပူရမှာလဲ ဦးရာကျော်”

“ကိုယ်ဟာ ဒီ Dream Mart ကို ပိုင်တဲ့သူ၊ ဒီအထဲမှာ အစုရှယ်ယာတွေ အများဆုံးထည့်ထားတဲ့သူ၊ ပြီးတော့ မင်းအခု လက်ရှိ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဗြူတီပါလာဟာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းတွေရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဆိုတာကိုတော့ နေခြည် မယ် ထင်တယ်”

“အိပ်တယ် ဦးရာကျော်”

“ဒါဆို မင်း အလုပ်ရှင်ရဲ့ အမြင့်မြတ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ဦးခေါင်းကို ကိုင်တွယ်ဖြုတ်ပေးတဲ့နေရာမှာ မင်း အမှားအယွင်း တစ်ခုခု လုပ်ခဲ့မိလေမလားဆိုတဲ့အတွေးမျိုး ဒီနေရာကို ရောက်လာတဲ့ အထိ မင်းစိတ်ထဲမှာ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဘူးလား”

နေခြည်နှင့် စကားပြောရိုက်ရလာတော့ သူ့လေသံတွေက တကယ့်ကို အပေါ်စီး ဆန်နေပြန်၏။ သူ ပြော လိုက်သော စကားတွေကြောင့် နေခြည် တစ်ချက်တွေ့သွား၏။

“ဘယ်လိုလဲ နေခြည်၊ ကိုယ်မေးတာက မင်း မပြောနိုင်ဘူးလား”

“နေခြည် ပြန်ဖြေဖို့ စကားလုံး စဉ်းစား နေတာပါ။ နေခြည် ဖြေပေါ့မယ်”

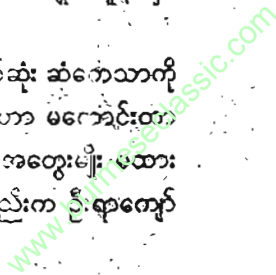
သူ့ကို ရဲရဲကြည့်ရင်းက နေခြည်ပြော၏။

နေခြည်အကြည့်များကိုတော့ ကြာရှည်စွာ သူ ရပ်မဆိုင်ရဲတာတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

အာရုံပြောင်းသောအနေဖြင့် စီးကော်ကို မီးညှို့လိုက်ပြီး နေခြည်ပြောမည့် စကားကို နားထောင်နေထိုင်၏။

“နေခြည်ပြောချင်တာက ဆရာဝန်ဒီကို ရောက်လာတဲ့ လူနာဟာ အဲဒီဆရာဝန်ကို ယုံကြည်အားကိုး ပို့ လာခဲ့တာပဲ။ သူ့ရောဂါအတွက် သူ့အသက်ရှင်ဖို့အတွက် လာတာပဲ။ အဲဒီ ဆရာဝန်က အမှားအယွင်း လုပ်လေမလားဆိုတဲ့ ဝိသယမျိုး လူနာမှာ မရှိသင့်ပါဘူး။ ရှိနေဖို့လည်း မကောင်းဘူး။

ဒီလိုပါပဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အမြင့်မြတ်ဆုံး ဆံကေသာကို အလှပြုဖြုတ်ဖို့ လာခဲ့တဲ့ လောကီကား၊ မိန်းမတို့ဟာ မကောင်းတာ တစ်ခုခုများ မှားယွင်းပြီး လုပ်လေမလားဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး မထားသင့်ဘူး။ မယုံကြည်ဘူးဆိုရင် အစောကြီးကတည်းက ဦးရာကျော်

နေခြည်တို့ဆီကို ရောက်မလာဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါတင် မကသေးပါဘူး။ နေခြည်ရဲ့ အလုပ်ရှင်ဆိုတဲ့ အသိကြောင့်ပဲ သာမန်ဖောက်သည်တွေထက် ပိုပြီး ဦးရာကျော်ကို ဂရုစိုက်ခဲ့ပါတယ်။ နေခြည်ဘက်ကတော့ ဘာမှ အမှားအယွင်း မလုပ်မိဘူးလို့ ယုံကြည်နေပါတယ် ဦးရာကျော်”

ဆေးလိပ်ကို ဖွာရှိုက်ရင်းကပင် နေခြည်စကားများအပေါ် ကျေနပ်ရပြန်၏။ ဒီလောက်တိကျသော ဖြေရှင်းချက်မျိုး ကြားရလိမ့်မည်ဟု သူ မထင်ထားခဲ့တာလည်း ပါ၏။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဆန့်ကျင်ဘက် မိန်းမသားတစ်ယောက်အပေါ် လေးစားမိနေပြန်သည်။

“နေပါဦး နေခြည် . . . အဲဒီပြုတီပါလာကို ဘယ်သူ ကြီးကြပ်နေလဲ”

“ဦးရာကျော် အကယ်မသိလို့ မေးတာလား။”

သူ့ဘက်ကတော့ မသိကြောင်းကို ပြောလိုက်၏။ နေခြည် မျက်လုံးများကတော့ ဒီလောက်လေးတောင် မသိရကောင်းလား ဆိုပြီး အဓိပ္ပာယ်ကောက်သည် ထင်၏။

“ကိုယ် တကယ်မသိတာ နေခြည်၊ ကိုယ့်မှာ အလုပ်တွေ အများကြီးပဲ”

“ပြုတီပါလာကို ကြီးကြပ်တဲ့သူဟာ နေခြည်ပါပဲ ဦးရာကျော်၊ တကယ်လို့ နေခြည် အမှားအယွင်းတစ်ခုခု လုပ်ခဲ့မိတယ် ဆိုရင် ဦးရာကျော် ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ်”

နေခြည်လေသံကြောင့်ပင် သူ့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် နေခြည်အား သူ ရှင်းပြလိုက်၏။

“မင်း ဘာဆိုတာမှ အမှားအယွင်း မလုပ်ခဲ့ပါဘူး နေခြည်၊ ကိုယ့်အနေနဲ့လည်း ဘာမှ ဆုံးဖြတ်ပေးစရာ မရှိပါဘူး။ ကိုယ် လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ အမြော်အမြင်ရှိတဲ့ လူတွေ ခံယောက်ရုံနေတာကို ကိုယ် တကယ် ဂုဏ်ယူပါတယ်။ အဲဒီလူကလည်း လုပ်ငန်းကို ကြီးကြပ်တဲ့သူ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကိုယ် ပိုပြီးကျေနပ်မိပါတယ် နေခြည်”

သူ့ပြောစကားများကြောင့်ပင် နေခြည်မျက်နှာလေး ပုံမှန် ပြန်ဖြစ်သွား၏။

အရောင်လဲ့နေသော မျက်လုံးများက မရဲတရဲဖြင့် သူ့ကို မေးသည်။

“ဒါဆိုရင် ဘာကိုစွန့်စား နေခြည်ကို ခေါ်ရတာလဲ ဦးရာကျော်”

“ဒီအတွက် ကိုယ် ရှင်းပြပါမယ်။ နေခြည်ကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်ရတာလဲဆိုတော့ ကိုယ်သိချင်တာတွေကို မေးချင်လို့ပဲ။ ဘာတွေ သိချင်တာလဲဆိုတော့ ကိုယ်ခေါင်းလျှော်တဲ့နေရာမှာ တရော်ကင်ပွန်းပဲ သုံးတယ်ဆိုတာရယ်၊ ပြီးတော့ ယင်တုန်းဇားကိုပဲ သုံးတယ်ဆိုတာကို နေခြည် သိနေတဲ့အတွက်ပဲ။ အခုတော့ ရှင်းသွားပါပြီ။ နေခြည်အနေနဲ့ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်ရဲ့ လိုအပ်ဆန္ဒတွေကို ကြိုပြီး လေ့လာထားတယ်ဆိုတာ ကိုယ် သိပြီ။ ဒီလောက်ဆိုရင်တော့ နေခြည်ကို တကူးတက ခေါ်ရတာ သိလောက်ပြီပေါ့။”

အလုပ်သဘောမဟုတ်ဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက် မိန်းမ တစ်ယောက်အား ညှပ်ပြီး စကားပြောခြင်း ထုံးစံ မရှိခဲ့ပေ။ ဒီ အကြောင်းကိုတော့ သူ မပြောဘဲ ချန်လှပ်ထားလိုက်သည်။ သူ့ စကားကို အသိအမှတ်ပြုပြီး ပြန်ဖို့ နေခြည် ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် နေခြည်ကို ခွင့်ပြုပါ ဦးရာကျော်”

ထိုင်ရာမှ ထဖို့ မကြိုးစားခင်မှာပင် သူ ပြောလိုက်၏။

“ကိုယ် နောက်ထပ် သိချင်တာတစ်ခု ရှိသေးတယ် နေခြည်”

“ဘာများလဲ ဦးရာကျော်”

“နေခြည် သတ်ထားမိမှာပါ။ ကိုယ့်အခန်းက ဘာဆို ဘာမှ သားသားနားနား မရှိသလို ဝင်လာတဲ့သူ စိတ်ကြည်နူးမှု တစ်ခုခု ရအောင် ဘာမှ စွမ်းဆောင်မပေးနိုင်ဘူး။ Dream Man ရဲ့ အခန်း တိုင်းကို ကိုယ် လှည့်ကြည့်ပြီးပြီး နေခြည်တို့ရဲ့ ဗြူတီပါလာအခန်းက အကောင်းဆုံး ပြင်ဆင်ထားနိုင်တယ်။ ကိုယ့်အခန်း ရုံးခန်းကိုလည်း အဲဒီလို ပြင်ဆင်ချင်တယ် နေခြည်။ နေခြည်ရဲ့ အခန်းကို ဘယ်သူ တာဝန်ယူပြီး ပြင်ဆင်ထားတာလဲ”

နေခြည်အကြည့်က နားလည်လို့လား။ နားမလည်နိုင်လို့ လားတော့ မသိ။ မျက်လေးလေး ဝိုင်းစက်သွားအောင် ကြည့်ပြီးမှ

“နေခြည်တို့ အခန်းအားလုံးကို နေခြည်ကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင် ထားတာပါ ဦးရာကျော်”

“ဒါဆိုရင် အရမ်းဟန်ကျသွားတာပဲ။ ကိုယ့်အခန်းကို

နေခြည်ကိုယ်တိုင် စိတ်ကြိုက် ပြင်ဆင်ပေးပါ။ ကိုယ် တကယ် လိုက်လိုက်လှလှ တောင်းဆိုတာပါ . . . နေခြည်။ နေခြည် လုပ်ပေး နိုင်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်လား”

“ရပါတယ် ဦးရာကျော်၊ နေခြည် လုပ်ပေးပါမယ်”

“ကောင်းပြီ နေခြည်။ ဒီနေ့ကတော့ အချိန်နှောင်းသွား လောက်ပြီ။ မနက်ဖြန် စလုပ်ပေး။ ကိုယ်ကတော့ အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ မန္တလေးကို သုံးရက်လောက် ခရီးထွက်လေိန်မယ်”

“ဦးရာကျော် ရှိမနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် နေခြည်။ ပရိဘောဂ အသုံးအဆောင်တွေက အစ နေခြည် လဲနိုင်ပါတယ်။ ကြိုက်သလောက်သာ သုံးပါ။ ကိုယ့် တပည့် သန်းဆွေကိုလည်း မှာထားပါမယ်။ ကိုယ်ပြန်ရောက်လာ တဲ့အခါ ဒီအခန်းဟာ နေချင်စဖွယ်ဖြစ်နေမယ်ဆိုတာကို ကိုယ် သိကြည်ပါတယ်”

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ လုပ်ချင်တာတွေကို လုပ်လိုက်ရ၍ အတော်လေး ပီတိဖြစ်နေမိသည်။ သူ့အပြုအမူတွေကို ကြည့်ပြီး နေခြည်တစ်ယောက် ဘယ်လို ကောက်ချက်ချမည် မသိပေ။

ဒီတစ်ခေါက် ညီလေးရာပြည့် ပြန်ရောက်လာရင်တော့ အဲဒါတွေမှာ သေချာသည်။

(၆)

သူ့ခရီးသွားရာမှ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဖိစိမှာ အနားမယူ ဖြစ်ခဲ့
ပေ။ သူ့အဖော်နှစ်ယောက်စလုံးက ဝိုင်းပြီး အပြစ်တင်ဖကား ပြော
ကြ၏။

သူ့မေမေ၏အာရုံမ အပျိုကြီးက ဒေါ်စောမေ ဖြစ်သည်။
သူနှင့်တကွ အားလုံးကတော့ ဒေါ်ဒေါ်ကေဟု ခေါ်ကြ၏။

“ခရီးကပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဘယ်သွားမှာလဲရာကျော်”
“Dream Man ကို သွားမလို့ ဒေါ်ဒေါ်စော”

“အရေးမကြီးလည်း မသွားပါနဲ့လား။ ဟိုမှာ မောင်သန်း
ဆွေတို့ ရှိနေတာပဲ။ ရေခိုးမခိုးဘဲ အပြင်သွားရင် ပိုပင်ပန်းမှာပေါ့”

ဒေါ်ဒေါ်စော၏ တားမြစ်စကားများ မဆုံးခင်မှာပင်
မေမေ၏အာရုံမ အပျိုကြီးဒေါ်ဒေါ်ယဉ် ရောက်လာပြန်၏။

“ဟုတ်သားပဲ ရာကျော်၊ ကားစီးလို့ မင်း ကောင်းကောင်း

အိပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းစားဖို့ သောက်ဖို့ ဒေါ်ဒေါ်ယဉ် ကြိုပြီး ချက်ပြုတ်ထားပြီးပြီ၊ ရှိတာမှ ဒီတူလေး နှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အငယ် ကောင်ကတော့ ပြောမရလို့ ထားလိုက်ပါတော့၊ မင်းလည်း အငယ် ကောင်အချိုးအတိုင်း လိုက်နေလို့ မဖြစ်ဘူးနော်”

“ချက်ထားပြုတ်ထားတာတွေကို ညနေကျမှ တဝကြီး ပေါင်းစားပါမယ် ဒေါ်ဒေါ်ယဉ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ မခွင့်လွတ်စဖူး ခွင့်လွတ်ပေးပါ”

သူ့အပေါ် ကလေးတစ်ယောက်လို အရိပ်တကြည့်ကြည့် နေကြသော အပျိုကြီးနှစ်ယောက်ကို မနည်းပြောပြီး ထွက်ခဲ့ရသည်။

အပျိုကြီးနှစ်ယောက်တို့ အတိုက်အခံ လုပ်ပြီး ဇွတ်ထွက် လာရကား နပ်သည်ဟု ပြောရမလိမ့်ပင်...။

ရုံးခန်းထဲသို့ စဝင်လိုက်ကတည်းက သန်းဆွေတို့၏ နေရာထိုင်ခင်း ချထားမှု သေသပ်လှသော အထားအသိုများကြောင့် အမော့ပြေသွား၏။ သန်းဆွေတို့နေရာတောင် ဒီလောက်ဖြစ်နေရင် သူ့အခန်းတွင်းမှာတော့ ပြောဖွယ်ရာ ရှိတော့မည် မဟုတ်ပေ။ သူ့ကို ခရီးဦး ကြိုရင်း သန်းဆွေပြော၏။

“ပြင်ထားတာတော့ တကယ့်အပုံစားပဲ၊ ပိုက်ဆံတွေလည်း အတော်ကုန်တာ ဆရာ၊ ဆရာ စိတ်တိုင်းကျလား”

“ဒီအခန်းထဲမှာနေပြီး စိတ်ချမ်းသာဖို့က အရေးကြီးတယ်၊ မင်းတို့အစွမ်းအစကြောင့်ဆိုရင် ဒါတွေ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး” ထုံးစံအတိုင်း သန်းဆွေက အဟောက်ခံရသည်။ သန်းဆွေ

တို့အဖို့ ရိုးနေပြီမို့ မျက်နှာတစ်ချက် မပျက်ဘဲ ပပ်ဖြုတ် လုပ်နေ၏။

“ဆရာအခန်းထဲ စင်ကြည့်ပါဦး ဆရာ၊ ကုန်ကျစရိတ် စာရင်းကို မနေခြည်က ပေးထားခဲ့ပါတယ် ဆရာ”

သန်းဆွေပေးသော ဖိုင်ကို ဆွဲယူရင်း အခန်းထဲကို သူ စင်လိုက်၏။

အခန်းအတွင်းမှာ ယုံနုံနေသော ခရေရန်ကို ခံစားရချိန် မှာတော့ နေခြည်၏ အစွမ်းအစကို စိတ်ထဲမှ ချီးကျူးမိပြန်၏။

ဒီမိန်းကလေး ဘာလို့များ သူ့အကြိုက်တွေကို အလိုလို သိနေပါလိမ့်။

အပြင်အဆင်၊ အထားအသို၊ မီးဖိုခန်းအမှောင်ကြားမှာ သူ့ ကြည့်နူးနေဖြစ်၏။

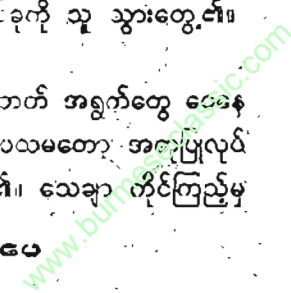
သူ့စားပွဲပေါ်မှာ ဖြစ်စေ၊ သူ့အခန်းထဲတွင် ဖြစ်စေ၊ ဖိုင်တွဲ များက အစီအစဉ်မကျ အမြဲ ရှိနေတတ် သည်။

အခုတော့ အရာအားလုံးတို့ ယဉ် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေ၏။

နေခြည် ပေးထားခဲ့သော ကုန်ကျစရိတ် ဖိုင်တွဲကို ဖတ် ရင်းကပင် စားပွဲပေါ်မှာ အရာဝတ္ထုတင်ခုကို သူ သွားတွေ့၏။

“ခရေပင်လေးပါလား”

လက်တစ်တောင် မရှိတတ် နဲ့ဘတ် အရွက်တွေ ပေးနေ သော ခရေပင်လေးကို တွေ့ရသည်။ ပထမတော့ အကျယ်လှုပ် ထားသော အပင်လေးလားဟု ထင်မိ၏။ သေချာ ကိုင်ကြည့်မှ

တကယ့်အပင်အစစ် ဖြစ်နေ၏။ အပင်ငယ်လေးဆိုပေမယ့် ခရေပင်၏ လဲကွကာများ အားလုံး ပြည့်စုံနေ၏။ ဒီခရေပင်လေး ဒီလိုဖြစ်အောင် မနည်းပြုစု ထားရမည်။ ဒီလို ဘွန်ဆိုင်း (သက်ကြီးပုပင်) မျိုး ရှိတကဲ့သို့ သူ ကြားဖူးသည်။ အဖိုးအခ ဘယ်လောက်ပေးရသည်ကို သိချင်သွားသဖြင့် ကုန်ကျစာရင်းကို တစ်ခုချင်း ရှာကြည့်၏။ ဒီပြင် အလှထားသော အပင်တွေ၏ တန်ဖိုးသာ ပါသည်။ ဘွန်ဆိုင်းပင်လေး၏ တန်ဖိုးကို ရှာမတွေ့ခဲ့ပေ။ အယ်လို သဘောမျိုးနှင့် သူ အလွန်ကြိုက်သော ခရေပင်ကို ဘွန်ဆိုင်းအဖြစ် ရအောင်ရှာပြီး နေခြည် ထားပေးခဲ့သည် မသိ။

ခရေပင်ဘွန်ဆိုင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး သန်းဆွေကို ခေါ်မေးကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာများခိုင်းစရာရှိလို့လဲ ဆရာ”

“ဝါတွေ ပြင်တုန်းဆင်တုန်းက မင်း ရှိနေလား”

“တစ်ချိန်လုံး မနေခြည်နဲ့အတူ ကျွန်တော် ရှိနေပါတယ်။ ဆရာ ဘာများ သိချင်လို့လဲ”

“ဒီခရေပင်လေးအကြောင်း”

“ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ ပြောနိုင်ပါတယ် ဆရာ”

“ပြောကွာ”

“ပရိဘောဂ ပစ္စည်းတွေရော၊ ပန်းအိုးတွေရော၊ ပန်းပင်တွေပါ သွားဝယ်တဲ့ နေရာတိုင်းမှာ ကျွန်တော် ပါပါတယ်။ အားလုံး ပြင်ပြီး ဆင်ပြီးမှ ဒီအပင်လေးကို မနေခြည် သတ်သတ်ယူလာတာ

ပါ။ တာလဲ . . . ဆရာ၊ ပုတက်တက်အပင်လေး ကို ဆရာစားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေတာ မကြိုက်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး . . . ဒီအပင်လေးရဲ့ တန်ဖိုးကို ငါ သိချင်လို့”

“ဒါများ ဆရာရယ် . . . သူ တင်ထားတဲ့ ကုန်ကျစာရင်းတစ်ခုချင်းထဲမှာ ကြည့်လိုက်ရောပေါ့”

သန်းဆွေများ သိလေ့မလားဆိုပြီး မေး ဤသို့ခါမှ ပိုဆိုးနေ၏။

သူ့ထုံးစံအတိုင်း သန်းဆွေအား ဖောက်လိုက်သည်။

“ဒီစာရင်းထဲမှာ ပါမှတော့ မင်းကို ဝေကုန်ခံပြီး ငါ ခေါ်မေးတော့မလား”

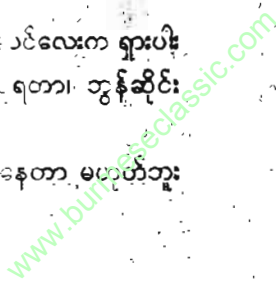
ခဏငြိမ်နေပြီးမှ ခေါင်းထဲ ပေါ်လာသော အကြံကို သူ့အား ပြောပြ၏။

“ဒါဆိုရင်တော့ မနေခြည်ကို မေးကြည့်ပေါ့ ဆရာရယ်” နောက်ဆုံးမှာတော့ နေခြည်ဆီမံ ခေါက်သွား၏။

ဒီတစ်ခါတော့ သန်းဆွေကို မဟောက်တော့ဘဲ ပြောရာပြေကြောင်း ပြောလိုက်၏။

“မင်းအကြံက မဆိုးဘူး သန်းဆွေ၊ ဒီအပင်လေးက ရှားပါးအပင်မျိုး၊ ဒီလိုဖြစ်အောင် နှစ်နဲ့ချီပြီး လုပ်ပေးရတာ၊ ဘွန်ဆိုင်းလုပ်တာလို့ ခေါ်တယ်”

“သူ့ဘာသာသူ သက်ကြီးပုလေး ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့ . . . ဟုတ်လား ဆရာ”

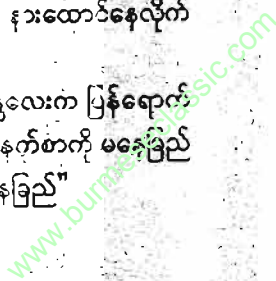

ထော်ပြီအေး (ပန်းတော)

“ဒီလို ဖြစ်အောင် တမင်လုပ်ယူရတာ သန်းဆွေ”
 သူ သိသလောက်သာ သန်းဆွေကို ရှင်းပြ၏။
 ခရေပင်တွန်ဆိုင်းအကြောင်းကို နားထောင်ပြီးသောအခါ
 နေခြည်ကို သွားခေါ်ဖို့ သန်းဆွေ ပြောလိုက်၏။
 “ဆရာပြန်ရောက်ပြီဆိုတဲ့ အကြောင်းရယ်၊ ဆရာက
 မနေခြည်ကို တွေ့ချင်နေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းရယ်ကို ပြောပြီး
 ကျွန်တော် သွားခေါ်ပေးရမလား ဆရာ”
 “မင်းမခေါ်နဲ့၊ ငါ့ဘာသာငါ အခု ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”
 သန်းဆွေကို ပြောရင်းကပင် ဖြူတီပါလာရှိရာ နံပါတ်ကို
 ကောက်နှိပ်လိုက်၏။ သန်းဆွေတစ်ယောက် စပ်စုချင်သည့် သဘော
 ပြင် အနားမှ မခွာဘဲနေ၏။ တစ်ဘက်မှ အသံကို ပြန်ထူးရင်း
 က နေခြည်ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။
 “နေခြည်ကို ခေါ်ပေးပါ၊ ဦးရာကျော် ခေါ်နေတယ် ဆို
 တာလည်း ပြောလိုက်ဦး”
 ဖုန်းလာကိုင်သော ကောင်စလေးက တလေးတစား ပြော
 ပြီး ဖုန်းဘေးချထားလိုက်ပုံရသည်။ နေခြည်ကို လှမ်းခေါ်သံ၊ သူ
 ဖုန်းဆက်ကြောင်းကို ပြောပြနေသံတွေ အတိုင်းသား ကြားနေရ၏။
 တယ်လီဖုန်း ကောက်ကိုင်သံနှင့်အတူ နေခြည်အသံ
 ကြားရ၏။
 “ဦးရာကျော် ပြန်ရောက်ပြီလား၊ အခု အခန်းက ဆက်နေ
 တာလား”

“ဟုတ်တယ် နေခြည်”
 “နေခြည် တတ်နိုင်သလောက် ပြင်ဆင်ထားတဲ့အပေါ်မှာ
 ဘာများ စိတ်တိုင်းမကျတာ ရှိလဲ ဦးရာကျော်”
 “မရှိပါဘူး နေခြည်၊ နေခြည် . . . အခု အားလား”
 “အားတယ်လို့တော့ ပြောလို့ ရပါတယ်”
 “ဒါဆိုရင် ခဏလောက် အခန်းကို လာခဲ့ပါလား၊ နေခြည်
 ကို မေးစရာ ရှိနေလို့ ဒီပြင်အကြောင်း မထင်ဦးနော်၊ သိချင်တာ
 လေး တစ်ခုရှိနေလို့”
 သူ့စကားမဆုံးခင်မှာပင် လက်ဖက်ခြင်း သန်းဆွေ အလုပ်
 ခွပ်ပြ၏။ သဘောကတော့ နေခြည်နှင့်သန်းဆွေ ဖုန်းပြောချင်သည့်
 သဘော ဖြစ်သည်။
 “နေခြည် လာခဲ့ပါမယ်”
 “ဖုန်းမချနဲ့ဦး နေခြည်၊ သန်းဆွေက နေခြည်ကို ဘာပြော
 ချင်လို့လဲ မသိဘူး”
 နေခြည် ဖုန်းမချစေရန် ခဏတားပြီးမှ သန်းဆွေအား
 ဖုန်းထိုးပေးလိုက်၏။
 သန်းဆွေ ဘာပြောမည်ကို သူ အသာ နားထောင်နေလိုက်
 ၏။
 “မနေခြည် . . . ဒီလိုပါ ဆရာက နှုတ်လေးက ပြန်ရောက်
 ဒါစပ်ရှိသေးတာ မဟုတ်လား၊ ဆရာအတွက် ခနက်စာကို မနေခြည်
 မှာခဲ့ပေးပါလား၊ ဖြစ်တယ် မတုတ်လား မနေခြည်”

ဖောင်ပြိုအေး (ပန်းတော)

အစားအသောက်ကိစ္စကို သန်းဆွေပြောမှ သူ ဝိုက်ဆာ
လာတော့၏။ နေခြည်ပြောသည့်စကားတွေကိုတော့ သူ မကြားနိုင်။

ဖုန်းချမိသည်နှင့် သူ့ကို သန်းဆွေ ပြောပြ၏။

“မနေခြည်က ပြောတယ် ဆရာ၊ ဆရာ့အတွက် အစား
အသောက်တွေကို သူနဲ့ တစ်ပါတည်း ယူလာခဲ့ပါမယ်တဲ့။ အဲဒီ
အတွက် နောက် မိနစ်နှစ်ဆယ် ၊ နာရီဝက်လောက်အကြာမှာ သူ
ရောက်လာပါမယ်လို့ ပြောပေးပါတဲ့ ဆရာ”

“ကောင်းပြီ သန်းဆွေ၊ ဒီတော့ ငါ့ အတွက် ရေခဲချိုးဖို့
အချိန်ရသွားတာပေါ့။ ငါ ရေခဲချိုးခန်းဝင်တုန်း မင်း ဖုန်းထိုင်စောင့်
ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုတွေ ပြေပျောက်ရန်နှင့် နေခြည်နှင့်
တွေ့ဆုံပါက ကိုယ်လက် လန်းဆန်းနေစေရန် သူ ရေခဲချိုးခန်း ဝင်
လိုက်၏။

(၇)

နေခြည်၏ အခန်းအပြင်အဆင်များသည် သူ့ရေခဲချိုးခန်း အထိ
ပါဝင်လာလိမ့်မည်ဟု သူ မထင်ထားခဲ့ပေ။ ရေခဲချိုးခန်းထဲ ဝင်လိုက်
သည်နှင့် အရင်အနေအထားများ များစွာ ကွာခြားနေ၏။

သစ်ရပ်သန့်ရှင်းသော အပြင်အဆင်များကြောင့်ပင် ရေ
ကို စိမ်းပြီး ချိုးလိုက်မိသည်။ သူ့အတွက် တရားကင်းပွန်းနှင့် ပြုလုပ်
ထားသော အသင့်ခေါင်းလျှော်ရည်ထုတ်များ ကို အဆင်သင့် တွေ့ရ
၏။ ရေပူ ရေအေးတွေကအစ စိုက်တွေ ပြုပြင်ထားပြီး ပြန်လုပ်ထား
၏။ ရေကို စိတ်ကြိုက်ချိုးပြီး အပြင်ပြန်ထွက်လာတော့ သန်းဆွေ
တစ်ယောက် ဖုန်းပြောသည်ကို တွေ့ရ၏ ရေသုတ်ရင်းကပင်
သန်းဆွေ ဖုန်းပြောသည်ကို နားထောင်လိုက်၏။

“အစ်ကိုလေးရေ . . . ဆရာ့က ကော့ အခုမ ကာကယ့်
ဘော့(စ်) ဖြစ်နေတာ၊ သူ့ ဒီလိုနေမှန်း မသိလို့ပါဗျာ”

ပေါင်ညိုဒေါး (ဝန်းတော)

သန်းဆွေတစ်ယောက် ဖုန်းပြောနေရင်းက အသံကြား၍ သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။ သန်းဆွေ၏ အခေါ်အပြောတွေအရ ညီလေးရာပြည်၏ ဖုန်းဆိုတာကို သူ သိလိုက်၏။

“အစ်ကိုလေးရေ ဆရာ ထွက်လာပြီ၊ ဆရာနဲ့ ဆက်ပြော လိုက်တော့”

သူ ထွက်မလာခင်က သူ့အတင်းတွေအားလုံးကို ညီလေး ရာပြည်အား သန်းဆွေ ပြောပြလောက်ပြီ။

စကားပြောခွက်ကို သူ ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ အလိုက် တသိပင် အခန်းအပြင်သို့ သန်းဆွေ ထွက်သွား၏။

“ဒီကို ပြန်မလာသေးဘူးလား ညီလေး”

“ရှေ့အပတ်ထဲမှာ ပြန်ဖြစ်မယ် အစ်ကိုကြီး”

“အေးကွာ မင်း အမြန် ပြန်လာစမ်းပါ။ မင်းပြန်ရောက်လာ မှ အတွင်းရေးမှူးမလေးတစ်ယောက် ခန့်ဖို့ တိုင်ပင်ရမယ်၊ ငါတို့ အခန်း အပြောင်းအလဲတွေအကြောင်းကို သန်းဆွေ ပြောပြပြီး လောက်ရောပေါ့”

“အစောကြီးကတည်းက ဒီလိုမျိုး အစ်ကိုကြီး နေရမှာ အဲဒီတစ်ယောက်ကို အစ်ကိုကြီးရုံးခန်းကို ခေါ်ထားသင့်တယ်”

“စကားအရသာ ပြောတာပါကွာ၊ တစ်သက်လုံးမှာ ငါ့အနီး အနားမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှ မထားခဲ့ဘဲ အခုချိန်မှ ခေါ် ထားမယ်ဆိုရင် လူတွေပြောစရာ ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ နေခြည် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ချောလည်း ချောတယ်၊ အလုပ်လုပ်ရာမှာ

ပျက်ပြုမာယာ

စေ့စပ်ပြီး တော်လည်း တော်တယ်၊ ညီလေး [နံနက်ရင် နေခြည် နဲ့ တွေ့ပေးပါမယ်”

“အစ်ကိုကြီး အပြောင်းအလဲ ဖြစ်တဲ...ဘော့ သေချာနေပြီ၊ သန်းဆွေပြောတာတွေကို နားထောင်ရလွန်းက အစ်ကိုကြီး ဒီလောက်ထိ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ညီလေး မထင်ဘူးတာ အမှန်ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီလေးရ”

“ဒီလိုပါ . . . အစ်ကိုကြီးပါးစပ်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်တုန်းကမှ အရှေ့တယူ လုပ်ပြီး ချီးမွမ်းခဲ့တာမှ ပဟတ်ဘဲ” ညီလေးရာပြည်စကားကြောင့်ပင် သူ့ နည်းနည်းတော့ ရှက်သွားမိသည်။

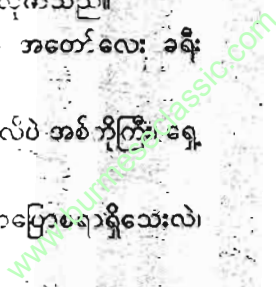
“ညီလေးသာ ပြန်လာခဲ့ပါ။ ညီလေး မြင်ဖွေတဲ့အခါ အစ်ကိုကြီး ချီးမွမ်းတာကို အလိုလို ညီလေး တောက်ခံပါလိမ့်မယ်”

သူနှင့် ညီလေးရာပြည်တို့နှစ်ယောက် ခန့်ခြည် အကြောင်း တွေကိုသာ ပြောဆိုနေကြ၏။ ဒီအခိုက်အတန့်မှာ နေခြည် ရောက် လာရင်တော့ . . . ဒုက္ခ။ နေခြည်ရောက်လာ မည်ကို သဟိရသွားပြီး စတင်ကာ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပဲ လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ညီလေး ကျွန်ုပ်သွားဖို့ကိုစွဲ... အတော်လေး ခရီး ရောက်နေပြီလား”

“ခရီးရောက်မယ်လို့တော့ ပြောလေပဲ အစ်ကိုကြီး၊ ရှေ့ အပတ်ထဲတော့ ညီလေး ပြန်လာဦးမယ်”

“ပြန်လာခဲ့ ညီလေး။ ညီလေး ဘာပြောမရရှိသေးလဲ။

ဘာတွေ လို့သေးလဲ”

“ဘာမှ မလိုပါဘူး၊ ညီလေး ဖုန်းချလိုက်မယ်နော်”

တိုက်ဆိုင်သည်လား။ ညီလေးကပဲ အလိုက်သိသည်လား မသိ။ သူ့ အဝတ်အစားလဲဖို့ ပြင်နေဆဲမှာပင် အခန်းတွင်းသို့ သန်းဆွေ ပြန်ဝင်လာ၏။

“အပြင်မှာ မနေခြည်ရောက်နေပြီ ဆရာ”

“ခဏလေးကွာ၊ ငါ အဝတ်အစား လဲလိုက်ဦးမယ်”

သန်းဆွေကို ပြောရင်းကပင် လုပ်စရာရှိသည်များကို အမြန် ပြီးအောင် လုပ်လိုက်၏။ သန်းဆွေတစ်ယောက် အပြင် ပြန်ထွက်သွားသည်။

သူ့ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးချိန်လောက်မှာပင် သန်းဆွေနှင့် နေခြည်တို့ ဝင်လာကြ၏။ သူ့အတွက် စားစရာများကို ပြင်ဆင်ပေး ပြီးသည်နှင့် မယောင်မလည်ဖြင့် သန်းဆွေ ပြန်ထွက်သွား၏။

“နေခြည်ရော ဘာစားပြီးပြီလဲ၊ ကိုယ်နဲ့ တစ်ခါတည်း ဝင်စားလိုက်ပါလား”

“သုံးဆောင်ပါ ဦးရာကျော်၊ နေခြည် စားပြီးပါပြီ”

စာရင်းသောက်ရင်းကပင် နေခြည်နှင့် စကားပြောရ ပေမည်။

အခန်းထဲမှာ နေခြည်နှင့် အချိန်အကြာကြီး အတူနေဖို့ မသင့်တော်ဟု သူ ယူဆမိသည်။

“နေခြည်ကို လှမ်းလှမ်းခေါ်လို့ နေခြည် အလုပ်ပျက်နေ

မလား မသိဘူး”

“ရပါတယ် ဦးရာကျော်”

“နေခြည်ကို ခေါ်ရတာက ဒီခရေပင် ဘွန်ဆိုင်းလေး အကြောင်းသိချင်လို့ အဖိုးအခ ဘယ်လောက်ဆိုတာ ရှာလို့လည်း မတွေ့လို့လေ”

နေခြည်က မရဲတရဲ ကြည့်သည်။ တိုက်ဆိုင်သည်ပဲ ပြော မည်လား မသိ။ နေခြည်နှင့် အကြည့်ဆုံ ဖြစ်သည်။ နေခြည် မျက်ဝန်းနက်များ၏ ဆွဲဆောင်အားကို သူ ကြောက်ရွံ့မခံနိုင်ပေ။

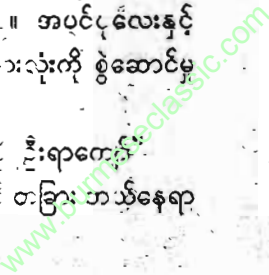
“ဒီဘွန်ဆိုင်းအပင်လေးကို ဦးရာကျော် မကြိုက်လို့လား”

“ကြိုက်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ အကြိုက်ဆုံးပန်းနဲ့ ရနံ့ကို ပြောပါဆိုရင် ခရေပင်၊ ဒီအခန်းထဲမှာ ခရေချန်ရအောင် ပြင်ဆင် ပေးထားတဲ့အတွက် နေခြည်ကို ချီးကျူးမိတာပါ အမှန်ပဲ၊ ပြီးတော့ ဒီခရေဘွန်ဆိုင်းလေးကို ကိုယ့်စားပွဲမှာ ထားပေးတဲ့အတွက်ရော ပေါ့၊ ဒီအပင်လေးရဲ့ အသက်က ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

ဒါတွေကိုတော့ သူ မေးထားမှ ဖြစ်သည်။ သူ့အခန်းတွင်း သို့ ရောက်လာကြသူအားလုံးက ဒီအပင်လေးနှင့် ပတ်သက်သည့် ရာဖဝင်ကို မေးကြမြန်းကြမှာ သေချာသည်။ အပင်ငယ်လေးနှင့် အရွက်တွေ ဝေနေသော ခရေပင်လေးက အားလုံးကို စွဲဆောင်မှု ခိုနေမှာ သေချာ၏။

“လေးနှစ်ကျော် ငါးနှစ်နီးပါး ရှိပါပြီ ဦးရာကျော်”

“ဒီအပင်လေးကို ဒီမြို့မှာမရနိုင်သလို တခြား ဘယ်နေရာ

ကမူ ဝယ်တာမဟုတ်ဘူးလို့ ကိုယ် ထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စာရင်းထဲမှာ ဒီအပင်လေးရဲ့ တန်ဖိုးကို ရှာမတွေ့လို့ပဲ နေခြည်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးရာကျော်၊ ဒီ ခရေပင်ဘွန်ဆိုင်း စလုပ် တုန်းက နှစ်ပင် လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘွန်ဆိုင်းကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လေ့လာထားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တတ်သရွေ့ မှတ်သရွေ့နဲ့ လုပ်ကြည့်တာပါ။ ဘွန်ဆိုင်းပင်လေးတွေကို ကျွန်မ အရမ်း စိတ်ဝင် စားခဲ့ပါတယ်။ ခြံထဲမှာလည်း လုပ်ထားတာ ရှိပါတယ်။ စလုပ်တုန်းက တစ်ပင်သေရင် တစ်ပင်တော့ ကျန်နိုင်ကောင်းရဲ့ ဆိုပြီး လုပ်ခဲ့တာ ပါ။ နှစ်ပင်စလုံး ရှင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအထဲက တစ်ပင်ကို ဦးရာကျော် အခန်းမှာ ထားပေးခဲ့တာပါ”

“ကိုယ် သိချင်တာ ဒီအချက်ပဲ။ အခုမှ ရှင်းသွားတော့တယ် ကိုယ် တစ်ခု တောင်းဆိုချင်တယ် နေခြည်။ ဒီအပင်မျိုးဆိုတာက အတော့်ကို ဂရုစိုက်ပြီးမှ ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်ယူရတာမျိုး။ ဒါကို ကိုယ် သိထားတယ်။ ဒီတော့ ဒီခရေပင်လေးနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ အဖိုး အခကိုတော့ နေခြည် ယူရလိမ့်မယ်”

ထပြည်းဖြည်းနှင့်တော့ နေခြည်မျက်ဝန်းနက်များကို သူ ရင်ဆိုင်ရလာခဲ့၏။ နေခြည်လည်း သူ့ကို ရဲရဲကြည့်လာဖြစ်သည်။ နေခြည်မျက်နှာလေး အရောင်ပြောင်းသွား၏။

“နေခြည်အနေနဲ့ အဖိုးအခ ယူချင်လို့ ဒီအပင်လေးကို ထားရစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးရာကျော်လည်း စိတ်ကြိုက်ဖြစ်မယ် ထင်တာရယ်။ နေခြည် အပင်လေးလည်း အိန္ဒြေရရနဲ့ တင့်တယ်နေ

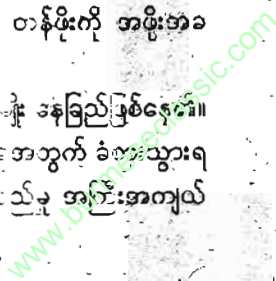
မယ်ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ဦးရာကျော်ကို လက်ခေ ဘဲ အဖြစ် ဝေးတာပါ။ နေခြည်စေတနာပါ ဦးရာကျော်၊ အဖိုးအခဆိုတဲ့ စကားနဲ့တော့ တန်ဖိုး မဖြတ်လိုက်ပါနဲ့”

နေခြည်စကားလုံးများနောက်သို့ သူ လိုက်စားကြည့် သည်။ နေခြည် ပေးသော လက်ဆောင်ကို တန်ဖိုးရှိသွားအောင် သူက မြှင့်ပေးချင်၏။ ဒါကို နေခြည်နားလည်း အာင် သူ အတတ်နိုင် ဆုံး ရှင်းအောင် ပြောပြယူလိုက်၏။

“ကိုယ် နည်းနည်းပြောကြည့်မယ် နေခြည်။ လူတွေဆိုတာ က အဖိုးအခ ဘယ်လောက်ဆိုတဲ့ အပေါ်မှာ တန်ဖိုးပြတ်ကြတာ။ အဲဒီပစ္စည်းဟာ အလတားဆိုရင် လူတွေစိတ်ထဲမှာ အလိုသို့ တန်ဖိုး လျော့နေတတ်ကြတယ်။ ကိုယ်ပေးမယ့် အဖိုး အခဟာ ဒီအပင်လေး ရဲ့ တန်ဖိုးကို မြှင့်ပေးရာ ရောက်ပါတယ် နေခြည်”

“ကောင်းပြီ ဦးရာကျော်၊ ဒီအပင်လေးကို ဦးရာကျော် ပေးမယ့် အဖိုးအခအတိုင်း နေခြည် မထား ရဲဘဲနိုင်ဘူး။ နေခြည် ပြန်ယူသွားပါရစေ။ ဦးရာကျော်ပေးမယ့် အဖိုး အခကြောင့် နေခြည် အပင်လေးရဲ့ တန်ဖိုး၊ နေခြည်စေတနာရဲ့ တန်ဖိုး ပိုကျသွားပါလိမ့် မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီအပင်လေးရဲ့ တန်ဖိုးကို အဖိုးအခ ဆိုတဲ့ အသပြာနဲ့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်လို့ပါပဲ”

အပင်လေးကို လက်လှမ်းတော့မလို့နဲ့ နေခြည်ဖြစ်နေ၏။ နေခြည်အသံ၊ နေခြည်သဏ္ဍန်တွေက တစ်ခုခု အတွက် ခံစား သွားရ ပုံပေါ်၏။ နေခြည်နှင့် သူ့အကြားမှာ နားလည်မှု အကြီးအကျယ်

လွဲနေပြီ။

နောက်ဆုံးတော့ သူကပင် အလျော့ပေးလိုက်ရ၏။

“ကဲပါလေ . . . နေခြည်နဲ့ ကိုယ့်ကြားမှာ နားလည်မှု မလွဲရအောင် ကိုယ် လျော့ပေးပါမယ်။ ဒီအပင်လေးကိုတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ကိုယ် လက်ခံထားလိုက်ပါမယ်။ တစ်ခုပဲ ကိုယ် တောင်းဆိုချင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ . . . ဗြူတီပါလာ လုပ်ငန်းတွေအပြင် ကိုယ်တို့ရုံးခန်းနဲ့ ဆက်သွယ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ပေးစေချင်တယ်။ ကိုယ်တို့ဆီမှာက အမျိုးသားတွေချည်း ရှိတာဆိုတော့ ဒီအပြင် အဆင်တွေကို ဘယ်သူကမှ ထိန်းသိမ်းကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်အပါအဝင် ဒီကလူတွေ စည်းကမ်းရှိဖို့ နေခြည်ကပဲ တာဝန်ယူပေးစေချင်တယ်”

“ရပါတယ် ဦးရာကျော်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လိုတာရှိရင် အချိန်မရွေး လှမ်းခေါ်ဖို့ ကိုသန်းဆွေကို နေခြည် ပြောပြီးသားပါအော် . . . လက်စနဲ့ ဦးရာကျော်ကို ပြောစရာတစ်ခု ရှိပါတယ်”

“ပြောပါ နေခြည်”

“ဦးရာကျော်အခန်းထဲမှာ အလှမွေးငါးကန်တစ်ခု ထားမေးချင်လို့ပါ။ မွေးထားပေးမယ့် ငါးတွေက ဈေးကြီးသလို စီးပွားရေးအရ လာဘ်ကောင်းတယ်လို့လည်း လူတွေက ယူဆကြပါစွယ်ပါ။ နေခြည် စိတ်ကူးကြည့်တာ၊ ဒီကိစ္စ လုပ်ပေးဖို့က တန်ဖိုးကြီးနေတော့ ဦးရာကျော် သဘောထားကိုမေးကြည့်တာပါ”

“နေခြည်စိတ်ကူးကို အကောင်အထည် ဖော်ပါ နေခြည်”

ကိုယ်အနေနဲ့ ကန့်ကွက်စရာ မရှိပါဘူး”

နေခြည်နှင့် သူ အပေးအယူတွေ ငါ့ဥ်နေကြ၏။

ညီလေးရာပြည့် ပြောသလို ဘယ်လှန်းကမှ ငန်းမတစ်ယောက်၏ စကားတွေကို နားမထောင်တတ် သလို၊ မိန်းမတွေအား ချီးမွမ်းလေ့ မရှိခဲ့။ အခုတော့ နေခြည်ကို ချီးမွမ်းပြီး . . . နေခြည် ပေးသော အကြံဉာဏ်တွေကို သူ အားလုံး ထောက်ခံနေမိတော့၏။

www.burmeseclassic.com

(၈)

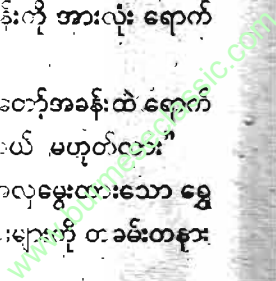
“ခင်ဗျားအခန်းကိုတော့ ကျွန်တော်ရောက်တာ နောက်
အကျဆုံးပဲ မဟုတ်လား ကိုရာကျော်”

ရန်ကုန်မှ ပြန်ရောက်လာပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို သူနှင့်
ကိုကျော်ဇင်တို့ မတွေ့ဖြစ်ကြပေ။ ကိုကျော်ဇင်ကလည်း သူ့အလုပ်
နှင့်သူ ရှုပ်နေ၍ သူနှင့် လူ့ချင်း မတွေ့ဖြစ်ပြန်။

ကျန်သည့်သူများကတော့ သူ့အခန်းကို အားလုံး ရောက်
ပြီးကြပြီ ဖြစ်၏။

“ဘယ်နှဲ့လဲ ကိုကျော်ဇင် . . . ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ရောက်
လာတာနဲ့ ခင်ဗျား စိတ်လတ်ချမ်းသာ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

ကိုကျော်ဇင်အား အစချီပြီး . . . အလှမွေးထားသော ရွှေ
ငါးများအကြောင်း၊ ခရေအွန်ဆိုင်အကြောင်းများကို တခမ်းတနား

ကောင်စီအေး (ပန်းတော)

သူ ပြောပြလိုက်၏။

ကိုကျော်ဝင်းကတော့ သူ့စကားတွေကို ပြုံးပြီး နားထောင်လိုက်၏။

“အပြင်ခန်းကတော့ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းတစ်ခုနဲ့ တူပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအခန်းကတော့ တကယ့်ကို အိမ်တစ်အိမ်နဲ့ တူနေသလိုပဲ။ ခင်ဗျားအိပ်ဖို့ အခန်းတွေ ဘာတွေတောင် သပ်သပ်လုပ်ထားသေးတယ်”

သူ့အခန်းအတွင်းမှာ အရင်တုန်းက ဒီလိုအနားယူဖို့ အိပ်ခန်း မရှိ။ ပစ္စည်းတွေလည်း စုံစုံလင်လင် မရှိ။ ပါတွေအားလုံးသည် နေခြည်၏ အစိအမံများပင် ဖြစ်သည်။ သူ့အခန်း အပြင်အဆင်ကို အားလုံးအား ခေါ်ပြီး ကြွားသော်လည်း နေခြည့်အခန်းကဏ္ဍကိုတော့ သူ ဖျောက်ထားမိသည်။

“အိမ်မှာက အဒေါ်အဖျိုကြီးတွေနဲ့ နေရာတာဆိုတော့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို့ပဲ မြင်နေတာဗျ။ ဒီအခန်းပြင်ပြီးကတည်းက ကျွန်တော် ဒီမှာ ညတောင် အိပ်တယ် အိမ်မှာ နေတဲ့အချိန် နည်းသွားတာတော့ အမှန်ပဲ ကိုကျော်ဝင်း”

“အေးဗျာ... အလုပ်တွေ ပင်ပန်းတော့ ဒီလိုတစ်ယောက်တည်း ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းတော့ နေချင်သားပဲ။ ခင်ဗျားက လူပျိုလူလွတ်ဆိုတော့ နေလို့ ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကျတော့ ဒီလိုနေလို့ မရပြန်ဘူး ကိုရာကျော်”

“ကျွန်တော် ဒီလိုပြင်ဆင်ပြီး နေတာထိုင်တာကို ကျွန်တော်

မှက်ပြေမာယာ

အအော်တွေတော့ မသိဘူးဗျ။ သူတို့က ဒီလောက် အထိငော့ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဒီတစ်ခေါက် ခင်ဗျားညီ ရန်ကုန်သွားတာ တစ်လနီးပါး ကြာပြီနော်။ ခင်ဗျား ဒီလိုနေတာထိုင်တာကိုတော့ ခင်ဗျားညီရော သိလား”

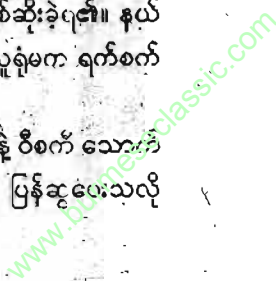
“ညီလေး သိပါတယ်။ သူ့ ရောက်ကြားမှာပါ။ ဒီအခန်းပြင်တာ သူ့အတွက်လည်း ပါတယ်။ ကျွန်တော် လုပ်ထားကိုင်ထားတာတွေကို သူ သဘောကျမှာပါ”

“ခင်ဗျားတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စရိုက်မတူဘဲ အတော်ချစ်ကြတာနော်။ အသက်ဘယ်လောက် ကွာကြသလဲ”

“ရှစ်နှစ်နဲ့ ရက်နှစ်ဆယ်တိတိ ကွာဘယ် ကိုကျော်ဝင်း။ ကျွန်တော့်မိဘာတွေကိုတော့ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမှတ်မိပေမယ့် ညီလေးကတော့ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ဘူး”

မိဘနှစ်ပါးအကြောင်းကို ပြောရင်းပင် ကြံ့ခက်မကင်းသော အဖြစ်ဆိုးကို သတိရသွားမိသည်။ မေးကားပြီး လူမဆန်သော လူတစ်စုကြောင့်ပင် မိဘနှစ်ပါးစလုံး အပြစ်ဆိုးခဲ့ရ၏။ နယ်အလှူတစ်ခုမှ အပြန်ခရီးတွင် ပါသမျှပစ္စည်းကို ယူရုံမက ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြ၏။

“ဆောရီပဲဗျာ... ကျွန်တော်က ခင်ဗျားနဲ့ ဝိစက် သော့ဖို့ လာပြီး စိတ်မကောင်းစရာအကြောင်းတွေကို ပြန်ဆွဲပေးသလို

ဖြစ်နေပြီ”

‘ရပါတယ် ကိုကျော်ဇင်ရာ’

ကိုကျော်ဇင်က သူနှင့် အခေါ်အပြောများသလို တစ်ခါ တစ်ရံတွင် အတူ သောက်တတ်စားတတ်သူ ဖြစ်၏။

ကိုကျော်ဇင်နှင့် ဒီနေ့အဖို့ စိတ်လွတ်လက်လွတ် သောက် လို့ မဖြစ်။

သူ အရက်မူးလျှင် စကားများတတ်သလို၊ ဣန္ဒြေလည်း ပေါ်တတ်သောအကျင့် သူ့မှာ ရှိသည်။ နေခြည်နှင့် တရင်းတနီး ဖြစ်နေသော ကိစ္စတိုတော့ လူများများစားစား မသိအောင် ဖုံးမိ ထားရပေမည်။

ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ သူ အိမ်မကပ်ဖြစ်သောကြောင့် အဖို့ ကြီးနှစ်ယောက်အဖို့ ဒေါသဖြစ်နေမှာ သေချာ၏။

သူ အိမ်ပြန်ဝင်သည်နှင့် သူထင်ထားသလို ဆီးကြိုပြီး ဆူပူတော့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း မောင်ရာကျော်၊ အငယ်ကောင်က လည်း ရန်ကုန်မှာ၊ ဒီမှာရှိတဲ့ မင်းကလည်း အလုပ်ကို အကြောင်းပြ ပြီး အိမ်တောင်မှ မအိပ်တစ်ရက် အိပ်တစ်ရက်နဲ့”

ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း ပြောချင်နေပုံ ရ၏။ ဒေါ်ဒေါ်စောဆူပူ

မှ ဆုံးသည်နှင့် ဖွင့်နေကျ ဓာတ်ပြားဟောင်းကို ဖွင့်ပြတော့၏။

“အိမ်ထောင်ပြုဖို့ပြောတော့ နေ့ရွှေ ညရွှေနဲ့၊ မင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးကို ထိန်းရကျောင်း ဒုတာ တကယ့်ကို ရင်မောမိတယ်”

သူဆိုလည်း အပြင်မှာ စီးပွားရေးအရ အောင်မြင်နေသူ။ ညီလေးရာပြည့်ဆိုလည်း ပညာတတ် တစ်ယောက်။ ဖားလုံးက သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို တလေးတစား ရှိကြသော်လည်း အဖို့ကြီးတွေ စိတ်ထဲမှာတော့ ကလေးလေးတွေပဲလို အောက်မေ့နေ ကြ၏။

“ကျွန်တော် ခန့်ပန်းလာလို့ နားအေး ဝါးအေး နေပါရစေ၊ ဒီစကားသံတွေကို ကြားရမှာစိုးလို့ အိမ်မပြန်ချင်တာ မြင်ပြီ တွေ့ပြီ ဆိုတာနဲ့ ပြောပြီ၊ ညီလေးလည်း ဒါကြောင့် အိမ်မကပ်ချင်တာ”

“ခဏနေဦး ရာကျော်၊ ဒီနေ့တော့ မင်းမှာ နားမထောင် ချင်လည်း နားထောင်ရမယ်၊ မင်းကို ပြောစရာရှိလို့ ငါတို့နှစ် ယောက်စလုံး စောင့်နေကြတာ”

“တခြားကိစ္စ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ပေးစားဖို့ ဘယ်သူ့ သမီးကို မြင်တွေ့ထားပြီ၊ ပိုက်ဆံက ဘယ်လောက် ချမ်းသာတာ၊ သယ်လောက် ပိုမောနေခြားရှိတာ၊ ဒါတွေပဲ ပြောမှာ မဟုတ်လား”

“မိန်းမကိစ္စတော့ မိန်းမကိစ္စပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိစ္စ မဟုတ် ဘူး၊ မင်းညီ ရာပြည့်ကိစ္စပဲ”

ရာပြည့်ဆိုတော့ သူ စိတ်ဝင်စားသွား၏။ သူ့ကိုသာ မိန်းမ ပေးစားဖို့ ဆွယ်တာစစ်တာတွေ ရှိခဲ့၏။ ညီလေးရာပြည့်ကိုတော့ စကားထဲ ထည့်မပြောကြပေ။ အခုချိန်ကျမှ ဘယ်လို စိတ်ကူးပေါက် ပြီး အပျိုကြီးတွေ ကြံစည်ကြသည် မသိပေ။

“ဘာလဲ . . . ဒေါ်ဒေါ်စောတို့က ကျွန်တော့်ကို အိမ် ထောင်ပြုဖို့ ပြောမရတာနဲ့ ညီလေးရာပြည့်ဘက်ကို လှည့်ကြတာ လား။ ညီလေးက ငယ်ပါသေးတယ်။ သူ့ခရာ ပညာလိုချင်လွန်းလို့ စီးပွားရေးကိုတောင် စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။”

ညီလေးရာပြည့်ဘက်ကနေပြီး သူ ခုခံကာကွယ်ပေးလိုက် သည်။

ဒေါ်ဒေါ်ယဉ်ပြောလိုက်သော စကားကြောင့်ပင် သူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရသည်။

“မင်းညီက မငယ်တော့ဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ လူကြီးထင်ပြီး အိမ်ထောင်ရေးကို စဉ်းစားနေတာ၊ ငါတို့ကိုယ်တိုင် ဘာမှတိုက်တွန်း ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ရာပြည့်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဖြစ်နေ တယ်”

“ဟုတ်ပါမလား ဒေါ်ဒေါ်ယဉ်ရယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ညီလေး က နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ်လို့ နေကြတာပဲ။ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်”

ရည်းစားသနားကိစ္စကို ဘယ်တော့မှ ညီလေး မပြောခဲ့ပေ။

ဒီဘက်မှာလည်း သူ့လောက်တော့ ညီလေး ရှုပ်ရှုပ်ယှက် ယှက် မနေ။ ယောက်ျားချင်းမို့ အပျိုကြီးနှစ်ယောက်ထက် သူ သိ

သည်ပဲ။

“ဒီစာက ပစ်စာဆိုပေမယ့် ရာပြည့် အတွက်တော့ မင်းတို့ ငါတို့ အဆိုင်းအပိုင်းအတွက်ပါ စေတနာနဲ့ ရေးသားတဲ့ စာပဲ။ မင်း ယူပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်”

စာရွက်ခေါက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ဒေါ်ဒေါ်စော ပစ်တင် ပေး၏။

ဘယ်သူကများ အငြိမ်မနေဘဲ ဝ မင် လက်ဆွဲလိုက် သည် မသိ။ ဒီပစ်စာကြောင့် အပျိုကြီးနှစ်ယောက် ရင် နေကြတာ တော့ သေချာသည်။

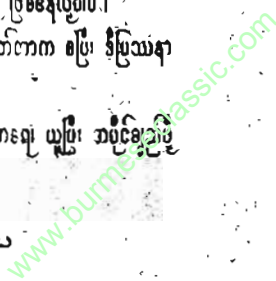
အပျိုကြီးတွေ ပြောသလို ဒီစာက သူ စိတ်ဝင်စားသွား သည်။ အကျိုးအကြောင်း ဆီလျော်မှု ရှိမရှိ ကို ဖတ်ကြည့်မှ သိပေ လိမ့်မည်။

ဒေါ်ဒေါ်စောနှင့် ဒေါ်ဒေါ်ယဉ်

ကျွန်ုပ် ခံစားစဉ် နေရာပို့ပူထား ဒေါ်ဒေါ်စော့အဖွဲ့မျှစက် ဂုဏ်သိက္ခာ အတွက်ရှာ တုံ့ပြန်ချက်အတွက်ပါ အရေးကြီးရေးထက်မှ ပြစ်နေလို့ပါပဲ။

ကံတူပျိုအနေနဲ့ လူတကာအပေါ်မှာ သနားစိတ်က စပြု နိဗြဿနာ ဖြစ်စေတာပါ။

ကံတူပျိုရဲ့ စိတ်ဓာတ်အနေအထားအရ အဖွဲ့အစည်း ယူပြီး အပိုင်ချည်း ဖြစ်စားနေတဲ့ ကိစ္စပါ။

ဖောင်ပြိုဘေး (စန်းတော)

အောင် ကျွန်တော် စုံစမ်းပါမယ်၊ ဟုတ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ဒေါ်ဒေါ်တို့နဲ့ တစ်သဘောတည်း ဖြစ်စေရပါမယ်၊ ညီလေးရာပြည့်ကို ဒီလို အနေ အထားမျိုးနဲ့တော့ ကျွန်တော်လည်း အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

တကယ်ဟုတ်နေခဲ့ရင်တော့ သူ့ကြောသလို ဘယ်နည်းနှင့် မျှ အဖြစ်မခံနိုင်ပေ။ ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာပဲ အရေးကြီးနေ၏။

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စ မင်းကိုပဲ တာဝန်ပေးမယ်၊ မင်း ဖြစ်အောင် ရှင်းရမယ်၊ ဒီတာဝန်က မင်းညီအတွက်ရော ငါတို့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ပါ အရေးကြီးနေတယ်”

ဦးနှောက်တော့ အတော်လေး ခြောက်သွား၏။

ဒီကိစ္စကို ဘာကြောင့်များ သူ မသိရပါလိမ့်။ တစ်စုံ တစ်ယောက်သောသူက လီဆယ်ပြီး ပြဿနာဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ ရိုးလား...။

အသေချာဆုံးကတော့ ကြီးကြီးတင်နှင့် ပတ်သက်နေသည် ဆိုသောမိန်းကလေးက ညီလေးရာပြည့်နှင့် ဖြစ်နေသည့်အကြောင်း ပင် ဖြစ်၏။

မဖြစ်နိုင်ဟု တစ်ထစ်ချ မပြောရဲသလို ဖြစ်နိုင်သည်ဟု လည်း မဆုံးဖြတ်ရဲပြန်။

(၉)

ပစ်စာတစ်စောင်၏ အလုပ်ပေးမှုကြောင့်ပင် အကောင်းကောင်းအိပ် မပျော်ခဲ့ပေ။ ဟိုစဉ်းစား ဒီစဉ်းစားနှင့် အိပ်ချိန် လွန်သွားခဲ့၏။ စာထဲမှာ ပါသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေခဲ့ရင်တော့ ရာပြည့်အတွက် ရှေ့ ရှေး မကောင်းပေ။ ရာပြည့်အနေနှင့် မိန်းမ ကိစ္စဆို၍ ဘယ်တော့က မျှ မကြားဖူးခဲ့...။

သူ့လို စီးပွားရေး လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် မိန်းမကိစ္စကို ရှုပ်ဖူးခဲ့တာလည်း မရှိပေ။ ဒီကိစ္စတွေနဲ့ ကင်းရှင်းသူ ဖြစ်၏။ တကယ်ဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ အပျော်တွဲတာမို့ မဖြစ်နိုင်။

ဖြစ်ခဲ့ရင်ဆိုသော သောကများနှင့်ပင် အိပ်ရာထ နောက် ကျပြီး ကုမ္ပဏီရုံးခန်းကိုပါ နောက်ကျပြီ မှ ရောက်လာခဲ့၏။

“ဆရာ ဒီနေ့ ထူးထူးခြားခြား နောက်ကျတယ်နော်”

သူ့တို့ ခန့်ညားကြိုရှင် သန်းဆွေပြော၏။
သူ့စားပွဲပေါ်မှာတော့ သူ့အတွက် စားစရာ သောက်စရာ
များ အသင့်ဖြစ်နေ၏။ ဒါဆိုရင်တော့ သူ့အခန်းကို နေခြည်ရောက်
ခဲ့ပြီးပြီ။

“နေခြည် ရောက်လာပြီပြီပေါ့။ ဟုတ်လား သန်းဆွေ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ မနေခြည်ကတောင် ဆံရုံးကို တွေ့ရ
အောင်ဆိုပြီး ဆယ်ငါးမိနစ်လောက် ထိုင်စောင့်သွားသေးတယ်”

“နေခြည် ငါ့ရောက်ပြီလားဆိုပြီး ဖုန်းလှမ်းဆက်ရင် ဆက်
မယ်၊ ဒီနေ့ ကုန်သည်တွေနဲ့ တွေ့ရမှာ၊ ညနေပိုင်းလောက်မှ လာခဲ့
လို့ ပြောလိုက်၊ ဧည့်သည်တွေအတွက် စားစရာ သောက်စရာတွေ
မှာပြီးပြီလား။”

“အဲဒါတွေအားလုံးကို မနေခြည် လုပ်ခဲ့ပေးပြီးပါပြီ ဆရာ”

ဒီနေ့အဖို့ သူ့အပြောအဆို အမူအရာတွေက စိတ်မကြည်
သာနေမှန်း သန်းဆွေလည်း သိမည်ထင်၏။ အခန်းထဲမှာ ကြာကြာ
မနေဘဲ သန်းဆွေ ပြန်ထွက်သွား၏။

သူ့ အရောက်နှောက်ကျတာလည်း ပါမည်။ ကုန်သည်တွေနှင့် စကား
ပြောရတာလည်း အချိန်ကြာသွားသလို ဖိုင်တွဲများကို တစ်ဆိုင်
တည်းနှင့် လက်မှတ်ထိုးပေးရတာလည်း ပါ၏။

နေ့လယ်နှစ်နာရီလောက်မှ အလုပ်တွေ ပြတ်သွားပြီး
ထမင်းစားဖြစ်၏။

ပစ်စကိစ္စကို ခေါင်းထဲမှာ မေ့သွားပြန်၏။ ထမင်းစားပြီး
တော့ သုံးနာရီ ထိုးခါနီးနေပြီ။

တစ်ဖော့လောက် ဖော့မည်ဟု ကြံခဲ့မှာပင် ဖုန်းဖြည့်လာ
သည်။

“ဟဲလို . . . အမိန့်ရှိပါ”

“အစ်ကိုကြီး”

ညီလေးရာပြည်အသံကို မလန့်စား လန့်သွားမိပါသည်။
ပစ်စကိစ္စသည် ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“ရန်ကုန်ကနေ ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ ညီလေး”

“သန်ဘက်ခါ ပြန်ရောက်မယ် အစ်ကိုကြီး”

ပစ်စကိစ္စ ဆွေးနွေးသင့် မဆွေးနွေးသင့်ကို စဉ်းစားနေ
မိပြန်သည်။ ဘာစကားမှ မပြောဘဲ စကားပြောခွက်ကို ကိုင်ထား
ဖြစ်သည် မသိ။ ညီလေး သတိပေးတော့ အသိဝင်လွှားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အစ်ကိုကြီး ဘာစကားမှ ဆက်
မပြောဘဲ အာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကြည့်ရတာ စိတ်ရှုပ်စရာ တစ်ခုခု
တော့ ရှိနေပြီ ထင်တယ်”

ချစ်သူတို့ ရည်းစားတို့ဆိုသော ဝေါဟာရတွေကို ကြားဖူး
နားဝသာ ရှိသည်။ ကိုယ်တိုင်က မကြုံဖူးတော့ ခက်နေပြန်၏။
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရင်ခုန်မိလျှင် အောင် ကြိုးစားသည်။

ပြီးရင် ကိစ္စက ပြတ်သွားပြန်၏။ မေ့မရလောက်အောင် စွဲဆောင်နိုင်သော အဖြစ်အပျက်မျိုး သူ့မှာ မရှိ။ ချစ်တာတွေ၊ မြတ်နိုးတာတွေကို သူ့ အနေဖြင့် ပြုရိုးထုံးစံ မရှိခဲ့ပေ။ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် သာယာချင်လျှင်၊ ရှုပ်ချင် ပွေ့ချင်စိတ်ရှိလာလျှင် ငွေသုံးလိုက်သည်နှင့် ကိစ္စပြတ်သွား၏။ တစ်ယောက်တည်းသော မိန်းမ၏ အနှောင်အဖွဲ့တွေကြားမှာ နေချင်စိတ် မရှိ။

“မင်း အိမ်ထောင်တွေဘာတွေပြုဖို့ စဉ်းစားပြီလား ညီလေး၊ မင်းကို ဒေါ်ဒေါ်တို့က အိမ်ထောင်ပြုပေးဖို့ စဉ်းစားနေပြီဆိုရင် မင်း ဘယ်လို သဘောရလဲ”

“ညီလေးသဘော ပြောရရင်တော့ နောက်ကားက ကျော်တက်ရမယ့် ကိစ္စမျိုးကို ညီလေး မလုပ်ချင်သေးဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့ စီစဉ်ခဲ့ရင်လည်း ဒီအချက်တစ်ခုတည်းနဲ့ ညီလေး ငြင်းမှာပဲ”

ဒီစကားမျိုးလောက်နှင့်တော့ ညီလေးစကားတွေ ပွင့်ထွက်မလာဘူးဆိုတာ သူ သိသွား၏။

“အစ်ကိုကြီးအနေနဲ့ ပြောရရင်တော့ ငါ့ညီကို အိမ်ထောင်ရေးဆိုတဲ့ ထွက်ပေါက်နည်းတဲ့ သံသရာဝင်ဆင်းရဲထဲတို့ မရောက်စေချင်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစ်ကိုကြီး တစ်ခုပြောပြမယ်”

တစ်ဆင့်တက်ပြီး အကဲစမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ပြောလေ အစ်ကိုကြီး”

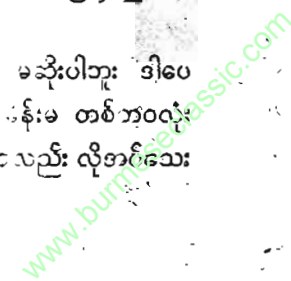
“ဒီလို ညီလေးရာ မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ အိမ်ထောင်ကျ

သွားခြင်းဟာ ကံကောင်းလွန်းတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ယောက်ျားလေးကိုတော့ ဒီကောင် ကံဆိုးလို့ အိမ်ထောင်ကျသွားတာပဲလို့ ပြောတယ်၊ ဒီစကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစ်ကိုကြီး စဉ်းစားကြည့်တာတော့ မိန်းကလေး အများစုက အမိအနိပြုချင်လို့ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းကို လုပ်ကြတယ်၊ သူ့ဘဝ သူ့ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးရဲ့ နှိမ့်အားထားလောက်တဲ့ လူမျိုးကို ရွေးချယ်ကြတယ်၊ အရွေးချယ်ခံရတဲ့ ကိုယ်တို့ ယောက်ျားတွေဟာ မှီခိုအားထားလောက်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားရင်း သံသရာလည်ခဲ့တော့တာပဲ၊ အစ်ကိုကြီး ပြောချင်တာကတော့ ကိုယ် ဘာ အရွေးချယ်ခံယောက်ျား မဖြစ်ဖို့ရယ်၊ ကိုယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုမယ့်သူဟာလည်း အိမ်ထောင်လိုက်ရွေးချယ်တဲ့ မိန်းမမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ အားလုံး ပြည့်စုံနေသလို . . . မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာလည်း ဓနအင်အား၊ ဆွေမျိုးအင်အား ပြည့်စုံနေတာ အကောင်းဆုံး အခြေအနေပဲ”

သူ့စကားတွေကို ညီလေးရာပြည့် ရိုက်ဖဲမိသည်လား . . . ။

သူ့စကားတွေကို ဆုံးသည်အထိ နားထောင်ပြီးမှ ညီလေးပြန်ပြော၏။

“အစ်ကိုကြီးအယူအဆက ဆိုးတော့ မဆိုးပါဘူး ဒါပေမယ့် သွေးသားချင်း မရင်းတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ တစ်ဘဝလုံး အတူနေဖို့ဆိုတဲ့နေရာမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာလည်း လိုအပ်သေးတယ် အစ်ကိုကြီး”

သူဆင်သော အကွက်ထဲသို့ ညီလေးရာပြည့် ဝင်လာပြီ။ သူ ပြန်ပြောဖို့ ကြိုးစားလိုက်ချိန်မှာပင် ဖုန်းလှိုင်း ပြတ်တောက်သွား၏။

အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး ဖုန်းကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။ ညီလေးရာပြည့်ဘက်မှ ပြန်ခေါ်လိမ့်မည် အထင်ဖြင့် သူ စောင့်ကြည့်သေးသည်။

ခုနစ်မိနစ်ခန့်ကြာသွားတော့ ညီလေးဆီ ဖုန်းပြန်ခေါ်ရန် သူ ကြိုးစားလိုက်သည်။

သွားပြီ . . . ဖုန်းလှိုင်းမှာ အော်တိုပင် မဝင်တော့ပေ။ သူ့ဖုန်းများ တစ်ခုခု ချွတ်ယွင်းသွားလေသည်လား မသိ။ အခန်းအပြင်ထွက်လိုက်တော့ သူ့လူတွေ အလုပ်ဆင်းဖို့ ပြင်ဆင်နေကြ၏။

“သန်းဆွေ . . . မင်းတို့ဆီကဖုန်း အော်တိုဝင်လား?”

သူပြောလိုက်မှ သန်းဆွေ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ကြည့်၏။ သေချာအောင် သန်းဆွေ စမ်းသပ်ပြီး . . .

“အော်တို လုံးဝ ပြတ်နေတယ် ဆရာ၊ ဖုန်းကြိုးတွေ လဲမယ် လို့တော့ ပြောသံကြားတယ် ဆရာ၊ ဒါကြောင့် ဖြစ်မယ် . . .”

ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ညီလေးရာပြည့်နှင့် စကားဆက်ပြောရဖို့ အခွင့်အလမ်း နည်းပါးသွား၏။

“ကျွန်တို့လူတွေ ပြန်စရာရှိတာ ပြန်တော့၊ သန်းဆွေ . . .

မင်း အခန်းထဲ ခဏလာဦး”

သန်းဆွေကို ပြောပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သည်။

ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလိုပင် သန်းဆွေ အခန်းထဲ ရောက်လာ၏။

“ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ ဆရာ”

“ဒီနေ့ အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား သန်းဆွေ”

“ဖြစ်ပါတယ် ဆရာ”

“ဒါဆိုရင် ကိုကြီးတင် ရှိနိုင်မယ့်နေရာကို မင်း စုံစမ်း”

“ကိုကြီးတင်ကို ဆရာဆီ ခေါ်လာရမှာလား”

“သူရှိတဲ့ နေရာကပဲ မင်း သိအောင် သွင်း၊ ကိုကြီးတင်ကို မင်း ပြောရမှာက ငါ သူ့ဆီ လာတွေ့မယ်၊ အဲဒီနေရာက ခဏ စောင့်ပေးပါလို့ ပြောပြီး မင်း ပြန်လာခွဲ”

သန်ဘက်ခါဆို ညီလေး ပြန်ရောက်လာတော့မည်။ ဒီနေ့ နေ့မကူးခင် ညီလေးနှင့် ပတ်သက်သည်ဆိုသော မိန်းကလေးကို သူ သိမှ ဖြစ်မည်။

သူ့စကားကို နာခံပြီး သုံးလေးလမ်း ခရီးလွန်ပြီးမှ သန်းဆွေ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်လာ၏။

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ သန်းဆွေ”

“စောစောတုန်းက မနေခြည် ဖုန်းဆက်သေးတယ် ဆရာ၊ ဆရာဆီ လာတွေ့လို့ ရမလားတဲ့”

ထောင့်အေး (ပန်းတော)

“အေး . . . မင်းသွားရင်းက လာတွေ့ဖို့ ဝင်ပြောလိုက်၊
ကိုကြီးတင်ကို ရှာတဲ့နေရာမှာ ငါ့ကား ယူသွား၊ အရမ်းကြီး မကြာစေ
နဲ့”

နေခြည်ဆိုသော မိန်းကလေးက တစ်မှောင်ပင် . . . ။
သူ့ဖား တွေ့ချင်ခြင်းမှာ ဘာအရေးကြီးကိစ္စ ပြစ်မည်
မသိ၊

မိန်းမတစ်ယောက်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ ခေါင်းခဲနေ
စဉ်မှာ နေခြည်က သူ့ကို တွေ့ဖို့ တောင်းဆိုနေ၏။

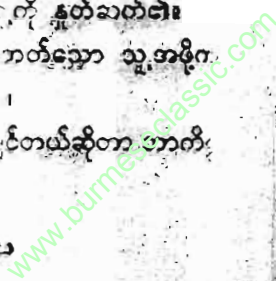

သူ့ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းနေစဉ်မှာပင် မှန်တံခါးခေါက်သံ ကြားရ၏။
နေခြည်အပိုင်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝင်ခဲ့ရန် အသံဖေးလိက်သည်။
“ဝင်ခဲ့လေ နေခြည်”

အလှအပတွေ စုဝေးထားသော နေခြည်တစ်ယောက်
ကြည့်ကောင်းသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် သူ့ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

“အလုပ်တွေ အရမ်းများနေတယ် ထင်တယ်နော်”
နှစ်လိုဖွယ် စကားသံလေးဖြင့် သူ့ကို နှုတ်ဆက်၏။
မိန်းမတွေ၏ အလှအပကို ခုံမင်ကတ်သော သူ့အဖို့က
တော့ အပျင်းပြေစရာ တစ်ခုလိုပင် . . . ။

“မိလိပ်ပါ နေခြည်၊ ကိုယ့်ကို တွေ့ခင်တယ်ဆိုတာ ဘာကို
များလဲ မသိဘူး”

ပေါင်ညိုအေး (ပန်းတော)

“အလုပ်တွေများနေတဲ့ ဦးရာကျော်ကို အလုပ်ကိစ္စပဲ ပြောရမှာဆိုတော့ အားနာစရာ ဖြစ်နေမလားပဲ”

လိမ္မာပါးနပ်သော မိန်းကလေး၏ အခေါ်အပြောမှာ ငြင်သာနေ၏။

“ပြောပါနေခြည်”

“ဒီလိုပါ ဦးရာကျော် . . . . နေခြည်တို့ ဗျူဟာပါလာနဲ့ အလှဆင်လုပ်ငန်းက တစ်နေ့တခြား အလုပ်တွေ များလာပါတယ်။ အခုဆိုရင် အပြင်တိုတောင် ထွက်လုပ်ရတဲ့အထိ ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒီတော့ ရှိနေတဲ့ လူအင်အား နည်းနေပါတယ်။ လူသစ် ငါးယောက် လောက် ထပ်ခန့်ထားချင်ပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စကို ခွင့်ထောင်းချင်လို့ပါ”

နေခြည်လုပ်ရည်ကိုင်ရ၍ နေခြည်ကြီးကြပ်မှု အောက်မှာပင် လုပ်ငန်းတိုးတက်လာတာ ဂုဏ်ယူစရာပင်။ နေခြည်တင်ပြသော အကြံဉာဏ်တို့ ကန့်ကွက်စရာ ရှိမည်မထင်။

“နေခြည်အနေနဲ့ လိုအပ်မယ်ထင်လို့ ခန့်ထားမှာပဲ။ ကိုယ် သဘောတူပါတယ်”

“ဝါဆိုရင် အဲဒီလူသစ်တွေကို ဦးရာကျော်တို့ ရွေးချယ်ဦးမလား မသိဘူး”

Dream Mart စတင်ဖွဲ့စည်းသော အခြေအနေကို ထောက်ရှုပြီး နေခြည်ပြောလာသည်။

ဒီအခြေအနေရောက်မှတော့ လိုတော့မည် မဟုတ်ပေ။

“နေခြည်က ကြီးကြပ်ဦးဆောင်ရမယ်လို့ဆိုတော့ နေခြည်

ပျက်ပြေဟာ

သဘောတူပဲ ရွေးလိုက်ပါ”

နေခြည်ပြောချင်သော စကားတွေက အဆုံးသတ်သွား၏။

သန်းဆွေတစ်ယောက်ကတော့ အ ဝေးချိန်ထိ ပေါ်မလာသေးပေ။ ပြောစရာ စကားကုန်သွားသော နေခြည်သည် အလှမွှေးငါးကန်ကို ကြည့်ရင်း သူ့ကို ပြောပြန်၏။

“ဦးရာကျော် ပြန်တော့မှာလား မသိဘူး”

မပြန်သေးဘူး နေခြည်၊ ကိုယ် သန်းဆွေကို စောင့်နေတာ

“ဝါဆိုရင် ငါးကန်ကို ရေလဲပေးချင်လို့ . . . . ဒီသန်းဆွေကို မနေ့ကတည်းက သတိပေးထားတာ ဒီ နအထိ မသိဖြစ်သေးဘူး။ ဒီနေ့လည်း မေ့မေ့လျော့လျော့နဲ့ မင မြတ်မှာ စိုးရတယ်”

“ဒီကောင်ကတော့ ပေါ့ဆပါတယ် နေခြည်အ၊ နေခြည်

လုပ်ရင် လုပ်လေ။ ကိုယ် ဘာများ စိုင်းလဲ ပေးစရာ လိုမလဲ”

“ရပါတယ် ဦးရာကျော်၊ နေခြည်ငစ်ယောက်ကည်း ဖြစ်ပါတယ်”

ထိုင်နေရာမှ ထသွားပြီး ငါးကန်ရှေ့သို့ နေခြည် ကြိုးစားတော့၏။ နေခြည်လုပ်ကိုင်နေပုံကို မသိမသာဖြင့် သူ ကြည့်နေမိသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် . . . မိန်းမတစ်ယောက်၏

ကောင်းမြတ်သော အလှအပများကို ခွင့်ပထောင်းဘဲ အာရုံခံစားနေမိခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

“တွေ့ခဲ့လား သန်းဆွေ”
 နေခြည်တစ်ယောက် ငါးကန်ရေလဲနေစဉ်မှာပင်
 သန်းဆွေ ပြန်ရောက်လာ၏။
 “လူချင်းတော့ မတွေ့ခဲ့ဘူး ဆရာ၊ ကိုကြီးတင် နေ
 မကောင်းဖြစ်နေလို့ အိမ်မှာပဲ ရှိနေတယ်လို့ ပြောတယ်”
 နေခြည်ကတော့ သူမအလုပ်ကို ပြီးစီးအောင်လုပ်နေ၏။
 သူနှင့် သန်းဆွေတို့၏ စကားပိုင်းကို လှစ်လျှူထား၏။
 “ဒါဖြင့် . . . မင်းနဲ့ငါ သွားကြတာပေါ့၊ သူ့အိမ်မှာဆိုတော့
 စကားပြောရတာ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကိုကြီးတင်အိမ်ကိုရော
 မင်း သိရဲ့လား သန်းဆွေ”
 နေခြည်တစ်ယောက် လုပ်ငန်းတွေ ပြီးစီးသွား၍ သူတို့
 နှစ်ယောက်နားသို့ လာရပ်၏။
 “တောင်ပိုင်းမှာဆိုတာပဲ သိတယ်၊ လမ်းတွေဘာတွေတော့
 သေသေချာချာ မသိဘူး ဆရာ”
 “မင်းကို ခိုင်းလိုက်ရင် ဒီတိုင်းချည်းပဲ၊ ခွေးမွေးတာကို
 သွားကြည့်ခိုင်းသလိုမျိုးပဲ၊ တစ်ခါတည်း မေးမြန်းလာရောပေါ့ကွာ”
 သူ့ဝသီအတိုင်းပင် သန်းဆွေအား ဖိတောက်မိသည်။
 မျက်နှာပေါ်လေးဖြင့် နေခြည်ကို သန်းဆွေလှမ်းကြည့်၏။
 သူနှင့် သန်းဆွေတို့ကြားတွင် ဖြစ်ပျက်နေသော မပြေ
 လည်မှုကို နေခြည် ဝင်ရှင်းပေးလိုက်သည်။
 “နောက်တစ်ခေါက်တော့ ထပ်မေးမနေနဲ့တော့၊ နေခြည်

လည်း အဲဒီကို ပြန်မှာပဲ”
 “အတော်ပဲ နေခြည်ရား၊ ဒီကောင်က နောက်တစ်ခေါက်
 ထပ်မေးခိုင်းနေရင် မိုးချုပ်သွားမှာ သေတယ်”
 နေခြည်နှင့် သန်းဆွေတို့ အခန်းသောတွေ ပိတ်ကြ၏။
 သူကတော့ အပြင်ကို အရင်ရောက်နှင့်နေ၏။ လင်ခရူလာနားတွင်
 ရပ်နေသော သူ့အား ကားသော လှမ်းပေးရင်း သန်းဆွေ ပြော၏။
 “ဆရာမောင်းမှာလား ဆရာ”
 “မင်းပဲ မောင်းတော့ သန်းဆွေ၊ နေခြည်က သန်းဆွေနဲ့
 ရှေ့မှာ ထိုင်”
 နေရာထိုင်ခင်းအတွက်ပါ သူ ဝင်ပေးလိုက်သည်။
 ဒီလိုထိုင်မှ လူမြင်လို့ ကောင်းတယ်။
 နေခြည်တစ်ယောက်ကတော့ စကားသံ နည်းပါးသွား၏။

“ရှေ့လမ်းဆုံကျရင် ညာဘက်ကားကို ကိုသန်းဆွေ”
 လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ငြိမ်လာသော နေခြည်တစ်ယောက်
 အသံထွက်လာ၏။ နေခြည်လမ်းညွှန်ရာအတိုင်း သန်းဆွေ လိုက်
 မောင်း၏။
 “ခြံစည်းမိုး အနီလေးနားဆို ရောက်ပြီ ကိုသန်းဆွေ”
 သူက ကိုကြီးတင်အိမ်မှာ ဆင်းကျန်ရစ်မည်။

www.burmeseclassic.com

သန်းဆွေက နေခြည်အား လိုက်ပို့ပေးမည်ဟု စိတ်ကူးနေ ဆဲမှာပင် ခြံစည်းရိုးအနီလေးရှေ့တွင် ကားရပ်သွား၏။

သူ့ထက်အရင် ကားအောက်သို့ နေခြည်ဆင်း၏။ သန်း ဆွေ အောက်မရောက်ခင်ကပင် နေခြည်က တံခါး လာဖွင့်ပေး၏။

နေခြည်၏ အလိုက်သို့မူကြောင့် သူ အားနာသွားသည်။

“ရောက်ပြီ ဦးရာကျော်”

“နေခြည်ကို အားနာစရာကြီး ဖြစ်နေပြီ၊ သန်းဆွေ . . .

တကယ်ကို အသုံးမကျတဲ့အကောင်၊ ပြီးရင် မင်း နေခြည်ကို လိုက် ပို့ပေး၊ ပြီးမှ ငါ့ကို ဝင်ခေါ်”

သူ့အစီအစဉ်ကို နေခြည်ရော သန်းဆွေပါ ခေါင်းမညိတ်၊ ခေါင်းမခါ။ ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာပင် အနွေးထည်ထူထူဝတ် ထားသော ကိုကြီးတင်တစ်ယောက် အပြေးရောက်လာ၏။

“ကားရပ်တာ လှမ်းမြင်ကတည်းက သူဌေးလေးကားဆို တာ သိလိုက်တယ်၊ အိမ်ထဲ ကြွပါဦး၊ ကိုကြီးတင်လည်း တုပ်ကွေးဖြစ် နေတာနဲ့ အပြင်မထွက်နိုင်တာ သုံးလေးရက်ရှိသွားပြီ”

“အခုရော သက်သာပြီလား ကိုကြီးတင်”

စကားပြောရင်းက ကိုကြီးတင်နှင့် ခြံထဲ ဝင်လာဖြစ်၏။

သူနှင့် ကိုကြီးတင်တို့ အိမ်ပေါ်တက်ခါနီးတော့ နောက် လှည့်ကြည့်ဖြစ်၏။

သူတို့နှင့်အတူ သန်းဆွေနှင့် နေခြည်တို့ ကပ်ပါလာသည်။

“ကိစ္စ အထွေအထူး ရှိလို့လား သူဌေးလေး”

ကိုကြီးတင်ကို စကားမပြန်နိုင်လောက်သည့် သူ့ သုံးစားနေ သည်။ သန်းဆွေကို လိုက်ပို့ခိုင်းပါလျက် ဘာ ခြောင့်များ.. သန်းဆွေ ရော နေခြည်ပါ အိမ်ပေါ်သို့ လိုက်လာသလိုကို မသိ

တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေပြီဆိုတာ သူ သိလိုက်သည်။

စားပွဲဝိုင်းထိုင်ခါနီးမှ ကိုကြီးတင်က ပြောလိုက်မိသည်။

ဒီစကားကလည်း ပါးစပ်ထဲ ရှိရာကို ပြော လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုကြီးတင်နဲ့ တိုင်ပင်စရာ ရှိလို့”

သူ့အနားမှာ ကိုကြီးတင် ဝင်ထို ငါ။

သန်းဆွေက မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြောရာမှ ဝင်သည်။

နေခြည်တစ်ယောက်ကတော့ သူ့ကိုပိုရာသို့ မသွားဘဲ အိမ် ထဲသို့ ခြေဦး လှည့်လေသည်။

“ညီမလေး နေခြည်ရေ . . . မင်းအမေရွာရည် သူဌေးလေး တို့အတွက် လက်ဖက်ရည်ပွဲ ပြင်နေတယ် ဝင်ဘယ်၊ သွားကူလိုက် ပါဦး”

နေခြည်ခြေလှမ်းအတံ့ . . . ကိုကြီးတင်၏ စကားများက သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ထုန်လှုပ်သွားစေသည်။ ဒီအိမ်ပေါ်ရောက်မှ အခြေအနေအရပ်ရပ် သူ သူ့အောပေါင် သွားမိတော့၏။

သူသိချင်နေသော ကိုကြီးတင်နှင့် ပတ်သက်သည်ဆိုသော မိန်းကလေးမှာ နေခြည်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်စေသည်ပဲလေ . . .

(၁၁)

“ဒီည ငါနဲ့အတူတူ အရက်သောက်ဖို့ မင်းကို ဖိတ်ခေါ်တယ် သန်းဆွေ . . . မင်း ဖြစ်ရဲ့လား။”

နေခြည်တို့အိမ်မှ ပြန်အထွက်မှာပင် သန်းဆွေအား ပြောလိုက်၏။

နေခြည်တို့အိမ်ကို ရောက်ကတည်းက သူ့အမူအရာ၊ သူ့စကားတွေကို သန်းဆွေတစ်ယောက် အံ့ဩနေမှာ သေချာ၏။ ပြီးတော့ အခုလည်း မခေါ်စမှ အရက်အတူ သောက်ဖို့ သူက ခေါ်နေပြီ။

“ဖြစ်ပါတယ် ဆရာ”

“ငါတို့ ရုံးခန်းမှာပဲ ပြန်သောက်မယ် သန်းဆွေ။ အဲဒီမှာက စကားလွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောလို့ရတယ်။ အခုရက်တော့ ဝီကီတွေ

ရဲမှာ ရှိပြီးသား၊ အမြည်းကိုသာ မင်းစီစဉ်ပြီး လိုက်လာခဲ့တော့”
Dream Mart ၏ အချို့ဆိုင်တွေမှာ ပိတ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြ၏။

သူတို့ကား ပြန်ဝင်လာတော့ ညစောင့်ဦးထွေးမောင်က တံခါးလာဖွင့်ပေး၏။

“ငါ ဒီကပဲ ဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်မယ် သန်းဆွေ၊ မင်း မြန်မြန် ပြန်လာခဲ့”

သူ့ကိုချပေးပြီး သန်းဆွေ ပြန်ထွက်သွား၏။

သူ့ထက်ခြေလှမ်းသွက်အောင် လှမ်းသွားသော ဦးထွေးမောင်ကို မဆီမဆိုင် ကြည့်နေမိပြန်သည်။ သူ့စိတ်တွေ ဆောက်တည်ရာ မရ ဖြစ်နေတာတော့ သေချာနေသည်။

အမြင်ကာရံမှာ နေခြည်မျက်နှာနှင့် ရာပြည့်မျက်နှာတွေ တစ်လှည့်စီ ပေါ်နေ၏။

ဒီအခြေအနေအတိုင်းဆိုရင်တော့ သူတို့ဆီ ရောက်လာသည့် ပစ်ခတ်သည် ကွက်တိမှန်နေသည်ဟု ပြောရမလိုပင်။

စီးများနှင့် တံခါးများကို အလိုက်တသိ ဦးထွေးမောင် ဖွင့်ပေး၏။

သူ့နှုတ်မှစကားကို စောင့်နေရှာသော ဦးထွေးမောင် တစ်ယောက် ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရပ်နေရသည် မသိ။

“ကဲ... ဦးထွေးမောင် သွားတော့၊ သန်းဆွေနဲ့ ကျွန်တော် ဒီမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့၊ ဘယ်သူ့ဆီက

ဖုန်းလာလာ ကျွန်တော်တို့လည်း မကိုင်ဘူး၊ ဦးထွေးမောင်ကို လှမ်းဆက်မေးရင်လည်း ကြည့်ကောင်းအောင် သာ ပြေလိုက်ပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

သူ့ကို အရှိအသေပေးပြီး ဦးထွေးမောင် ပြန်ထွက်သွား၏။

ဒီအချိန်အခါမျိုးမှာ သူ့ရင်ထဲက တုတ်ကျပ်မှုတွေကို ပွင့်အန်ထုတ်ချင်၏။

သန်းဆွေကိုတော့ သူ့ယုံသည်။ သူနှင့် သန်းဆွေ သက်တွဲလာသည့် နှစ်တွေက မနည်းတော့ပေ။

ကိုကြီးတင်နှင့် နေခြည်တို့ ပတ်သက်နေမှန်းကိုတော့ သန်းဆွေ သိရင် သိနေမည်။

ပြီးတော့ . . . နေခြည်နှင့် ရာပြည့်နှိုက်စွဲကိုလည်း သန်းဆွေ သိလေမည်လား မသိ။

သန်းဆွေပြန်ရောက်လာမည့် အချိန်ထက် သူ့ငါးစောင် ရုံသာ ရှိတော့၏။

အပြင်ဘက်မှာ ကားရပ်သံ ကြားရ၏။

မကြာခင်အတောအတွင်း သန်းဆွေ ဘယ်ယောက် အခန်းထဲ ဝင်လာတော့မည်။

“မနေခြည်ဟာ ကိုကြီးတင်ခဲ ခယ်မဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ဆရာ မသိသေးတဲ့အထိ ကျွန်တော် မအံ့ဩဘူးဆရာ၊ အလှူကိစ္စဆို ပြီး ကိုကြီးတင်ဆီ သွားပြီးမှ ဆရာဘုန်းကြီးဝတ်ဖိုကိစ္စ တိုင်ပင်တာ တော့ ကျွန်တော် အံ့ဩတာ အမှန်ပဲ”

ဝီစကီ နှစ်ခွက်မြောက်မှာပင် သန်းဆွေ ပြောလာ၏။

ကိုကြီးတင်ဆီ သွားသည်အထိ သူ့မှာ ရေရေရာရာ ပြော မည် စကား မရှိသေး။ ကိုကြီးတင်နှင့် မျက်နှာခင်းဆိုင် တွေ့ရသည် အကြောင်းကလည်း နေခြည်နှင့် ပတ်သက်လိမ့်မည်ဟု ထင်မထား ခဲ့။

“မင်းကို ငါ ပြောပြီးပါပြီ သန်းဆွေ၊ ငါတို့ဆီ ပို့ပေးလိုက်တဲ့ စာတစ်စောင်ကြောင့် ညီလေးနဲ့ ပတ်သက်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး ကို အရမ်းသိချင်တာပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ နေခြည် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မထင်ထားဘူး”

“ဆရာ မသိတာလည်း သဘာဝကျပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့တောင်မှ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ တပ်အပ် မပြော နိုင်တဲ့ အနေအထားလေး၊ သူတို့နှစ်ယောက် အဆက်သွယ် ရှိပြီး ခင်တာမင်တာလောက်ပဲ သိထားကြတာ၊ ဒါနဲ့ ဝါတွင်းကြီးမှာ ပွင်း တက်လို့ မရဘူးဆိုတာ ဆရာ တကယ်မသိတာလား”

“ဟုတ်တယ် သန်းဆွေ၊ ကိုကြီးမှာကတော့ စကားမရှိ စကား ရှာပြီး ပြောလိုက်မိတယ် ဆိုပေမယ့် ငါ့ကို ဗေဒင်တွေ ဘာတွေက ပွင်းခက်ဖြစ်ဖြစ် တက်သင့်တယ်လို့ ဟောထားဖူးတယ်၊ ငါ့တစ်

သက်မှာ တစ်ခါပဲ ပွင်းတက်ခဲ့ဖူးသေးတာ၊ ပွင်းသပ်တာကဲ့သို့တဲ့ စိတ် ရိနေတာ ကြာပြီ တက်ဖြစ်ရင်လည်း လေး ငါး ချက်ထက် မပိုနိုင် ဘူး၊ ဝါတွင်းမှာ သိမ်ဝင်လို့ မရတာဆဲ ကျေးဇူးတင် ရမလို့ပဲ ကိုကြီး တင်ပြောသလို ဝါထွက်ဖို့က တစ်ပတ်လောက်ပဲ လိုသောတာ၊ ဝါထွက်ပြီးတာနဲ့ ကြုံနေရင် ငါ့စကားနဲ့ငါ ပွင်းတက်ရ တာမှာ”

“ဆရာက တကယ် ဘုန်းကြီးဝတ်ဖို့ ရှိနေတာကို”

“အလုပ် အားတာရယ်၊ အကြောင်းငါ့ကို ဆိုလို့ ရင်တော့ ငါ ဝတ်ဖြစ်မှာပါ၊ ကဲပါကွာ . . . သောက်တုန်းတုန်းမှာ ဒီကိစ္စ တွေကို မပြောတာ ကောင်းပါတယ်၊ ညီလေးနဲ့ နေခြည် တကယ် ဖြစ်နေကြတာတော့ သေချာတယ် သန်းဆွေ”

နေခြည်နှင့် ညီလေးတို့ ငြိတိတိဖြစ်နေကြသော အချိန်ဆို ပြီး သန်းဆွေက ရိပ်စားမိနေခဲ့သည်ဟု ဆို၏ သူကတော့ ညီလေး တို့အကြောင်းကို နောက်ကျမှ သိခွင့်ရခဲ့ပေမယ့် သေချာပြော ကြ ပြောရဲနေသည်။

“ဆရာဆီ ပို့လိုက်တဲ့ စာကြောင့် ပြောမိတာလား ဆရာ”

“အဲဒီစာကြောင့် သူတို့အကြောင်းကို သိခွင့်ရတာပဲ ရှိတာ၊ အဲဒီစာကို ဖတ်ရတဲ့အချိန်မှာ နေခြည်ဆိုတာ ငါ မသိဘူး၊ နေခြည် ဆိုတာ သိရတဲ့အချိန်မှာတော့ ငါ့မှာ အတတ်ပြောနိုင်ရောတွေ့က အသင့်ရှိနေပြီ သန်းဆွေ”

“ဆရာပြောမှ နည်းနည်းတော့ ခက်စပ်တေးကြည့်လို့ ရသလိုပဲ ဆရာ၊ ပြောပါဦး . . .”

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

သူနှင့် နေခြည်တို့အကြား၌ သန်းဆွေမသိသေးသော အချက်တွေ ရှိနေတာ ... ဒါကို သူပြောပြမှ ဖြစ်မည်။

နေခြည်နဲ့ စတွေ့တဲ့နေ့က စပြီး ပြောရမှာပဲ သန်းဆွေ ငါ ဆိုင်မှာ ဆိပ်င်ညှပ်ခေါင်းလျှော်ရင် တကယ့်တရော်ကင်ပွန်း သုံးတတ်တာရယ်။ သင်တုန်းခား သုံးတတ်တာတွေကို ငါဘာမှ မပြောဘဲ နေခြည် သိနှင့်နေတယ်။ အဲဒီက ပြန်လာပြီး နေခြည်နဲ့ စကားပြောချင်လို့ မင်းကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ မှတ်မိသေးလား။
“မှတ်မိတယ် ဆရာ”

“နေခြည်လို့ ကောင်းခြင်းတွေ ပြည့်စုံနေတဲ့ မိန်းကလေး မျိုးကို ဆန့်ကျင်တက် ယောက်ျားတိုင်း မြင်တာနဲ့ ရင်ခုန်ကြမှာပဲ။ ငါ့အကြောင်းလည်း မင်း သိပါတယ်။ နေခြည်နဲ့ စကားပြောချင်တာ။ နေခြည်ကို စိတ်ဝင်စားတာရယ်။ ပြီးတော့ ငါ့အကြောင်းတွေကို သူ့ ကြိုသိနေတာရယ်ကြောင့်ပါ။ စကားပြောကြည့်မှ ငါ ထင်သ လောက်ပဲ။ ငါ တွေ့ဖူးကြုံဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေလောက် ချက်ချင်း ရဖို့ မလွယ်ဘူးဆိုတာ ငါ သိလိုက်တယ်။ ငါ့အခန်းကို ပြင်ဆင်တော့ လည်း မင်းတို့အခန်းအပြင်မှာ ဖုန်းပေးတဲ့ အနံ့က တစ်မျိုး။ ငါ့ အခန်းထဲကျတော့ ငါကြိုက်တတ်တဲ့ ခရေနံ့ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေး ရှိမက်ဘူး။ ငါ့စားပွဲမှာ ခရေဘွန်ဆိုင်းပင်လေးကို လက်ဆောင်ဆိုပြီး ထမင်း လာထားပေးတယ်။ တကယ်လို့များ ညီလေးနဲ့ နေခြည်ဟာ မပတ်သက်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ဒီအခြေအနေတွေအရ အနှေးနဲ့အမြန် နေခြည်နဲ့ ငါ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်သွားကြလိမ့်မယ်။ အခုတော့ကွာ

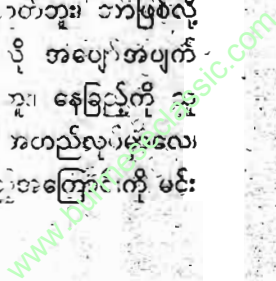
ပျက်ပြောဟာ

နေခြည်နဲ့ တစ်ခါဆုံတိုင်း ညီလေးဖုန်းက အဲဒါ ဝင်လာသတ်တယ်။ ငါနဲ့ မတွေ့ခင် သူတို့ချင်း ဖုန်းပြောကြလိမ့်မယ်။ ညီလေးဆီကပဲ ငါ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် တော်တော်များများကို နေခြည် သိထားပုံရတယ် သန်းဆွေ”

တင်းကျပ်နေသော ရင်အစုံသည် နေည်းငယ်တော့ ပေါ့ပါးသွားသလို ရှိ၏။

“သဘောပေါက်ပြီ ဆရာ၊ အစ်ကိုလေးက ဆရာနဲ့ မနေ ခြည်တို့ ရင်းနှီးသွားအောင် နေခြည်ရဲ့ အစွမ်းအတွေ့ကို ဆရာသိ အောင် နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး လုပ်တယ်လို့ ဝိုင်းချင်တာ မဟုတ် လား။”

“အဲဒီအကြံက မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အကြံဖြစ်ဖို့ ပိုများ လိမ့်မယ် သန်းဆွေ၊ ရာဇဝင်တွေမှာ မိန်းမဖျားလို့ ပြည်ပျက်တယ် ဆိုတာပဲ ရှိဖူးပါတယ်။ နေခြည်ဖျက်လို့ ငါ့တို့ သူ့အစ်ကိုတွေ ဒုက္ခ ရောက်ရသလို၊ ငါတို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ရေဝေးရှိအောင် သိတာ တွေ ကျသွားနိုင်တယ်။ ညီလေးနဲ့ နေခြည်ကို ဒေါ်ခေါ်တိုက် အဖြစ် မခံနိုင်သလို ငါကလည်း အပြစ်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောရတာလဲဆိုတော့ ညီလေးက ငါ့လို အပျော်အဖျက် နေခြည်နဲ့ ကစားဖို့ကြတဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ နေခြည်ကို သူ ရအောင် ယူမယ့် သဘောရှိတယ်။ ညီလေးက အတည်လုပ်ပေးလေ။ ဒါကြောင့် ငါတို့တွေ စိုးရိမ်နေကြတာ။ နေခြည်အကြောင်းကို မင်း သိသလောက် ပြောပြစမ်းပါဦး သန်းဆွေ”

ထောင်ချီအေး (ပန်းတော)

အခုအခြေအနေအရ သူ့ဘက်က လုပ်စရာရှိသည်များကို ဆက်တိုက်လုပ်မှ ဖြစ်ပေစော့မည်။

နေခြည်၏ မာယာအောက်၌ ညီလေးရာပြည့် ရှန်းထွက်ဖို့ အတော်ခက်မည် အနေအထားပဲ . . .။

နေခြည်နှင့်ပတ်သက်သော အချက်အလက်တွေကို သူ သိထားချင်၏။

“ကျွန်တော်သိသလောက် ပြောရရင်တော့ မနေခြည်ဟာ အစ်ကိုလေးနဲ့ အသက်အတူတူလောက်ပဲ။ သူတို့တွေ ကျောင်းသား ဘဝမှာ တွေ့ကြမယ့်ပုံပဲ။ မနေခြည်က ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ကျောင်း ဆက်မတက်ဖြစ်ဘူး။ အလှပြင်လုပ်ငန်းကို ဝါသနာပါလို့ အဲဒီလုပ်ငန်းကို ဒီကနေ့အထိ လုပ်နေတယ်။ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ တော့ မနေခြည်က လူသိများတယ်။ လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ရော သူ့ရုပ်ရှည်အရပါပေါ့။ ဆရာက ဒီမြို့က မိန်းကလေးတွေနဲ့ သိပ်မပတ်သက်တော့ မနေခြည်ကို သတိထားဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ရည်းစားများတာတို့ ရှုပ်တာပွေတာတို့တော့ မကြားမိတာ အမှန်ပဲ။ မနေခြည်အနားမှာ အစ်ကိုလေးပဲ ရှိလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ။ သူတို့ နှစ်ယောက်က အနေအထိုင် သိုသိပ်ကြတော့ ထင်ရုံပဲ ထင်နိုင်ကြ တာ။

ပျက်ပြေမာယာ

မနေခြည်ကို ဆရာက စိတ်ဝင်စားဟု ပြောတော့ ပွဲက ကြည့်ကောင်းပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်နေတာ”

“အခုလည်း မင်း ဆက်ကြည့်နေပါ။ ပွဲက ကြည့်ကောင်းမှာ ပါ သန်းဆွေ၊ ငါ့ညီကို သူက အပိုင်ဖမ်းမှာ သေချာတယ်။ ငါ့ညီက လည်း သူ့မာယာနဲ့ သူ့အလှအပတွေအောက်မှာ ရှန်းထွက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းရော ရာပြည့်ရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို တပ်မက်လို့ အပိုင်ဖမ်းတယ်လို့ မထင်မိဘူးလား”

သူ့စကားကို သန်းဆွေ ချက်ချင်း မပြော။

အတော်လေးစဉ်းစားပြီးမှ သန်းဆွေ ပြောပြပေး၏။

“မနေခြည်တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ဆရာတို့လိုပဲ ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘတွေ ဆုံးသွားခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘဲ ဘစ်ခုက သူတို့တွေက ဆရာတို့နဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ဆင်းရဲငယ်လို့ ပြောရမယ်။ ဒီအချက်ကိုကြည့်ပြီး ဆရာပြောတဲ့စကားက တစ်ဝက်မှန်နေနိုင် သလို တစ်ဝက်ကလည်း မမှန်နိုင်ဘူး ဆရာ . . .။

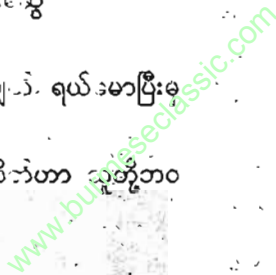
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မနေခြည်က အစ်ကိုလေးကို အကယ်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့စိတ်လည်း ရှိနေနိုင်တယ် ဆရာ”

“ချစ်မြတ်နိုးတဲ့စိတ် ဟုတ်လား သန်းဆွေ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ”

သန်းဆွေစကားကြောင့် ခပ်ကျယ်ကျယ် ရယ်မာပြီးမှ လက်ကျန်ခွက်ကို အပြတ်ရှင်းလိုက်သည်။

“မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့စိတ်ဟာ သူတို့ဘဝ

ပေါက်ပွား (ပန်းတော)

ဘာသာအို အမှီအခိုပြုနိုင်ဖို့နဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် နောက်ကျကျန်နေတတ်
တယ်ဆိုတာ ငါ လက်တွေ့ပြမယ် သန်းဆွေ”

“ဆရာ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ဒီလို သန်းဆွေ၊ ငါ့ညီကိုတော့ တစ်ဘဝလုံး နေခြည်
လက်ထဲ ပုံအပ်မပေးနိုင်ဘူး၊ နေခြည်လိုချင်တဲ့ နေခြည်တစ်မက်တဲ့
ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ငါ အလှူပယ်ပေးမယ်၊ ဒီအတွက် နစ်နာကြေး
သဘောမျိုးလောက်ပဲ ငါ့အောင်ယူပြမှာပါ သန်းဆွေ၊ ငါ့အတွက်
မနက်ဖြန်တစ်ရက်ပဲ အချိန်ရတော့မယ်၊ သန်ဘက်ခါဆို ညီလေး
ရာပြည့် ပြန်ရောက်လာတော့မှာ”

သန်းဆွေကတော့ ဝီစကီနှင့် ယှဉ်ပါခြင်းမရှိ၍ မူးဝေနေ
လောက်ပြီ။

သူဦးနှောက်တွေကတော့ ဝီစကီကြောင့်ပင် အကြံကောင်း
ဉာဏ်ကောင်းတွေ ထွက်လာနေသည်ပဲ။

သူ့အကြံဉာဏ်တွေကို သန်းဆွေအား ပြောပြပေမယ့်
မူးယစ်ရီဝေမှုကြောင့် သေသေချာချာ သန်းဆွေတစ်ယောက်
နားလည်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

(၁၂)

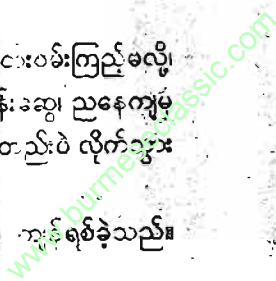
အခင်းလောက်မှာ နေခြည်ရှိရာသို့ သူ သွားဖို့ ပြင်၏။ အခန်း
အပြင် အရောက်မှာ သူ့နှောက်ကို သန်းဆွေ လိုက်လာ၏။

“ဆရာ မနေခြည် ဆီသွားမှာလား၊ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ဖို့
မသေးလား ဆရာ”

ဉာဏ် ပြောဆိုခဲ့သော စကားများနှင့် ပတ်သက်ပြီး
သန်းဆွေလိုက်လိုခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

“အခု ငါ သွားမှာက နေခြည်ကို သွေးငမ်းပမ်းကြည်မလို့
အချိန်မှာ မင်းအကူအညီ မလိုသေးဘူး သန်းဆွေ၊ ညနေကျမှ
အကူအညီလိုမှာ၊ အခုတော့ ငါ တစ်ယောက်တည်းပဲ လိုက်သွား

မလိုက်စေချင်မှန်းသိတော့ သန်းဆွေ ကမ်းရစ်ခဲ့သည်။

လမ်းမှာ ဘယ်ကိုမှ မဝင်ဘဲ နေခြည်ရှိရာ တတိယထပ်သို့ ရောက်အောင် သွားခဲ့၏။ ပြုတီပါလာသို့ ရောက်တော့ နေခြည် ရှိမနေ၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး သူ့ကို ခရီးဦးကြို ပြု၏။

“နေခြည်တော့ မရှိဘူး ဦးရာကျော်၊ သိပ်တော့ မကြာဘူး၊ သူ့ ပြန်လာမှာပါ။ ဟိုဘက် အခန်းထဲကနေ စောင့်ရင် စောင့်လေ” လာပြီးမှတော့ လှည့်ပြန်လို့ မဖြစ်ပေ။

ကောင်မလေး ခေါ်ရာနောက်သို့ သူ လိုက်သွားသည်။ သူ ပထမဆုံး ဆံပင်ညှပ်ရာ အခန်းဆီသို့ ဝုတိယအကြိမ် ရောက်ဖြစ်သွား၏။ သူ့အတွက် ချလာပေးသော ကော်ဖီခွက် မကုန်ခင်မှာပင် အခန်းထဲသို့ နေခြည်ရောက်လာ၏။

“မမရွှေရည် နေမကောင်းဘူးဆိုတာနဲ့ သူ့အတွက် ဆေးလိုက်ဝယ်ပေးတာလေ၊ နေခြည်ခန့်ထားတဲ့လူတွေကို ဦးရာကျော် တွေ့ဦးမလား”

“မတွေ့တော့ပါဘူး နေခြည်၊ ဒီဘက်လာရင်းနဲ့ ကြုံလို့ဝင်ခဲ့တာပါ ဒါနဲ့ နေခြည်တို့တ မွေးချင်းနှစ်ယောက်ပဲ ရှိကြတာလား”

“ဟုတ်တယ် ဦးရာကျော်၊ မိဘတွေ မရှိကြတော့ နေခြည်တို့ ညီအစ်နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ယောက်ကို တစ်ယောက်ငယ်ငယ်ကတည်းက ဂရုစိုက်ပြီး အရမ်းချစ်ခဲ့ကြတာ”

“ကိုယ်တို့ဘဝနဲ့ နေခြည်တို့ဘဝက တူပါတယ်၊ ကိုယ်တို့မှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်ဆိုတာကို နေခြည်သိမှာပါ။ ညီလေးရာပြည့်ဟာ ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလို့တောင် ပြောလို့ ရတယ်။

ညီလေးအတွက်ဆို ဘာပဲ လုပ်ပေးရပေးရ ငါ့ဒီလောက်ထိ ကိုယ် ဂရုစိုက် ချစ်တာ”

ညီလေးအကြောင်းပြောလိုက်တော့ နေခြည်အမူအယာလေး နည်းနည်းတော့ ချွတ်ယွင်းသွား၏။

“နေခြည်ဆိုလည်း ဒီသဘောပါပဲ။ မမရွှေရည်က ကိုကြီးတင် ရှိနေပေမယ့် စိတ်မချနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတာ မမရွှေရည်ကလည်း နေခြည်အပေါ် ဒီအတိုင်းပါပဲ”

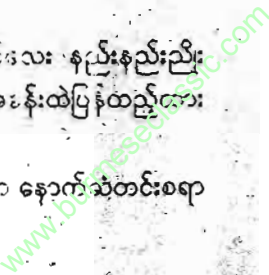
နေခြည်ကလည်း သူ့မတို့ ညီ ခင်မနှစ်ယောက်၏ သံယောဇဉ်ကို အားကျမခံ လိုက်ပြောပြ ငြင်း၏။

“ကိုယ့်ညီ ရာပြည့် မနက်ဖြန်ဆို မောက်လာလိမ့်မယ် နေခြည်၊ နေခြည်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါမယ် နေခြည်နဲ့ ကောင်းသတင်းတွေကိုတော့ ဖုန်းထဲကနေ ကိုယ် ပြောပြဖြစ်ပါငယ်၊ သူက ကိုယ်နဲ့ စရိုက်မတူဘူး။ သူက စီးပွားရေးကို နည်းနည်းလေးမှ စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး၊ နေခြည်တို့က သက်တူရွယ်ဘူဆိုတော့ ရာပြည့်အကြောင်းကို ကြားဖူးနားဝ ရှိနေမှာပါ”

ရာပြည့်အကြောင်းကို တမင် ပြော လိုက်ပေမယ့် နေခြည် မသိသလို နေပြ၏။

“နေခြည် ပြောမလို့ . . . ခရေ ဝိလေး နည်းနည်းညီး ချင်ရင် နေပူထဲ ခဏထုတ်ထားနော်၊ ပြီးမှ အခန်းထဲပြန်ထည့်ထားဦး”

စကားပြောဆိုနေပေမယ့် နေခြည် နှာ နောက် ဆံတင်းစရာ

အလုပ်တွေရှိနေ၏။ အလိုက်တသိဖြင့် စကားဖြတ်ပြီး အဓိကကိစ္စကို ပြောလိုက်ရသည်။

“နေခြည်ဆီ လာတွေ့ရတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ကိစ္စ တိုင်ပင်ချင်လို့ ဒီအချိန်က နေခြည်ရော ကိုယ်ပါ နောက်ဆံတင်းစရာ အလုပ်တွေရှိနေကြတော့ စကားပြောတဲ့အောင် ပြောလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ညနေ အလုပ်ဆင်းချိန်မှာ အခန်းကနေ ကိုယ် စောင့်နေမယ်၊ သန်းဆွေလည်း ရှိနေမှာပါ။ နေခြည်လာခဲ့လို့ ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား။”

“ဖြစ်ပါတယ် ဦးရာကျော်၊ နေခြည် လာခဲ့ပါ့မယ်”

နေခြည်ထံမှ ကတိစကားကို အလွယ်တကူ ရလိုက်၏။ ဒီအတွက် စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်သွားမိသည်။ ညနေကျရင်တော့ သူ့ မဟာဗျူဟာများဖြင့် နေခြည်ကို သိမ်းသွင်းရပေမည်။ သူ ဒီလို လုပ်ရတာကလည်း ညီလေးရာပြည့်အတွက်ပင် ဖြစ်၏။

“နေခြည်ရောက်လာရင်တော့ မင်းအခန်းထဲမှာ ခဏနေ ပေး။ စကားပြောနေတုန်းမှာ အလိုက်တသိနဲ့ မင်း ထွက်သွားပေး။ ညစောင့် ဦးထွေးမောင် တစ်ယောက်တည်း စိတ်ချလို့ မရဘူး။ အခန်းထဲကို ဘယ်သူမှ မလာနိုင်အောင် မင်း တာဝန်ယူရမယ် သန်းဆွေ၊ အချိန်မရွေး ကြာရင်ကြာသွားနိုင်တယ်။ ငါ ပြောတာ

ခွင်းတယ်နော်”

သူ ဘာလုပ်မည်ဆိုတာကို သန်းဆွေ သိနေ၏။ ဒီလိုကိစ္စ ချီးမှာတော့ သန်းဆွေက အားကိုးရ၏။

“ဆရာဘက်က ပိုင်အောင်သာ လုပ်ပဲ ကျန်တော့တာဝန် ထုံးဝ ကျေရစေမယ် ဆရာ”

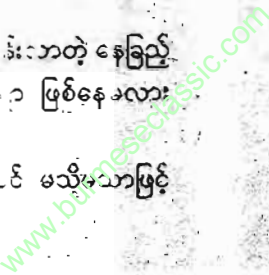
“မင်းဆရာလုပ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေမှန်သမျှ ဘယ်ကုန်းက မပိုင်တာ ရှိလို့လဲ သန်းဆွေ၊ မိန်းမတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အခက်ကိစ္စက ညီအတွက်ရော၊ ညီလေးအတွက်ပါ သေနေရှင် ရှင် ကိစ္စလို ဖြစ်နေ တယ်၊ ပိုင်မှ ဖြစ်မှာပေါ့ သန်းဆွေရာ”

သူတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် အတိုင်းဖောက်ယှက်ပြီး ကြာခင်မှာပင် အခန်းထဲသို့ နေခြည်ဝင်လာ၏။ ထောင်ချောက် သူ့ ပြည့်နှက်နေသော အခန်းထဲသို့ သားကောင်အဖြစ် နေခြည် ရောက်လာပြီ။ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ငါးနာရီကို မိနစ်အနည်း သည် စွန်းနေ၏။

“ဒီထက်စောပြီး လာမလို့ပဲ ဦးရာကျော် ခေါ်ပိတ်ခါနီးကျ မနက်ဖြန်မနက် မိတ်ကပ်လိုက်လိမ်းပေးဖို့ ကိစ္စ ပေါ်လာလို့ စကားပြောနေတာနဲ့ နောက်ကျသွားတာ”

“ရပါတယ် နေခြည်၊ အလုပ်တွေနဲ့ ပင်မင်းဘာတဲ့ နေခြည် အလုပ်စကားပြောရမှာဆိုတော့ အားနာစွာ ဖြစ်နေလား ဆိုဘူး”

သူနှင့် နေခြည် စကားပြောနေစဉ်မှာပင် မသိမသာဖြင့်

သန်းဆွေ အပြင်ထွက်သွား၏။ ရသမျှ အချိန်ကိုတော့ သူ မဖြုန်းချင်း နေခြည်ကတော့ အပြစ်မဲ့သော သိုးတစ်ကောင်လို လည်စင်းပေးမှာလေလား။

“အလုပ်ကိစ္စဆိုတာက နေခြည်တို့ ဗြူတီပါလာနဲ့ ဆိုင်လားဦးရာကျော်”

“ဆိုင်တော့ မဆိုင်ဘူး နေခြည်၊ သတ်သတ်အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုပါပဲ နေခြည်၊ ကိုယ်တို့ သဘောတူညီမှုတစ်ခုရအောင် ဆွေးနွေးဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်”

“နေခြည်က အလှပြင်တာနဲ့ ပတ်သက်တာပဲ ကျွမ်းကျင်တာပါ ဦးရာကျော်၊ ဒီပြင်စီးပွားရေးကိစ္စတစ်ခုဆိုရင်တော့ မလုပ်တတ်မကိုင်တတ်တာ အမှန်ပဲ”

“နေခြည်အတွက်လည်း မခဲယဉ်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါပဲ နေခြည်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် သဘောတူညီမှု ရတယ်ဆိုတာနဲ့ အလုပ်ဖြစ်ပါပြီ၊ အဲဒီလို အလုပ်ဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ နေခြည်အတွက် အကျိုးအမြတ်က ချက်ချင်း ရောက်လာမှာပါ”

သူနှုတ်ထွက်စကားတွေကို သရုပ်ခွဲရင်းကပင် နေခြည် မျက်လုံးများ အရောင်ပြောင်းလာ၏။ အတွေ့အကြုံ များနေပြီဖြစ်သော သူ့အတွက်ကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကိုင်တွယ်ဖို့ စကားလုံးတွေ အသင့်ရှိနေသည်ပဲ။

“ဦးရာကျော် ပြောတဲ့စကားတွေကို နေခြည် နားမရှင်းတာ အမှန်ပဲ”

နားမရှင်းဘူးလို့ ဝန်ခံပေမယ့် လေးသံမာဆတ်ဆတ် ဖြစ်သွားခြင်းက သူ့အရိပ်အကဲကို သိနေသည့် သဘောပင်။

“ကိုယ် ရှင်းအောင် ပြောပါမယ်၊ ကိုယ့်အကြောင်းကို စပြောတာ ကောင်းပါလိမ့်မယ်၊ ဒီမြို့မှာရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားမှု မရှိခဲ့ဘူးဆိုတာ နေခြည် သိနေသလို၊ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ပြီး စီးပွားရေးအရ အောင်မြင်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမကိစ္စနဲ့ မကင်းရှင်းနိုင်ဘူးဆိုတာ နေခြည် သိနေမှာပါ။ ကိုယ် နေခြည်ကို သဘောက တာ အမှန်ပဲ၊ နေခြည် အလှအပတွေအောက်မှာ ကိုယ် သာယာချမ်းသာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ် ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ နေခြည် ကို တင်တန်းစည်းမထားနိုင်ဘူး၊ တစ်ခုတော့ ချီတာပေါ့၊ နေခြည် ကိုယ်တစ်ဘဝလုံးကိုတော့ နေခြည် ပိုင်ဆိုင်ချင်မှ ပိုင်ဆိုင်နိုင်လိမ့်မယ်၊ ကိုယ်နေအင်အား တချို့တစ်ဝက်ကိုတော့ နေခြည် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိလိမ့်မယ်”

“ဒီကိစ္စဆိုရင်တော့ နေခြည်ကို ဆက်မဆွေးနွေးတာ ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ် ဦးရာကျော် သာဖြစ်လို့ဆိုတော့ နေခြည် ကြားဖူးနားဝရှိထားတဲ့ စကားတွေအတိုင်း ဦးရာကျော်ရဲ့ သိက္ခာကို ယုံကြည်နေချင်လို့ပဲ”

ဖောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

“ကိုယ် ထင်ထားပြီးသားပါ။ နေခြည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ သိတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် နေခြည်။ ဘယ်ကိစ္စမဆို ကာယကံရှင် သဘောမတူဘဲ ကိုယ် မရယူတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်လိုချင်တာ ရအောင်လို့ သိမ်းသွင်းတတ်တယ်”

“ဦးရာကျော် ပြောနေတဲ့ စကားတွေက နေခြည်နဲ့ ဦးရာကျော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ သိက္ခာကို ထိပါးစေတယ်ဆိုတာကို ရောစဉ်းစားဖိရဲ့လား။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ နူးညံ့ဓာတ်သလို၊ တည်ကြည်တယ်ဆိုတာကို ဦးရာကျော် ထည့်တွက်ပေးပါ”

ညီလေးရာပြည့်အကြောင်းကို အရိပ်အမြွက်ဖြင့် ထည့်ပြောလာလေသည်။ သူ့ မာယာသုံးပြီး နေခြည်အား ထပ်မံ ဖြားယောင်းကြည့်၏။

“ကိုယ်ဘဝမှာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ချစ်တယ်လို့ မပြောဖူးဘူး။ လိုအပ်မယ်ဆိုရင်တော့ နေခြည်ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကိုယ် ပြောမယ်။ အဲဒီချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားလုံးနဲ့တော့ မင်းရဲ့ အလှအပတွေကို ကိုယ် မသိမ်းပိုက်ချင်ဘူး။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားက မင်းဘဝကို ဘာမှ ဖြစ်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ဆီက ရရှိမယ့် ကိုယ့်ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကသာ မင်းအတွက် အကျိုးရှိမှာ နေခြည်”

“တော်ပြီ ဦးရာကျော်၊ နေခြည်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ”

“မင်းသဘောပါပဲ။ ကိုယ့်စကားတွေကိုတော့ မင်း မှတ်ထား”

ပါ။ ဘယ်တော့မှ မေ့မသွားပါနဲ့”

သူ့စကားတွေမဆုံးခင်မှာပင် နေ့ဘက် နေခြည် ထွက်သွား၏။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ အတော်လေး ကျေနပ်နေမိသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်အကြာမှာ အခန်းထဲသို့ ဝန်းဆွ ဝက်လာ၏။

“တယ်လိုလဲ ဆရာ၊ အခြေအနေ တယ်လိုရှိလဲ”

“ထင်သလောက်တော့ မလွယ်ဘူး ပန်းဆွေ၊ အချိန် ထပ်ယူရလိမ့်မယ်။ ပွဲက အခုမှ အစပျိုးတုန်းပဲ သေးတာ”

“ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်ကြမလဲတော့ သိဘူး”

သက်ပြင်းရှည်ချရင်း သန်းဆွေ ညည်းဘွား၏။

သန်းဆွေပြောသလို ဆက်ဖြစ်မှ အကုန်ရန်မြင့်ပေမယ့် ဒီအတိုင်းရပ်သွားလိုကတော့ အကျိုးမရှိပေ။ ရှေးလျှောက် တစ်ခုခု ဆက်ဖြစ်ဖို့ပဲ သူ့ မျှော်လင့်မိသည်။ ဖြစ်အောင် ကိုလည်း ပြင်ဆင်စရာတွေကို ပြင်ဆင်ထားရမည်လေ။

www.burmeseclassic.com

(၁၃)

ရာပြည့်တစ်ယောက် အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာပြီး မင်ပူဘောင် မထိုင်
ချင်ပေ။ Dream Mart ကို ကြည့်ချင်လို့ဆိုပြီး သူနှင့်အတူ လိုက်
လာ၏။ ဒေါ်ဒေါ်တို့ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မပူ ကြိမ်းမောင်းကြ၏။

သူတို့ဆီရောက်လာခဲ့သော ပစ်ခတ်မှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး
သူ့အနေနှင့် ဒေါ်ဒေါ်တို့အား ချွေးသိပ်ငှားခဲ့ရသည်။ Dream
Mart ရှေ့မှာပင် လင်ခရုဇာကားလေးကို ပေါ်လိက်၏။ ရာပြည့်နှင့်
အတူတူ Dream Mart ကို စုံအောင် လိုက်ကြည့်သည်။ တတိယ
ထပ်သို့ ရောက်လာ၏။ နေခြည်ဆီရောက်ရင်တော့ မသိဟန်
ဆောင်ပြီး နေခြည်နှင့် ရာပြည့်ကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမည်ဟု စိတ်ကူး
လိုက်၏။ မနေ့ကပြောဆိုခဲ့သော စကားတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး
နေခြည်၏ အမူအယာတွေကိုလည်း သူ သိချင်နေ၏။

“Dream Mart နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ညီလေး ဘာအပြစ်တွေ တွေ့ခဲ့လဲ၊ မြင်တာ ရှိတာကို ပြောနော်”

“အားလုံးကောင်းပေမယ့် ပြောစရာတစ်ခုတော့ ရှိတယ် အစ်ကိုကြီး”

“ဘာများလဲ ညီလေး”

“ကားရပ်ဖို့ထားတဲ့ အောက်ဆုံးထပ်က သိုလှောင်ခန်း တစ်ခုပဲ၊ အဲဒီအခန်းထဲမှာ စုဝေးထားတဲ့ ဒီဇယ်ပေပါတွေက မနည်း b ၂ Dream Mart အတွက် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ”

“ဒီဇယ်ပေပါတွေ ကိစ္စလား၊ ဒါက ညီလေးသိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဒီဇယ်ကို ရတုန်း စုထားတာလေ၊ စက်ရုံတွေမှာလည်း ပစ္စည်းတွေက ပြည့်နေလို့ ဒီမှာ ခဏထားတာ၊ ရှေ့လထဲမှာ ဒီအခန်းကို ရှင်းပစ် မှာပါ”

“ရက်စွည်မထားဘူးဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒီ လောင်စာတွေရှိနေရင်တော့ ညရေးညတာကို ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ရှိစေချင်တယ်၊ Dream Mart မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကလည်း မီး လောင်လွယ်တဲ့ အနေအထားမှာ ရှိနေတယ်”

“အေးပါ ညီလေးရာ . . . ညီလေးပဲ ကြံကြံဖန်ဖန် မြင်ပြီး ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးတတ်တယ်”

စကားပြောရင်းကပင် နေခြည်တို့အခန်းရှေ့သို့ ရောက် လာ၏။ နေခြည်တစ်ယောက် အလွယ်တကူနှင့် သူတို့ရှေ့သို့ ရောက် လာသည်။

“နေခြည်နဲ့ ညီလေးကို မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်”

စကားအစပျိုးပြီး နေခြည်နှင့် ရာပြည့်ဘို့ မျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်သေး၏။ ရာပြည့်တစ်ယောက်ကတော့ လျှာသွက် အာသွက်ဖြင့် ဦးဝင်စအောင် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီက အစ်ကိုကြီး ပြောပြနေတဲ့ နေခြည်ထင်တယ်”

နေခြည်က စကားမဆိုသော်လည်း ဖျားပြီး အသံအမှတ် ပြု၏။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ နှုတ်ဆက်ခြင်းတွေက အသက်မဲ့လှ သည်။ သိက္ခမ်းရင်းနှီးပြီးသား လူနှစ်ယောက်အဖို့ ဟန်ဆောင် နှုတ်ဆက်ရ တာ ပင်ပန်းသွားလောက်ပြီ ထင်သည်။

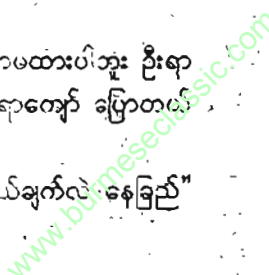
“ရာပြည့်နဲ့ နေခြည်တို့ အချင်းချင်း မိတ်ဆက်ပြီးမှတော့ ကိုယ် ထပ်ပြောဖို့ မလိုတော့ဘူး ထင်တယ်”

သူ့စကားကို မျက်ကွယ်ပြုပြီး ရာပြည့် တစ်ယောက် အခန်း ထဲကို လှေလာသလိုနှင့် ထွက်သွား၏။ နေခြည်တစ်ယောက် သာ သူ့အနားမှာ ကျန်ရစ်သည်။ အခွင့်အရေးခိုက်မို့ နေခြည်အား စ ကြည့်လိုက်သည်

“ကိုယ်ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နေခြည်အနေ ခက်သလား”

“နေခြည်အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး ဦးရာ ကျော်၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ငြင်းရာကျော် ပြောတယ် လို့ပဲ စောက်မေ့ပါတယ်”

“ဘယ်လို တစ်စုံတစ်ခုသော ရည်ရွယ်ချက်လဲ နေခြည်”

ဖောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

“ဦးရာကျော် အသိဆုံးပဲ နေမှာပါ”

နေခြည်နှင့် ရာပြည့်အံ့ကြောင်းကို သူ သိသွားပြီဟု နေခြည်ဆိုလိုခြင်းလား မသိ။ သူ ပြန်ပြောမည်ပြင်ဆဲမှာပင် အနား သို့ ရာပြည့် ပြန်ရောက်လာ၏။

“အစ်ကိုကြီးရေ အပေါ်ထပ်ကို တက်ကြရအောင်”

“သွားကြတာပေါ့ ညီလေး။ နေခြည် ကိုယ်တို့ သွားမယ်”

သူက အရေးတယူလုပ်ပြီး နေခြည်ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပေမယ့် ရာပြည့်ကတော့ ဘာစကားမျှမဆိုဘဲ ထွက်လာခဲ့၏။ နေခြည် မျက်လုံးတွေကတော့ ရာပြည့်မြင်သာအောင် စကားတွေ အများကြီး ပြောနေသည်လေ။ ဒါကို ရာပြည့်လည်း သိနိုင်၏။ သူ ပစ်လိုက် သော မြားသည် သူ့ဆီကို တည်တည်ကြီး ပြန်လာလေပြီလား။ မပြောတတ်တော့ပေ။

လှသောမိန်းကလေးများကို တွေ့ဖူးသည်။ တွေ့တုန်း ခဏ အလှအပတွေကို ယစ်မူးရင်း သူ့စိတ်တွေကို ကျေနပ်စေခဲ့၏။ တွေ့စေ့တွေ၊ စဉ်းစားစရာတွေကို အဲဒီအလှအပတွေက နောက် ဆက်တွဲအဖြစ် ချန်ထားခဲ့ကြ၏။

နေခြည်သည် လှသောမိန်းကလေး ဖြစ်၏။ နေခြည်အလှ အပတွေကို သူ ယစ်မူးဖို့ အလှမ်းဝေးနေသေး၏။ နေခြည်ကြောင့်

သူ့စိတ်တွေ ထွေဝေရ၏။ စဉ်းစားစရာတွေ ငြည့်နှက်နေခဲ့ရ၏။

“ဆရာပြောခဲ့ဆိုခဲ့တဲ့ စကားတွေအာ သုံး အစ်ကိုလေးနား ကို ပြန်ရောက်မှာ သေချာနေပြီ၊ မနေခြည် ကတော့ သေချာဖြား ယောင်းသိမ်းသွင်းမှုကို ခေါင်းငုံ့ခံမယ့် မိန်းကလေး မဟုတ်ဘာတော့ အဖြေရှင်းသွားပြီ ဆရာ”

“စောင့်ကြည့်ပါဦး သန်းဆွေရာ၊ ငါ့ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ ရဲ့ ထိရောက်မှုကြောင့်ပဲ သူတို့နှစ်ယောက် ဘုန်းတော် ဖြစ်မှာ သေချာတယ်”

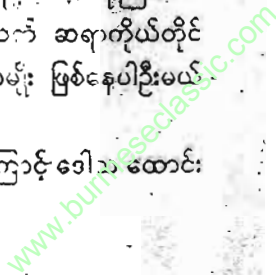
“ဆရာပြောတဲ့တစ်ခုခုဆိုတာ သူ့ရဲ့တွေ့အတွက် ပိုပြီး ကျောချင်းကပ်ဖို့ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလား ဆရာ ဖြစ်လာခဲ့ရင် ဆရာ ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“သူတို့ကပဲ ကျောချင်းကပ်နိုင်မလား ငါ့အဖွမ်းကြောင့် ပဲ ကိစ္စရာချောင်းခြားဇာတ် ဖြစ်မလားဆိုတာ မင်း စောင့်ကြည့်လေ သန်းဆွေ”

စကားတွေပြောနေရင်းက လူကြင် ၁၀ ရေ ခပ်နေတာ ကို ရိပ်စားမိပြန်၏။ ရာပြည့်အတွက် လူကြမ်းဖြစ်ရင် ဖြစ်စေတော့။ ရာပြည့်နှင့် နေခြည်တို့ ဒီဘဝမှာ မပေါင်း ချိပ် အနေကြီး၏။

“အစ်ကိုလေးနဲ့ သဘောမတူတာပဲ ဆရာကိုယ်တိုင် မနေခြည်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမယ့်သဘောမျိုး ဖြစ်နေပါဦးမယ် ဆရာ၊ သေချာ စဉ်းစားပါဦး”

သန်းဆွေပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ဒေါသ ထောင်

ထောင်ပြုအေး (ပန်းတော)

ခနဲ ထွက်သွား၏။

“ငါက နေခြည်ကို ဘာကြောင့် ဆုံးရှုံးရတယ်လို့ မင်း
မြောနိုင်တာလဲ၊ နေခြည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့မှာ အရှုံးမရှိဘူး၊ အမြတ်
နဲ့ ရရင်ရ၊ မရရင် ငါ့အတွက် အရင်းပဲရှိတယ် သန်းဆွေ”

“ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ဆရာတို့သုံးယောက် အကြား
မှာ မလိုလားအပ်တဲ့ ပြဿနာတွေ ကြီးထွားလာမှာ စိုးလို့ပါ ဆရာ”
သန်းဆွေနှင့် စကားဆက်ပြောလို့ မဖြစ်တော့ပေ။

သန်းဆွေကလည်း ဒီအခြေအနေရပ်စားမိ၏။ သူ့ဒေါသ
တွေ မီးကုန်ယမ်းကုန် မပေါက်ကွဲခင်မှာပင် လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့်
ရှောင်ထွက်သွား၏။ မကျေနပ်ခြင်းတွေ ဗလပွဖြင့် သူတစ်ယောက်
တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။

(၁၄)

“ဘယ်လိုလဲ ရာကျော် . . . မင်း စုံစမ်းနေစ ငယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စက ရေရေ
ရာရာ ဖြစ်ပြီလား၊ ရာပြည့်ကတော့ ပြန်ခရောက်တဲ့ တစ်ရက်ပဲ
အိမ်မှာ အိပ်တယ်၊ အခုဆို တစ်ပတ်ပြည့် ဝော့မယ်၊ စက်ရုံမှာပဲ
သွားအိပ်နေပါလား”

“ဂျပန်သွားမယ့်ကိစ္စကလည်း ဖိုလိုလို ဒီလိုလို ဖြစ်သွား
ပြန်ပြီလည်း ကြားတယ်၊ ဒီသုဇယ်ကို လိုသိန်းလို့ သိမ်းလို့ မရ
တော့တာလား ရာကျော်”

ဒေါ်ဒေါ်တို့ အပြစ်ပြောလည်း ခံရရုံသာ ရှိတော့၏။
ရာပြည့်တစ်ယောက်ကတော့ သူနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖြစ်အောင်
နည်းပေါင်းစုံသုံးပြီး ကြိုးစား၏။ နေခြည်တစ်ယောက်ကလည်း
ရာပြည့်နည်းတူပင်။

www.burmeseclassic.com

“အဖြေပေါ်ခါနီးပါပြီ ဒေါ်ဒေါ်တို့ရာ၊ အဲဒီလတ်ကို သိရတဲ့ အချိန်မှာပဲ အဲဒီလတ်လမ်း ဆုံးသွားအောင် ကျွန်တော် လုပ်နေပါတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်တို့ စိတ်ချလက်ချသာ နေပါ။ ဒေါ်ဒေါ်တို့ ဝင်လိုက်ရင် မလိုလားအပ်တဲ့ ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

“မင်းညီကို မင်း နိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ မဟုတ်တာနဲ့ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ အိမ်ပေါ်ကနေ ကျောကော့ဆင်းရမှာပဲ။ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ သူ့လက်ထဲ အပါမခံနိုင်ဘူး၊ ဒါကို မင်း သိထားဖို့ လိုမယ်”

ဒေါ်ဒေါ်တို့ကတော့ ညီလေးရာပြည့်အပေါ် သိပ်ကျေနပ်ကြတာ မဟုတ်။ စီးပွားရေးမှာ အာရုံမရှိသော ညီလေးကို အမြဲလိုအပ်မြင်တတ်ကြ၏။ ဒီကြားထဲ နေခြည့်ကိစ္စက ဝင်လာတော့ ပိုဆိုးတော့၏။

“ဒီအခြေအနေမျိုး ရောက်အောင် ကျွန်တော်ကလည်း ဘယ်အဖြစ်ခံပါမလဲ ဒေါ်ဒေါ်တို့ရာ”

ပြောသာ ပြောလိုက်ရသည်။ မတော်လို့များ နေခြည့်နှင့် ရာပြည့်တို့ အကြောက်လွန်ပြီး ထင်ရာမြင်ရာတွေ လုပ်သွားခဲ့ရင် သူ ရင်ကျိုးရပြီ။ နေခြည့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမည်။ ညီလေးကိုလည်း ချောပြီး သိမ်းသွင်းမှ ဖြစ်မည်။ ဒေါ်ဒေါ်တို့နှင့် စကားဖြတ်ပြီး နှုတ်ခန်းသို့ သွားရန်ပြင်လိုက်သည်။ ကားမောင်းထွက်လာရင်းက ခြံဝင်းတံခါးမှာ ရောက်လာ၏။ ကားဟွန်းတီးသော်လည်း အစောင့်တွေ ထွက်မလာကြ။ သူတို့တွေကို စောင့်မနေ

နိုင်တော့ဘဲ ကိုယ်တိုင် တံခါးဆင်းဖွင့်လိုက်၏ ခြံကံခါးကို ဖွင့်ရင်း စာတိုက်ပုံးထဲမှ စာတစ်စောင်ဆီသို့ မျက်စိ ရောက်သွား၏။ ဒီလက်ရေးကို သူ မြင်ဖူးနေသည်။ သိပ် သေချာကလေးပေါ့။ ပထမပစ်စာတုန်းက လက်ရေးမှန်း သူ သိလိုက်၏။ စာအိတ် ကို နှိုက်ယူ ခဲ့မှာပင် အပြေးအလွှားရောက်လာကြသူများကြောင့် သူ လိပ်ပြာလွန်းသွားရသည်။

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရေပိုက်တွေပြု ပေးကြလို့ပါ ဆရာ”

“တော်ကြစမ်းပါဗျာ . . . အိမ်ထဲ သူ့နားဝင်ရင်တောင် ခင်ဗျားတို့တွေ သိလိုက်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

အလုပ်သမားတွေကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားမောင်းနေရပေမယ့် စိတ်ကတော့ စာသီ အာရုံရောက်နေ၏။

သူနှင့်တွေ့လို့ တော်သေးသည်။ သူ့သာ လက်ဒီးမှု မရလိုက်ပါက ဒေါ်ဒေါ်တို့လက်ထဲသို့ ရောက်သွားမှာ သေချာ၏။

ကြုံကြုံစော့နှင့် ဒေါ်ဒေါ်ယာရှင်...
ကျွန်မ စာရေးတာ ဒုတိယအကြိမ် ပြုသာပါပြီ။
ပထမအကြိမ်ကတည်း ကျွန်မ ခြေတံစီရိတ်လေး ဘယ်သူ ဘယ်ပါးအိတ်ကံ
ဒေါ်ဒေါ်တို့ သိနေလောက်ပါပြီ။ အစောင့် ရေခြည့် တာ Dream Man မှာ

နေရာ အတော်ရနေပါပြီ။ သိပ်မကြာခင်မှာ ဒေါ်ဒေါ်တို့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ခြိမ်းခြောက်လာနိုင်တော့မှာပါ။ ရေခြည်...ဟာ ကိစ္စဖြစ် နာမိယာထဲတည်းကို သိမ်းသွင်းနိုင်တာ မဟာပါသေး။ ဥပမာကျောင်းထဲ သိမ်းသွင်းထားနိုင်ပါပြီ။ အခု ဆိုရင် ကိစ္စဖြစ်ရဲ့ ရေခြည်တို့ဟာ အတော်လေးကို ခရီးကျော်နေကြပါပြီ။ ယာမယံ လပြည့်နေ့မှာ ကိစ္စဖြစ် သွားသွားရေတံ ခက်ရမှာ တွေကြပုံ မျိုးနွယ် ကျင်းပ ကြမှာပါ။ မကိစ္စ လူတော့အားလုံး အကျွန်ုပ်ကို ကျော်နေမှာဆိုတော့ ရေခြည်နဲ့ ကိစ္စဖြစ်တို့အတွက် မဟာအခွင့်အလမ်းပါ။ ကျွန်ုပ် ပြောတာကို မယံပိုင် စောင့်ကြည့်ပါ။ ကိစ္စဖြစ်ရဲ့ ရေခြည်ကို ဒေါ်ဒေါ်တို့ ရုဘောင် ခွဲပုံ အစောကြို နေပါပြီ။

သူ့အနေနှင့်တော့ ဒီစာကို ကြိမ်ဖန်ထပ်မျှ ဖတ်ပြီး ဧပြီ။ သန်းဆွေတစ်ယောက် စာကိုဖတ်ပြီး တအံ့တညံ ဖြစ်သွား၏။

“တော်တော်လေး အတွင်းသိထဲက ရေးတာပဲ ဖြစ်မယ် ဒီစာကိုဖတ်ပြီး ဆရာ ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ . . .”

“ဒီစာ ဒေါ်ဒေါ်တို့လက်ထဲ ရောက်သွားရင်တော့ ဟုတ် ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ် လပြည့်ညမှာတင် ပြတ်မှာ သေချာတယ်။ ငါက တော့ သူ့ပြောတာ မှန်မမှန်ဆိုတာကို သိချင်တာပဲ ရှိတယ်။ လပြည့် ညမှာ မင်းရယ် ငါ့ရယ် စက်ရုံတို့ သွားကြည့်ကြရင် ကောင်းမယ် သန်းဆွေ”

ရာပြည့်နှင့် နေခြည်တို့ချင်း ပြောကြဆိုကြမည့် စကားတွေ

ကို သူ နားထောင်ချင်၏။

“ဒီအတိုင်း သွားလိုတော့ ရမှာ မဟာဘဲ။ ပုန်းလှိုးကွယ် လှိုး လုပ်ရမှာနော် ဆရာ၊ ဆရာ့အနေနဲ့ ပွဲပြိုင်လို့ မကောင်းဘူး”

“ငါ ပွဲမကြမ်းပါဘူး သန်းဆွေ၊ သူ့လိုနစ်ယောက် ပြောတဲ့ စကားတွေကို ငါ ကြားချင်တယ်။ အဲဒီအတွက် ဖြစ်ကောင် မင်း စိစဉ်ပေး”

နားမလည်သော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို သန်းဆွေကြည့် ၏။

“အဲဒီအတွက်တော့ ဖြစ်တယ် ဆရာ၊ ဆရာ ပွဲမကြမ်းဘူး ဆိုရင်တော့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာက အခုအ ကြားအနေကို ဘာဆက် လုပ်ချင်လို့လဲ၊ ဒီပစ်စာကလည်း ဘယ်သူ ရေးခဲ့နေမှန်း မသိဘူး”

“ပစ်စာရေးတဲ့သူက အဓိကမကျဘူး သန်းဆွေ၊ သူတို့ အကြံအစည်တွေက အဓိကကျတယ်။ သူ့တို့ အကြောင်း ငါ သိနေ တာကို သူတို့တွေ ရိပ်မိပြီးကြပြီ။ သူတို့ ဘာဘက်လုပ်မယ်ဆိုတာကို ငါ ကြိုသိထားရင် အခွင့်ကောင်းတစ်ခုပဲ”

သူ့ အတွက် တံကောင်းသော အချက်မှာ သန်းဆွေ တစ်ယောက် သူ့ဘက်မှာ ရှိနေခြင်းပဲ ဖြစ်၏။ ဒီလောက်မှ အား မကိုးရရင်တော့ သူ့တပည့်အဖြစ် သတ်မှတ် လို့ မဖြစ်ပေ။ နေခြည် နှင့် ရာပြည့်တို့၏ အရေးကိစ္စကြောင့်ပင် သူနှင့် သန်းဆွေ ပုံပြီး ရင်းနှီးခဲ့ကြရ၏။

“ဆရာ မှန်မှန်မှားမှား ဆရာလုပ် ချင်တာကို ကျွန်တော်

ဖြစ်အောင်တော့ လုပ်ပေးရမှာပဲ။ ဆရာစိတ်ကို ကျွန်တော် သိသင့် သလောက် သိနေတာပဲ။ ကျွန်တော်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ် ဆရာ”

“ကြိုက်ပြီ သန်းဆွေ၊ ရာပြည့်တို့ နေခြည်တို့ မရိပ်မိအောင် မင်းအစီအစဉ် ပီရိဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်”

“ဆရာဖြစ်စေချင်တာ ဆရာကြားချင်တာတွေ အားလုံး ဖြစ်ရစေမှာပဲ။ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်”

မိန်းမတစ်ယောက်အထွက် ဒီလို ခိုးချောင်ခိုးဝှက်ကိစ္စတွေ ကို ဖထမဆုံးလုပ်ဖူးခြင်းလည်း ဖြစ်၏။ ညီလေးရာပြည့် ရုန်းမထွက် နိုင်အောင် နေခြည်လုပ်နိုင်တာ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။

“သူတို့တွေ ဒီလိုတွေကြတာ ဘယ်နှစ်ခါရှိပြီလဲ မပြော တတ်ဘူးနော် သန်းဆွေ၊ ဒါကြောင့်ပဲ ရာပြည့်ကို ရုန်းမထွက်နိုင် အောင် နေခြည် ပြုစားထားတာဖြစ်မယ်”

“ဒါကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိစ္စလေ ဆရာ၊ အဲဒီညမှာ သူတို့ပြောသံကို ကြားရမှာ ဖြစ်သလို၊ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်မှလဲ ဆိုတာကို ဆရာလည်း မြင်ရမှာပဲ”

“ငါ့ညီလေးတော့ နေခြည်လက်က လွတ်နိုင်ပါ့မလား မသိဘူး သန်းဆွေရာ”

“ကျွန်တော် တစ်ခုပြောချင်တယ် ဆရာ”

“ဘာလဲ သန်းဆွေ”

“မနေခြည်နဲ့ကျမှ ဆရာအပြုအမူတွေ တွေးမရအောင် ပြောင်းလဲလာတာကို စဉ်းစားမရဘူး၊ ဒီစကားကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့

ဖူးပါတယ်။ မနေခြည်ကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရတာ ဆရာ ကြောက်နေ တာ မဟုတ်လား”

“တော်တော့ သန်းဆွေ၊ ဒီစကားကို ဘက်ယအကြိမ်အဖြစ် မင်း မပြောမိစေနဲ့၊ ငါ ဒေါသကို မင်း အဲဒါနော်”

သန်းဆွေ ငြိမ်ကျသွား၏။ ဒီစကားကို ကြားရတာ အတော် လေး အခဲခက်၏။ ရာပြည့်အတွက် လုပ်ရ ဘာနေ သူ့အဖြစ်က နေခြည်နှင့် ဆက်နွယ်နေပြန်သည်။ နေခြည်ပဲသာ ဒီလိုစကားမျိုး ကြားရပါက အောင်မြင်သူတစ်ယောက်အဖြစ် ရယ်မောနေမှာ သေချာ၏။

(၁၅)

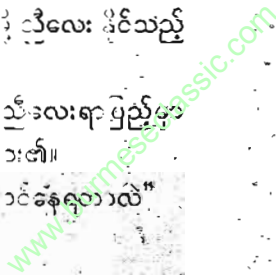
လပြည့်နေ့ နံနက်ခင်းမှာပင် သူနှင့် ညီလေးရာ ဖြစ်တို့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ဖြစ်ကြ၏။ တစ်ရေးနီးသည့် အချိန်၌ ပြေး နေခြင်းတို့ အကြောင်းကို စဉ်းစားရင်းက အိပ်မရ ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ညို ထို့ကြောင့်ပင် စောစီးစွာ အိပ်ရာနိုးဖြစ်နေ၏။

သူ့မနီးသေးဘူးအထင်ဖြင့် ညီလေးမောင်ယောက် အဝတ် အစားများကို လာလဲ၏။

ခေါ်ခေါ်တို့တတွေ ဈေးဝယ်သွားချိန်၌ ညီလေးမိုင်သည့် အလုပ်သမားတွေသာ ရှိနေကြ၏။

အခန်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာသော ညီလေးရာပြည့်မှာ သူ့ကိုတွေ့သွားသဖြင့် ရှောင်လွှဲလို့မရ ဖြစ်သွား၏။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ အိပ်ကိုကြီးကို ခေါ်နေတာလဲ”

ယောင်မြိုးအေး (ပန်းတော)

“ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ရာပြည့်အဖြေက သိပ်စိတ်မပါပေ။

ညီလေးကို ဖောင်းဖျဉ် တာဝန် သူ့မှာ ရှိနေ၏။

“အစ်ကိုကြီးကို စကားမပြောချင်လောက်အောင် ဖြစ်နေပြီလား ညီလေး”

“စကားဆိုတာ ပြောရင် အများပါတတ်တယ်၊ ညီလေးက အငယ်ဆိုတော့ စကား မများချင်လို့ပါ”

နေခြည့်တီစွနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောလိုက်မှန်း သိသည်။

“အများပါလည်း ဘာဖြစ်လဲ ညီလေးရာ၊ ပြေးကြည့်မှ တဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊ ဘယ်အခြေအနေမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ရာပြည့်နဲ့ ရာကျော်ဟာ ခွဲခြားလို့ မရဘူးလို့ ညီလေးပဲ ပြောခဲ့တာပဲ”
သူ့လေသံတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျှော့ထားရ၏။

ညီလေးရာပြည့်နှင့် စကားပြောသည့်နေရာမှာ သူ့လေသံတွေ မမာဖို့ အရေးကြီးသည်။

“အစ်ကိုကြီး ပြောချင်တာရှိရင် ပြောပါ”

“ပြောစရာတွေတော့ အများကြီးပဲ ညီလေး။ တော်ကြာဆို ဒေါ်ဒေါ်တို့ ဈေးက ပြန်လာကြတော့မယ်၊ အစ်ကိုကြီး အဝတ်လဲတာကို ခဏစောင့်၊ ပြီးရင် တစ်နေရာရာကို သွားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောကြတာပေါ့ ညီလေးရာ”

သူနှင့် ညီလေးရာပြည့်တို့ စကားလက်ဆုံပြောဖို့ သဘောထူညီမှု ရသွား၏။ နေခြည့်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ညီလေးပြောမည်

မျက်ပြေဟယာ

စကားတွေကို သူ တရားဝင် ကြားနာရတော့ မည်။

လူသူဝေးသော ကုန်းမြင့်စေတီလေး ကို သဘောဘူစွာဖြင့် သူတို့ ရွေးချယ်ခဲ့ကြ၏။ တောင်ကုန်းခြေခြေဟာ ကားရပ်ခဲ့ပြီး စေတီပေါ်သို့ လမ်းလျှောက် တက်ခဲ့ကြသည်။ မိုးသက်ကုန်ကြောင့် ထင်သည်။ တိုက်ခတ်နေသောလေမှာ မိုးရနံ့တွေ ဘပ်ပြီပေးသေး၏။ သူ ဘုရားဝတ်ပြုချိန်မှာပင် ညီလေးလည်း ဝတ်ပြု၏။ အာရုံခံ တန်ဆောင်းဆီသို့ လျှောက်သွားကြပြီး မလှမ်းမကမ်းဆီမှာ နေရာယူကြ၏။

“ညီလေး . . . ပြောချင်နေတဲ့ စကားတွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောပါ။ ပြဿနာတစ်ခုဆိုတာ ပြောရင်းဘဲ အလိုလို ပြီးဆုံးမသွားနိုင်ဘူး ညီလေး”

သူ့ကို ညီလေးကြည့်သည်။ ညီလေးမျက်ဝန်းငိုပုံတို့သည် ညိုမှိုင်းနေ၏။ ဝမ်းနည်းသံမကင်းသော လေသံဖြင့် ညီလေး ပြောသည်။

“ညီလေးအပြောချင်ဆုံး စကားတွေ ဘဲဟာ နေခြည့်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မဝေးနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားက အဓိက အကျဆုံးပဲ အစ်ကိုကြီး”

ညီလေးက စခင်းမှတော့ အလိုက် သင့်ပင် သူ ပြောလိုက်

၏။

“အရာရာကို စဉ်းစားပြီးမှ ဒီစကားကို ပြောလိုက်တာလား ညီလေး၊ ဒီကိစ္စကို ဒေါ်ဒေါ်တို့နှစ်ယောက်လုံး အရိပ်အမြွှာက သိနေကြတယ်။ ညီလေး ပြောသလိုသာဆိုရင်တော့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ မိုးမီးလောင်မှာ သေချာတယ်။ ညီလေး ရင်ဆိုင်ရမှာတွေက နည်းနည်းနော်နော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

“နေခြည်နဲ့ မဝေးရဘူးဆိုရင် အားလုံးကို ညီလေး ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်”

နေခြည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရာပြည့်က သူရဲကောင်းကြီး ပီသနေပြန်၏။

“အေးလေ... ဖြစ်လာမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ အစ်ကိုကြီးကိုရော ထည့်မတွက်ဘူးလား။ ဒေါ်ဒေါ်တို့ ဒေါသကို အစ်ကိုကြီး မလွန်ဆန်နိုင်သလို ညီလေးကြုံရမယ့် ဒုက္ခတွေအတွက်လည်း အစ်ကိုကြီး လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူးဆိုတာ ညီလေး သိသင့်တယ်”

“ညီလေး သိပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးနည်းနဲ့ အစ်ကိုကြီး လုပ်သင့်တာကို လုပ်ပြခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“ထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ နေခြည် တကယ်တော်ပါတယ်။ အတော်ဆုံးကတော့ ညီလေးကို အစ်ကိုကြီးတို့ ရင်တွေဆီကနေ ရအောင် ဆွဲထုတ်သွားနိုင်တာပဲ”

ညီလေးကိုတော့ တားမရမှန်း သေချာသွား၏။ ခေါင်း

အေးအေးဖြင့် လုပ်ပြီဆိုမှတော့ ညီလေး နောက်ဆုတ်မှာ မဟုတ်ပေ။

“လူတစ်ယောက်က အချိန်တန်လို့ သူ့အုပ်သူနဲ့ သူ့ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်ကြတာပါ။ ဒီသဘောပါ။ ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်မျိုးနဲ့မှ ညီလေးကို နေခြည် ဆွဲထုတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“နေခြည်ရဲ့ အချစ်ကို မင်း တကယ် ယုံရဲ့လား”

“အကြွင်းမဲ့ ယုံတယ် အစ်ကိုကြီး”

“မင်းနဲ့ နေခြည် တကယ်ဖြစ်ခဲ့ကြရင် မင်း အစ်ကိုကြီးတို့ ဆီက ဘာတစ်ခုမှ ယူသွားလို့ မရသလို၊ အတတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုပဲ ပါသွားမယ်ဆိုတာကို နေခြည်... သိရော... ဒီရဲ့လား၊ မင်းရော ထွေးရဲ့လား”

“ဒီကိစ္စက အရေးမှ မကြီးတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းတရားကသာ အရေးကြီးတာပါ။ ငွေညှိငွေစွာ အဆောင်အယောင်တွေဆိုတာက မမြဲသော တရားတွေပါ။ အစ်ကိုကြီးရာ”

“မင်း လုပ်ချင်ရာ လုပ်၊ နောက်ဆုံး အချိန်ထိတော့ အစ်ကိုကြီး တားချင်တယ်။ ဒါ အစ်ကိုကြီးရဲ့ မေငှာဟုတ်ရားပဲ”

သူ့မှာ ပြောစရာစကားတွေ ကုသွားခဲ့ပြီ။ ညီလေး ရာပြည့်၏ မှုမ်းကို သူ တွေ့ရ၏။ နေခြည်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့အပေါ် ဘယ်လို ထင်မြင် ထင်မြင်၊ သူ့စကားအတိုင်း နောက်ဆုံး အချိန်ထိတော့ တားမြစ်နေချင်သေး၏။

www.burmeseclassic.com

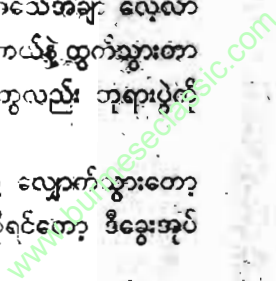

ညဆယ်နာရီဆိုသော အချိန်သည် အရမ်းတိတ်ဆိတ်စရာတော့
အကြောင်းမရှိသေး။ သူတို့စက်ရုံ နောက်မလွယ်ပေါက်သို့ ရောက်
တော့ အရမ်းတိတ်ဆိတ်နေပြီ ဖြစ်၏။ မလွယ်ပေါက်ကို သော့ဖွင့်
တော့ အသံမြည်သွား၏။

“မင်းဟာက အထဲမှာ လူရှိမနေတော့ သေချာရဲ့ သားကွာ”

“စိတ်ချစမ်းပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဒါသေအချာ လေ့လာ
ပြီးမှ ဆရာကို ခေါ်လာတာ၊ အစကိုလေး ဆိုင် ဂယ်နဲ့ ထွက်သွားတာ
ကို သေချာကြည့်ထားတာ၊ စက်ရုံက လူတွေလည်း ဘုရားပွဲကို
ရောက်နေကြပြီ”

မလွယ်ပေါက်မှ ဝင်ပြီး စက်ရုံဆီသို့ လျှောက်သွားတော့
ခွေးအုပ်က အပြေးရောက်လာ၏။ လူစိမ်းဆီရင်ကော့ ဒီခွေးအုပ်

ကြောင့် တစ်စစီ ဖြစ်သွားနိုင်၏။ သူ့ရော သန်းဆွေပါ စက်ရုံကို အသွားအလာ ရှိထားကြသူများမို့ တော်သေး၏။

“ဒီကောင်တွေက သခင်ကို မှတ်မိသားပဲနော် သန်းဆွေ မမှတ်မိခင် တစ်ချက်ပဲ ဟောင်ပြီး ပြေးလာကြတာ”

သူ့သခင်မှန်းသိသွားကြတော့ ခွေးတွေ အုပ်ကွဲပြီး သွားကြ၏။

“မြန်မြန်လာ ဆရာ၊ ဆိုင်ကယ်သံကြားနေရတာ ကြားလား၊ မနေခြည်ကိုခေါ်ပြီး အစ်ကိုလေး ပြန်လာနေပြီ ထင်တယ်” သန်းဆွေခေါ်ရာနောက်သို့ သူ လိုက်ရသည်။ သန်းဆွေကတော့ နေရာအနေအထားကို အသေအချာ လေ့လာထားပုံ ရ၏။ ညီလေးနေသော အခန်းနှင့်ကပ်ပြီး နေရာယူလိုက်၏။

“ပထမတော့ သူတို့ကိုမြင်နိုင်အောင် နေရာရှာကြည့်သေးတယ်၊ လုံးဝ မရဘူးဆရာ၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့သွားနိုင်တယ်၊ သူတို့ပြောသံဆိုသံကို သံသံကွဲကွဲ ကြားရမယ့်နေရာကို ရွေးလိုက်တာ”

ဆိုင်ကယ်စက်သံတ စက်ရုံမှာ ရပ်သွား၏။

သိပ်မကြာသော အချိန်အတွင်းမှာ နေခြည်နှင့် ညီလေးတို့ သူတို့ရှိနေသည့် နေရာကို ရောက်လာကြတော့မည်။

ခြေသံနှစ်ခုက သူတို့နေရာနှင့် တပြိုင်နက် နီးကပ်လာ၏။ သန်းဆွေကတော့ ဘယ်လိုနေမည် မသိ။ သူ ရင်တွေ အခုန်မြန်လာသည်။ ခိုးချောင်ခိုးဝှက်လုပ်ငန်းကို သူ့ဘဝဟု ပထမဆုံး လုပ်မိခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

“ဒီအဆောက်အအုံထဲမှာ ဘယ်သူ့ မရှိကြဘူးလား မောင်”

“နေခြည်ရယ်၊ မောင်ရယ် နှစ်ယောက်စည်းပဲ ရှိတာ၊ အားလုံးက ပွဲဈေးကို ရောက်နေကြပြီလေ”

နေခြည်မသိစိတ်က တစ်ခုခုကြောင့် နူးဆော် ခုနေပေမယ့် ညီလေးကြောင့်ပင် စကားပြတ်သွား၏။

နေခြည်တို့နှစ်ယောက်၏ အမူအယူတွေကို မမြင်ရပေမယ့် အသံတွေကိုတော့ ကွဲကွဲပြားပြား ကြားနေရ၏။

“နေခြည်”

“ဘာလဲ မောင်”

“ဒီဆရာတော့ မောင်တို့ဝေးလို့ မဖြစ်ဘူး နေခြည်”

“မောင်ရယ် အစကစည်းက နေခြည်ကို မောင် ချစ်ခဲ့ဖို့ မကောင်းဘူး၊ ဒီလိုအဖြစ်တွေ ကြုံလာဖို့ပင် တာကို နေခြည် ကြိုသိထားတယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်ကို အတန်တန် ပြေးခဲ့တာပဲ မောင်”

နေခြည်အသံတို့သည် သာမန်ထက် သာသွားခဲ့၏။ ရင်ခွင်တစ်ခုထဲမှာ ရောက်နေခြင်းကြောင့် အုပ်ဆုံဆုံဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်နေ၏။ ညီလေး၏ အသံတို့လည်း မောဟိုက်ပင်ငန်းနေဟန် ရှိသည်။

“အခုလိုအခြေအနေမျိုးမှာ နေခြည်ဘက်မှာ မောင်ရှိနေတော့ မောင်အချစ်ကို ပိုပြီး ယုံကြည်မှုရှိသွားတာပေါ့။ မောင်ကတော့ အစ်ကိုကြီးကို ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ မောင်ဘက်မှာ အစ်ကိုကြီးရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားခဲ့တာ။ အစ်ကိုကြီးက ပြောတယ် . . . နောက်ဆုံးအခြေအနေအထိ ရောက်နေတောင်မှ သူက တားချင်တာတဲ့ နေခြည်”

သူ ပြောခဲ့ဆိုခဲ့သော စကားများသည် နေခြည်နားသို့ အလိုလို ရောက်လာ၏။ နေခြည်အား ပြောခဲ့သော ကိစ္စမှန်သမျှလည်း ညီလေးနားကို ရောက်မှာ သေချာသည်။

“ဒါကတော့ မောင်ရယ် . . . မောင်တို့မှာက ဒီညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲ ရှိကြတာ မဟုတ်လား၊ ဦးရာကျော်နေရာမှာ နေခြည်ဆိုလည်း အခြေအနေတွေအရ ဒီစကားပဲ ပြောဖြစ်မှာပါ”

“နေခြည်က အစ်ကိုကြီးကို အပြစ်မမြင်တဲ့ သဘောပေါ့ဟုတ်လား နေခြည်”

“ဟုတ်တယ် မောင်၊ မောင်ကို သံယောဇဉ်ကြီးပြီး ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စတွေပဲ၊ မောင်ကို မုန်းလို့ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ ဦးရာကျော်ကို မောင်ကလည်း သံယောဇဉ်ကြီးတာပဲ မဟုတ်လား ဒါကြောင့်ပဲ ဦးရာကျော်ကို နေခြည် အပြစ်မမြင်ချင်တာ”

“လိမ္မာလိုက်တာ နေခြည်လေးရာ၊ မောင်တို့ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် အစ်ကိုကြီးအပေါ် အပြစ်မမြင်ကြေးနော် နေခြည် နေခြည်အနားမှာ မောင်ရှိနေရင် အရာရာ ပြီးပြည့်စုံတာပဲလို့

နေခြည် အမြဲပြောခဲ့တာမဟုတ်လား”

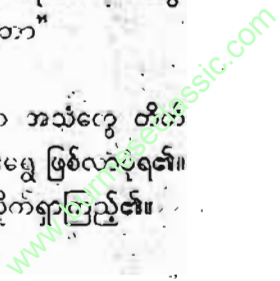
ချစ်သူနှစ်ယောက် ဆိတ်ကွယ်ရာဝင်ခဲ့မှာ တွေ့ဆုံကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုကြသော စကားများသည် ချစ်တင်းစကားများ မဟုတ်ကြပြန်။ သူနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာတွေ ဖြစ်နေပြန်၏။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ် မောင်ရယ် နေခြည်အနားကို ရောက်လာတယ်ဆိုပေမယ့် မောင် စွန့်လွှတ်ခဲ့တာတွေက အများကြီးပဲ၊ ငွေကြေးအခြေအနေတွေက နေခြည်ဖမ်းပေးလို့ ဒုတိယပဲထားဦး၊ မောင်အတွက် အကြီးမားဆုံး ဆုံးရှုံးမှုက မောင်အစ်ကိုကြီးရဲ့ ပစ်ပယ်ပြိုငြင်ခံရမှုပဲ။ အဲဒီအရာကိုတော့ ပြန်အောင် နေခြည် စွမ်းဆောင်ပေးလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ နေခြည်အနားကို မောင် ရောက်လာတဲ့အခါ အစစအရာရာ ဆင်းတင်းရဲရဲ ဖြစ်တော့မှာ”

“ဘာဖြစ်လဲ နေခြည်ရယ် . . . နေခြည်က မောင်ကိုပဲ ချစ်ခဲ့တာပဲ၊ မောင်ကလည်း နေခြည်ကိုပဲ ချစ်ခဲ့တာ၊ မောင်တို့ နေခြည်တို့ နောက်ကွယ်မှာ ရှိနေခဲ့ကြတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတွေ၊ တောသနတွေကို စဉ်းစားခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်ဘာ”

“မောင်ရယ်”

ချစ်သူနှစ်ယောက် စကားပြောရင်းက အသံတွေ တိတ်သွားကြပြန်သည်။ သန်းဆွေတစ်ယောက် မင်းမေ့ ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။ အစ်ဘက်ခန်းကို မြင်သာသောနေရာအား လိုက်ရှာကြည့်၏။

သန်းဆွေ ဟာယာခတ်မှုကြောင့်ပင် သူ တီးတိုးဟန့်တား လိုက်ရသည်။

“အရှမ်းတိတ်နေတဲ့အချိန်မျိုးမှာ မင်းအသံကြောင့် သူတို့ ဂရုထားမိကြလိမ့်မယ်”

နေရာမှာပင် သန်းဆွေ ငြိမ်ငြိမ်လေး ပြန်နေ၏။ တိတ်ဆိတ်သွားသော ချစ်သူနှစ်ယောက်သည် ပြန်လည်နီးထလာခဲ့ပြီ။ အပြင်ဘက်မှ ထိုးဖောက်ဝင်လာသော လရောင်သည် သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်နေ၏။

“မောင့်ကို ယုံအောင် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ ဖြစ်လာခဲ့ရင် ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ မောင်တို့ လက်ထပ်စာချုပ် တိတ်တဆိတ် ချုပ်ထားခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ နေခြည်ရယ် ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း ထက် စိတ်မဆင်းရဲဖို့က အဓိက မဟုတ်လား၊ ချစ်ရခင်ရသူထဲမှာ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ တစ်ဘဝလုံး ကွေကွင်းရှခြင်းလောက် ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်လွန်းတာ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ထစ်နေတခြား မောင်ကို ယုံလာသလို ပိုပြီးတော့ ချစ်တော့မှာပဲ မောင်”

“နေခြည်က အခုအခြေအနေမျိုးရောက်မှ မောင်ကို ယုံတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောနဲ့မောင်၊ ပိုယုံတာကို ပြောတာ မောင်ကို ယုံခဲ့လို့ နေခြည်အသွေးအသား နေခြည်ဘဝကို ပေးအပ်ခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

နေခြည်စကားတွေက သူ့နားထဲသို့ ယုံ ရည် လောင်းချလိုက်သလိုပင်။ နေခြည်နှင့် ရာပြည်တို့၏ အခြေအနေသည် သူတို့ ထင်ထားသည်ထက် ခရီးရောက်နှင့်နေကြပြီ။

ဒီတစ်ခါ စကားသံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားခြင်းကတော့ အတော်လေး ကြာသွားခဲ့၏။

သန်းဆွေတစ်ယောက်ကတော့ ငြိမ်ငြိမ်လွန်းအားကြီးလို့ အိပ်ပင် ငိုက်နေပြီ။ ဒီလောက်ကြားရရင်တော့ သူ့အဖို့ လူလောက် သွားပြီ။ ဒီအခြေအနေကို ဘယ်လိုတားဆီးပေးလဲဆိုတာပဲ သူ စဉ်းစားရတော့၏။ သန်းဆွေတို့ သူ နှိုးလိုက်၏။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ သန်းဆွေ လန့်သွား၏။

“သန်းဆွေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“မင်းလည်း အိပ်ချင်နေပြီ၊ ငါတို့ ခြုံကြရအောင်”

သန်းဆွေနှင့် နှစ်ယောက်သား ခြေပံပေးပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သူနှင့် သန်းဆွေတို့ ငြိမ်ငြိမ်လွန်းလွန်း နေရာယူနှင့်နေတာရော၊ ပြန်ထွက်သွားသည်များကိုရော နေခြည်တို့ သိနိုင်မည်မထင်။ အပြင်ရောက်တော့ လံမင်းမင် အင်းတော် ခရီးပွင့်နေ၏။ စိမ့်ခနဲ အေးသွားအောင် လေပြေက တိုးဝင်၏။ အလုပ်သမား တန်းလျားဘက်ဆီမှ သန်းခေါင်ကြက်တွန် ပံ့ကြားလိုက်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

(၁၇)

နောက်ဆုံးတော့ Dream Mart ဇွဲခန်းသို့ သူနှင့် သန်းဆွေ ပြန်
ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ သန်းဆွေတစ်ယောက်တည်း မျက်လုံးကျယ်
သွားပုံ ရသည်။ သူ့အဖို့ကတော့ ဖိတစ်ညတာကို ဘယ်လို ဖြက်သန်း
ဇွဲခန်း မသိပေ။

“ဆရာ အိပ်ချင်ရင် အိပ်တော့လေ၊ ကွန်တော်တော့ ကား
ကယူပြီး ပွဲဈေးဘက် လျှောက်လိုက်ဦးမယ်”

“မင်းသွားရင် ငါ့အခန်းကို သော့ခတ်သွား၊ မိုးမလင်းခင်
မင်း ပြန်လာဦးနော်၊ ဟိုနှစ်ယောက် အခြေအနေကိုလည်း မင်း
သွားကြည့်လို့ဖြစ်ရင် သွားကြည့်လိုက်ဦး”

“စိတ်ချနေပါ ဆရာ၊ အခြေအနေထူးတာနဲ့ ဆရာ့ဆီ
ဆက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်”

သူ့ကို အခန်းထဲ ထည့်ပေးခဲ့ပြီး သန်းဆွေ ပြန်ထွက်သွား
၏။ သန်းဆွေထွက်သွားပြီးမှ သူ နောင်တရသွား၏။ သန်းဆွေကို
အဖော်ဖြူပြီး အရက်သောက်ဖို့ သတိရသွားသည်။ မထူးတော့သည်
မို့ သူ တစ်ယောက်တည်း သောက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ ဝီစကီပုလင်း
ကို အလွယ်တကူ တွေ့သော်လည်း ဆော်ဒါဘူးများကို ရှာမတွေ့
ဖြစ်နေသည်။

အမြည်းကလည်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ရှိမနေ။ ဒီဖြစ်သလို
အမြည်းနှင့် ဝီစကီကို ရေနှင့် ရောသောက်ဖြစ်ပြန်၏။ ဆော်ဒါ
မပါတော့ ဝီစကီက ပိုမူးသည် ထင်၏။ ထောင်တွေးမြောက်တွေး
တွေးရင်းကပင် နေခြည်နှင့် ရာပြည့်တို့ မြောခဲ့သည့်စကားများကို
ပြန်ကြားယောင်၏။ ဒီညတွင်းချင်းမှာပင် နေခြည်တို့နှစ်ယောက်
တစ်ခုခု လုပ်သွားမှာကို ပူပန်သွားသည်။ သန်းဆွေကိုတော့ စောင့်
ကြည့်ခိုင်းထားသည်။ ပွဲဈေးမှာပင် သန်းဆွေ အချိန်ဖြုန်းရင်တော့
ခက်ပြီ။

တွေးရင်းတွေးရင်းကပင် ရင်တွေပူလာပြီး သောက်ရုံနဲ့
ပိုမြင့်လာသည်။ စိတ်ပင်ပန်းမှုများ၊ ဆော်ဒါမပါသော ဝီစကီ၏
ပြင်းပျံ့မှုများကြောင့်ပင် အိပ်ရာထဲမှာ သူ ခွေလှဲလိုက်ရတော့၏။

“ဆရာ... ဆရာ”

သော့ဖွင့်သံတွေ၊ ဆူညံသံတွေကြောင့်ပင် သူ လန့်နိုး ဘာ၏။ တံခါး
ရှိရာသို့ အသွားမှာပင် သော့ဖွင့်သွားပုံ ရသည်။ သူ့အာရုံမှာ
တော့ မူးဝေခြင်းကြောင့်ပင် တွေ့ဝေနေသလား မပြေ တတ်ပေ။
သူ့ကို လာနှိုးသော သန်းဆွေအသံသည် မည်သို့... ဒီလောက်
ရေးကြီးသုတ်ပျာနိုင်နေမှတော့ တစ်ခုခု အကြောင်းငှ တာ သေ
နေ၏။

“ဆရာ . . . ဒုက္ခတွေတော့ များကုန်ပြီ ငါ့ငယ်”

သန်းဆွေတစ်ယောက်တည်းမတုတ်ဘဲ လ သွေးလေးငါး
ယောက်ပါ တွေ့လိုက်ရ၏။ သူ တွေးသလို နေခြည်ဝ မူး တစ်ခုခု
လုပ်သွားပြီလား မပြောတတ်ပေ။ စကားပြန်ပြောဖို့ ကြိုးစားဆဲ
ပင် အသက်ရှူတွေ ကျပ်ချင်သလို ဖြစ်လာ၏။ စီးခိုး တွေကြောင့်
သူ့နှာခေါင်းတွေလည်း မွန်ထူနေ၏။

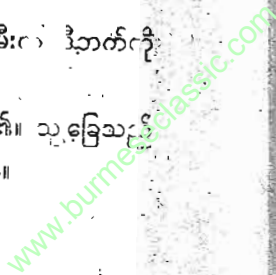
“ဟိုနှစ်ယောက် ဘာဖြစ်ပြီလဲ သန်းဆွေ”

သူ့စကားကို သန်းဆွေ မဖြေ။ သူ့ကိုသာ ခွင့် ကြိုးစား
နေ၏။ သန်းဆွေနှင့်ပါလာသောသူ့ထံမှ အလန့်တကြား သတိဝေး
ကောင်းပြော၏။

“မြန်မြန်ထွက်နိုင်အောင် လှုပ်ကြပါ။ မီးကဲ ဒီဘက်ကို
ဆွဲလာနေပြီ”

သူ့ကိုတွဲပြီး အတင်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားကြ၏။ သူ့ခြေသည်
မြေထိသည်လား မထိသည်လား မဝေခွဲနိုင်တော့။

“ဖုန်း”

“ဒိုင်း”

မြည်ဟီးပေါက်ကွဲသံများကို သူ ကြားရ၏။ မီးတောက်တွေ ကို ပြေးရင်းကပင် သူ မြင်နေရ၏။

“မီးလောင်တာလား သန်းဆွေ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ Dream Mart တစ်ခုလုံး ကုန်လုနီးပါး ဖြစ်နေပြီ။ ဆီတိုင်ကီတွေ ထားတဲ့နေရာက စလောင်တာ ဆရာ”

“မီးခိုးနံ့တွေကြောင့်ပင် စကားကို ပြည့်စုံအောင် မပြောနိုင်။

“ဘယ်သူမှ မငြိမ်းကြဘူးလား သန်းဆွေ”

“အားလုံး ဝိုင်းကြိုးစားနေကြတာပဲ ဆရာ၊ ဆီတိုင်ကီတွေ ကြောင့် ပိုဆိုးကုန်တာ၊ အစ်ကိုလေးကို ဂရုစိုက်နေတာရယ်၊ မီး အကြီးအကျယ် လောင်နေတာရယ်ကြောင့် ဆရာ့ကို ကျွန်တော် မေ့နေတာ၊ သတိရတာ မြန်လို့ ကိုယ်ကျိုးမနည်းတယ် ဆရာရယ်၊ အစ်ကိုလေးတော့ ဘာဖြစ်ပြီလဲ မသိဘူး”

“ညီလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ သန်းဆွေ၊ သူက ဒီနေရာကို ဘာကြောင့် ရောက်လာရတာလဲ”

မီးဟပ်သော အပူကိုပင် သူ ဂရုမထားနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွား၏။ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ မသိပေ။ သန်းဆွေက သူ နားလည်အောင် အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ပြောပြ၏။

“အတိုချုံးပြောရရင် အစ်ကိုလေးထို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ကယ် နဲ့ ထွက်လာတာ တွေ့တယ်၊ အထုပ်အပိုးတွေ ဘာတွေနဲ့ဆိုတော့ စိတ်ပူပြီး ဆရာဆီ လာတာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ မီး စလောင်နေပြီ

ဒီကို ကျွန်တော်ထက်အရင် အစ်ကိုလေးတို့က ရောက်နှင့်နေတယ်၊ မီးငြိမ်းဖို့ ကြိုးစားရင်းက ညစောင့်ဦးထွေးပောင်ရဲ့ မြေးလေး မီး ထဲမှာ ကျန်နေခဲ့တာကို သတိရသွားတယ်၊ အခုလောက် လူတွေက မများသေးတော့ ဦးထွေးမောင်ကို အဝင်အခံဘဲ အစ်ကိုလေး ကိုယ်တိုင် မီးကြားထဲ ဝင်သွားခဲ့တာ၊ အစ်ကိုလေး မီးကြားထဲ ဝင်သွားတာကို ကြည့်နေရင်းက ဆရာ့ကို သတိရသွားလို့ ဝင် ခေါ်ကြတာ”

“အခု ညီလေး ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာဖြစ်နေပြီလဲ”

စကားတွေကို ဆက်စပ်ကြည့်ရင်းကပင် သူ့ရင်မှာ မီးတောက်နေပြီ။

အခုအချိန်မှာ Dream Mart ပြာပုံက ရောက်သွားခြင်း ထက် ညီလေး တစ်ခုခု မဖြစ်ဖို့က အရေးကြီးနေ၏။

ဝိုင်းနေသော လူအုပ်ကြီးနှင့် မလှုပ် မငမ်းတွင် ဆိုင်ကယ် တစ်စီး ရပ်ထား၏။ ဒီဆိုင်ကယ်က ညီလေး စီးနေကျ ဆိုင်ကယ်။ ဝိုင်းအုံနေသော လူအုပ်ကြီးကို တိုးဝှေ့ရင်း အားမလို အားမရဖြင့် သူ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ဘာလို့ ဝိုင်းကြည့်နေကြတာလဲ၊ ဆေးရုံကို အပြန်ပို့ဖို့ လုပ်ကြလေ၊ ကျွန်တော့်ညီလေး တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်

မလဲ”

သူ့အော်ဟစ်သံကြောင့်ပင် လူတွေ ရှဲ့ပေးကြ၏။ မြင်ရသော မြင်ကွင်းက ကြည့်ရက်စရာ မရှိပေ။ နေခြည်လက်ပေါ်မှာ ရှိနေသော ညီလေးခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး မီးဟပ်ထားခြင်းကြောင့် မြင်ကောင်းစရာ မရှိတော့ပေ။

“မောင့်ကို ကြည့်ပေးပါ ဦးရာကျော်ရယ်၊ နေခြည်ခေါ် နေတာကိုတောင် မထူးနိုင်တော့ဘူး”

မျက်ရည်များဖြင့် အားကိုးတံကြီး ပြောလာသော နေခြည် အသံကြောင့်ပင် သူ ကြက်သေ သေသွားရ၏။ သူ ဘာတွေ မြောမိသည်ကို မသိတော့။ သူလုပ်ခဲ့တာတွေကိုလည်း သတိရနိုင်စွမ်း မရှိတော့။ သူ့အသိဉာဏ်အားလုံးသည် အပူမီးကြောင့် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ကုန်တော့၏။

ရတနာပြုသူ

မျက်ရည်အို

သက်သေမှု စကား...။

၇၆... စာအုပ်

၇၇... ဖြေ

ရတနာပြု

မျက်ရည် ဟာအို

၇၈... ကဏ္ဍ... ဖြေ...။

(၁)

အပြင်မှာ မြူခိုးတွေလိုလို နှင်းတွေလိုလို ရစ်ဝင်းနေ၏။ မှာစဉ်ကို တော့ ဝိုးတဝါး အမြင်ကြားမှာ တွေ့ရသည် နောက်ဆုံးအဖြစ် မောင်နှင့် ဆုံခဲ့သည့် ညက အဝတ်အစားများ အတိုင်းပင် . . . ။
စပို့ရှပ်အဖြူလေးနှင့် ဘောင်းဘီအနက် ဝတ်ဆင်ထား၏။
အိပ်မက်ဆိုတာကို သိသိကြီးနှင့်ပင် မောင်နှင့် စကားတွေ ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

"မောင်ကို ကြည့်နေရင်းက ဘာလို့ နှုတ်ရည်က ရတာလဲ နေခြည်"

"ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး မောင်"
မောင်ကို ပြန်ပြောနေပေမယ့် အသံတဲမှာတော့ မောင် မရှိတော့ဘူး ဆိုတာကို သိနေ၏။

“နေခြည်ရော နေကောင်းရဲ့လား”

ဒီစကားကတော့ တစ်နေရာမှ ပြန်ရောက်လာတိုင်း မောင်မေးနေကျ စကားပင် . . . ။ သူမ ပြောနေကျစကားကိုပင် ပြန်ပြောဖြစ်၏။

“လူကတော့ နေကောင်းတယ် မောင်၊ မောင့်ကို လွမ်းလို့ စိတ်မရွှင်တာတော့ အမှန်ပဲ”

“မောင်တို့ ဝေးစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူးလေ . . . ။ မောင်တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီးခဲ့ကြပြီပဲ”

မောင်စကားတွေက မှန်တော့ မှန်၏။ မောင်မရှိတော့ဘူး ဆိုတာကို အသိမှာ စွဲနေသည့်တိုင် မောင်နှင့် ဆုံဆည်းရသည့် ခဏတာမှာတော့ အိပ်မက်တွေ ရှည်ချင်သေး၏။

“ဦးထွေးမောင်ရဲ့မြေးလေး အတိုး ဆေးရုံက ဆင်းပြီ မောင်၊ မောင်ကြောင့် အတိုးလေး အသက်ချမ်းသာခွင့် ရတာ. . .”

မောင့်ကို အိပ်မက်မမက်တာ စာစ်ပတ်လောက်တော့ ရှိ သွားခဲ့ပြီ၊ အတိုးလေး ဆေးရုံကဆင်းသည့် သတင်းကို မဆီမဆိုင် သူမ ပြောဖြစ်၏။

မောင်မျက်နှာ ချက်ချင်းဆိုသလို ညှိမှိုင်းသွား၏။ ဖြစ်ပျက် ခဲ့တာတွေကို မောင် မှတ်မိသွားခြင်းလေလား . . . ။ မောင်ကိုယ် မောင် သိသွားခဲ့ပြီလား . . . ။

“မောင့်ကို လွမ်းနေမှာ စိုးလို့ လာခဲ့တာပါ နေခြည်ရယ် ကျန်တာတွေကို မပြောပါနဲ့လား”

“နေခြည်လည်း လွမ်းတာပဲ မောင်”

မောင်လေသံရော သူမလေသံပါ ပြောနေကြ၏။ အရာရာကို မေ့တန်ဆောင်ထားကြသော နှလုံးသားတို့ သည် မခိုင်ခံနိုင်ပေ။

အမြင်၏ ဝေဝါးမှုတို့ လျော့ပါးစ ပြုချင်လာ၏။

ဝေဝါးမှုတို့ကြားမှာ ရှိနေသော မောင်တစ်ယောက်၏ အသွင်သဏ္ဍန်သည်လည်း အနီးမှ အဝေးသို့ ရောက်သွား၏။

“မောင်သွားတော့မယ် နေခြည်၊ မေ့ခြည့်အနီးကပါးမှာ မောင် နေနိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ်ကွယ်”

ပတိဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လင်းလင်းရှင်းရှင်း ဖြစ်သွားသည် နှင့် မောင် ပျောက်ဆုံးသွား၏။

“မောင် . . . ။ မောင်”

လက်လှမ်းမီသမျှ သူမ တစ်အော်ကြည့်သေး၏။

သူမအသံတွေ ကွဲအက်ပြီး ခြေလှမ်းလှည့်သော ညောင်းချိုလာ ခဲ့သည်။ မောင်တစ်ယောက်ကတော့ လုံးလုံးလျားလျား ပျောက် ဆုံးသွားပြန်၏။

“ညီမလေး နေခြည်”

မျက်လုံးစွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမအိပ်ရာနားမှာ မရွှေရည်

www.burmeseclassic.com

နှင့် ကိုကြီးတင်ကို တွေ့ရ၏။

“ရေတိုက်လိုက်ဦး ရွှေ့ရည်”

ကိုကြီးတင်က သူမ၏ ထိတ်လန့်နေမှုတွေ ပြောပျောက်လို ပျောက်ငြား ပြောလိုက်၏။ မမရွှေ့ရည်တိုက်သော ရေကို တစ်ကြိုက် သောက်ချလိုက်သည်။

“မောင့်ကို အိပ်မက် မက်နေတာ မမရွှေ့ရည်”

“မမတို့လည်း ထင်ပါတယ်။ ညတိုင်း ညီမလေး အိပ်မှ မအိပ်ဘဲ၊ ဒီအိပ်မက် မမက်တာလည်း တစ်ပတ်လောက်ရှိသွားပြီ မဟုတ်လား။ သေတဲ့လူက သေသွားပြီပဲ။ အစွဲအလမ်းဆိုတာ ထား တိုင်းကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ညီမလေး။”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး... မောင်ရာမြည့်ဆုံးတာ ဒီနေ့ ဆို တစ်လပြည့်ပြီ။ ကိုကြီးတင်တောင် ဆွမ်းကျွေးသွားရဦးမယ်”

ဒီနေ့တစ်လပြည့်ဆိုတာ သူမ သိနေသည်။ ညက တစ်ည လုံး ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်။ မနက်လင်းခါနီးမှ မှေးခနဲ အိပ် ပျော်သွားပြီး မောင့်ကို အိပ်မက် မက်၏။

“တစ်လပြည့်သွားပေမယ့် ညီမလေးအတွက်တော့ မနေ့ တစ်နေ့ကလိုပဲ ဘယ်အချိန်တွေးတွေး အဲဒီညက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေ ကို မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်နေတုန်းပဲ”

မမရွှေ့ရည်ကတော့ သူမကိုကြည့်ရင်း ကျိတ်ရွိတ်နေ၏။ ကိုကြီးတင်ကတော့ စိတ်ပြေရာပြေကြောင်း စကားတွေ ပြောသည်။

“မောင်ရာမြည့်က သူတော်ကောင်းတစ်ယောက်ပါကွာ။

အတိုးလေးကို သူ မကယ်လည်း သေရုံပဲရှိမှား သူ့အသက်ကို မဝဲ ကွတ်ဘဲ စွန့်စွန့်စားစား ကယ်ခဲ့တာ။ အသေးစားနဲ့ သေခဲ့ပေမယ့် ကောင်းရာသုဂတိ လားမှာပါ”

မောင့်ကို ဘယ်သူတွေက ဘယ်လိုပဲ ချီးမွမ်းချီးမွမ်း သူမ ကတော့ ရူးပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရပြီ။ သေကွဲ ကွဲရတာသက် ရှုံးကွဲ ကွဲ နေရတာက တော်ပေဦးမည်လေ။ ဒီကမ္ဘာပေ မှု မောင် ရှိသေး သည်ဆိုသော အသိဖြင့် ဖြေလို့ ရသေး၏။

မျက်နှာသစ် ပြင်ဆင်ပြီး အိမ်ရှေ့ ခဲ့ ထွက်လာခဲ့၏။ သူမကိုမြင်တော့ မမရွှေ့ရည် မေးဝဲဥ။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ညီမလေး”

“ဘုရားသွားပြီး မောင့်အတွက် ကုသိုလ်ဘစ်ခုခု လုပ်ပေး ချင်လို့၊ ပြီးတော့ ဆေးရုံက ဆင်းလာတဲ့ အခိုးလေးဆီလည်း မရောက်သေးတာနဲ့ လှည့်စင်မယ် မမ”

“မမ အဖော်လိုက်ပေးရမလား”

“ရတယ် မမ၊ မမမှာက အိမ်အကုပ်တွေ နဲ့နေတယ် မဟုတ်လား။ ညီမလေးတစ်ယောက်တည်း ငွားလို့ ဖြစ်ပါတယ်”

“ညီမလေးကြည့်ရတာ အားနည်းသေးပုံဆိုတော့ ခူးလဲ တာတို့ ဘာတို့ ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

www.burmeseclassic.com

မမရွှေရည်ကို နှစ်သိမ့်ရင်းက ဘုရားသို့ထွက်လာခဲ့၏။
မောင်အတွတ် ရေချမ်းဆီမီး ကပ်လျှင်။ ဈေးမှ ဝင်ဝယ်ခဲ့
သော သက်န်းတစ်စုံတို့ ဆရာတော်အား ကပ်လျှာသည်။

ဆရာတော်၏ အမျှတရားကို နာခံရင်းက မောင်အတွတ်
အမျှအတန်း ပေးဝေဖြစ်ခဲ့၏။ ဘုရားမှ ပြန်အဆင်းမှာ သီသီနှင့်
ဆုံဖြစ်ပြန်၏။

“ဘုရားပေါ်က ဆင်းလာတာလား နေခြည်”

“ဟုတ်တယ် သီသီ၊ ဒီနေ့ မောင်ဆုံးတာ တစ်လပြည့်တယ်
လေ”

“အခု အိမ်ပြန်မှာလား နေခြည်၊ ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“မပြန်သေးဘူးတယ်၊ ဆေးရုံကဆင်းလာတဲ့ အတိုးလေးကို
ခဏ သွားကြည့်ချင်သေးတယ်၊ ဒါနဲ့ . . . အတိုးလေးတို့ တယ်မှာနေ
ကြလဲ သီသီ”

Dream Mart က မီးလောင်မှုကြောင့် အတော်လေး
ပျက်စီးသွားခဲ့၏။ ဦးထွေးမောင်တို့မိသားစု တခြားတစ်နေရာရာ
ရောက်နေမည်လားဆိုသော အတွေးဖြင့် မေးလိုက်ပါသည်။

“Dream Mart မှာပဲ နေကြတယ် နေခြည်၊ ဒီနေ့ပဲ . . .

Dream Mart တို့ ပြန်ပြင်ခွင့် ရတယ်လေ၊ ဦးရာကျော်ကလည်း
ငါတို့တွေအတွက် လစာတွေ ကြိုထုတ်ပေးတယ်၊ ဒီနေ့ ဝန်ထမ်း
တွေကို အစည်းအဝေးခေါ်ထားတာ ရှိတယ်၊ ငါ အဲဒီကို သွားမလို့
နင် လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုတော့ အတော်ပဲပျော့တာ၊ ဦးရာကျော်ကလည်း

နင်ကို တွေ့ချင်နေတဲ့ ပုံပဲ၊ ငါတို့ ခဏခဏ သေးတယ်၊ ဒါကလည်း
နင်ကိုယ်စား တာဝန်ယူထားရတာဆိုတော့ ကြည့်ကော ဒီးအောင်ပဲ
ပြောထားပါစာယ်”

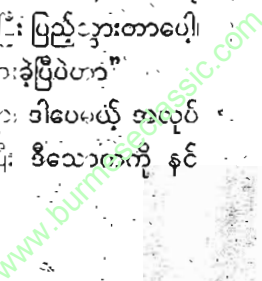
“အတိုးလေးကိုပဲ ခဏ ဝင်ကြည့်မှ ပါ၊ ဦးရာကျော်ခေါ်တဲ့
အစည်းအဝေးကိုတော့ ငါ မတက်ချင်ဘူး၊ နင်ပဲ တက်ပါဟာ၊
ဒီရက်ပိုင်းမှာ ငါ၊ ဦးရာကျော်နဲ့ မျက်နှာချင် မဆိုင်ချင်ဘူး သီသီ”

“နင့်သဘောပါပဲ နေခြည်ရာ၊ နင်အက်တာ ချစ်သူ
တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရသလို ဦးရာကျော်အနေနဲ့လည်း ညီ
တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရတာပါပဲ၊ ဦးရာကျော်နဲ့ ဆုံးရှုံးမှုက ပိုပါတယ်၊
အခုဆိုရင် ပြောတာဆိုတာ သွားတာလာတာအစ ဦးရာကျော်
အိတ်တော်လေး စိတ်ကျနေသလိုပဲဟာ၊ အားလုံးက ဖြစ်ချင်ကြလို့
ဖြစ်ခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ နေခြည်ရာ”

တကယ်တော့ မောင် သေဆုံးခြင်းမှာ ဦးရာကျော်
တိုက်ရိုက် မပတ်သက်ပေမယ့် သူ့နဂါးစင်တို့ ကြားမှာတော့
ဦးရာကျော် ပတ်သက်ခဲ့တာတွေ ရှိနေ၏။

“ဦးရာကျော်ရော သူ့အသိုင်းအင်းကပါ ငါနဲ့ မောင်ကို
ရှင်ကွဲ ခွဲချင်ခဲ့ကြတာ၊ အခုတော့ သူတို့ဆန္ဒ ပြီး ပြည့်သွားတာပေါ့၊
မောင်ကို သေခြင်းတရားက အပြီး ခေါ် သွားခဲ့ပြီပဲဟာ”

“ငါ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ် နေခြည် ရာ၊ ဒါပေမယ့် အလုပ်
ပျက် အကိုင်ပျက်အောင်တော့ နှစ်တွေနဲ့ပြီ၊ ဒီသေကကို နင်
မခံစားသင့်ဘူးလို့ ထင်တာပဲ”

ဖော်ပြချက် (ပန်းတော)

“ဒါဟာ ငါ့အပိုင်းပါ သိသိရား၊ ငါ ဦးရာကျော်နဲ့ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်ဘူး”

ဦးရာကျော်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒေါသစာရားက ရင်မှာ အလိုလို ဖြစ်လာခဲ့၏။

တစ်ဆင့်တက်လာသော ဒေါသအရိပ်တို့ကြောင့် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ပစ်လွဲချချင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသောကြောင့် သိသိ စိုးရိမ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ နေခြည်၊ နင် ဘယ်လို ဖြစ်သွားရတာလဲ”

“မိုက်ခနဲဖြစ်ပြီး ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး သိသိ”

“မဖြစ်ဘူး... ငါ့ကို မေးထား၊ နင့်ကို ဆေးခန်း အမြန်ပို့မှ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

အနီးအပါးမှ လူများကို အကူအညီတောင်းပြီး သူ့မကို ဆေးခန်းပို့ဖို့ သိသိ ကြိုးစားလေ၏။ ရုတ်ခြည်းဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ဝေနာကြောင့်ပင် သူမ ငြိမ်သက်နေခဲ့ရ၏။

(၂)

ဆေးခန်းမှနေပြီး အိမ်ပြန်ရောက်သည်အထိ အနားမှာ သိသိရှိနေခဲ့၏။ သူမတို့ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး မရှေးမနှော့ ဆံသလို ကိုကြီးတင် ရောက်လာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ရွှေရည်၊ အခု နေခြည် ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

အခန်းဝမှနေပြီး ကိုကြီးတင် ရပ်ပြောနေ၏။

မမရွှေရည်ကတော့ ဘူမအနားမှ ယင်ခွာသွားပြီး ကိုကြီးတင်အား ခေါ်ထုတ်သွားသည်။

“သိသိ နင် ပြန်တော့လေ၊ နင့်မှာ ကံစွဲတွေရှိနေသေးတာပဲ မဟုတ်လား”

“ပြန်တာက အရေးမကြီးဘူး နေပြည်၊ အခုအချိန်မှာ နင့်

www.burmeseclassic.com

ကိစ္စက အရေးကြီးနေတယ်။ ကိုရာပြည်လည်း သတ်မှီထင်ရှား ရှိ တော့တာ မဟုတ်ဘူး။”

သူမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိခြင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး မမရွှေရည် ရော သီသီပါ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေကြ၏။

မောင်ကို ပြေးပြီး သတိရမိရုံကလွဲလို့ သူမလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ပေ။

“ကံပပေါ့ သီသီရယ်။ မောင်နဲ့ရခဲ့တဲ့ ကလေးကို ငါရအောင် မွေးမှာပေါ့။ မောင်နဲ့ ငါနဲ့က တရားဝင် လက်ထပ်ထားခဲ့ကြတာပဲ ဥစ္စာ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့။ နေခြည်ရယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က နင်တို့ နှစ်ယောက် လက်ထပ်ထားခဲ့ကြတာကို သိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ တစ်ခုခု တော့ စဉ်းစားပြီး လုပ်မှဖြစ်မယ်။ ငါ ဦးရာကျော်နဲ့တွေ့ရင် ဒီ အကြောင်း ပြောပြမယ်ဟာ”

“မပြောနဲ့ သီသီ။ မောင်တစ်ယောက်က လွဲပြီးစော့ ကျန် တဲ့လူတွေနဲ့ ငါ မပတ်သက်ချင်ဘူးဟာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ နေခြည်။ နင့်ဗိုက်ထဲက ရင်သွေးဟာ ကိုရာပြည်နဲ့ ပတ်သက်တယ်ဆိုတာကိုတော့ သူတို့ အသိအမှတ်ပြု ပေးရမှာပေါ့”

သီသီတစ်ယောက်ကတော့ အားတက်သရော ပြောနေပြန် ၏။ အပြင်ဘက်မှာ မမရွှေရည်နှင့် ကိုကြီးတင်တို့နှစ်ယောက်လည်း စကားတွေ ပြောဆိုနေကြ၏။ မောင်နှင့်ရခဲ့သော ရင်သွေးလေး

သူမထံမှာ သန္ဓေတည်နေပြီ။ မောင်မရှိတော့သေးသ် မောင်ကိုယ် ပွားလေး ရှိနေပြီဆိုသော အသိဖြင့် ကျေနပ်နေပြန်၏။

သီသီကိုတော့ သူမသန္ဓေနှင့်ပတ်သက် ဦးရာကျော်အား မပြောရန် အတန်တန် ပိတ်ပင်ရ၏။ မောင်သီသီ ရှိနေခဲ့ရင်တော့ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေမှာ သေချာ၏။

သူမဝမ်းမှာ လွယ်ထားရသော ရင် သွေးလေးအတွက် တစ်ခုပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ကံတရား၏ အလှည့်အပြောင်း ကြောင့်ပင် မွေးဖွားလာမည့် ရင်သွေးလေးမှာ ဖင်မပြေလေ...။

“ညီမလေး”

နေဝင်ချိန်ကို တစ်ယောက်တည်း ဝေးမာနေခိုက်မှာပင် မမရွှေရည်နှင့် ကိုကြီးတင်တို့ အနားရောက်လာကြသည်။

သူမကိုကြည့်ရင်း ကိုကြီးတင် ပြောသည်။

“ညီမလေး ဘာမှ အားမဝယ်နဲ့နော်။ ဘာရင်တုန်းက ညီမ လေးလိုပဲ ကိုကြီးတင်တို့ ချစ်ခဲ့ကြတာပဲ။ စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြတာပဲ။ ကိုကြီးတင်တို့မှာ သားသမီး မထွန်းကားတာ ဒီလေး အသိပဲ။ အခုတော့ ညီမလေးကိုရော ရင်သွေးလေးကိုပဲ ကိုကြီးတင်တို့ ပို ချစ်ပြီး ပိုစောင့်ရှောက်ခွင့်ရတယ်လို့ပဲ ညီမလေး မှတ်ယူလိုက်။ အားငယ်ပြီး တောင်တွေ့ မြောက်တွေ့တွေ့ တွေးမနေနဲ့”

www.burmeseclassic.com

“အခုချိန်မှာ မောင်ရာပြည့်ကို အရမ်းသတိရပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ မမတို့ သိတယ်။ အဓိကကျတာက ညီမလေး နေကောင်းပြီး ကျန်းမာနေဖို့ပဲ။ အခုဆိုရင် ညီမလေး အအိပ်မှန်း၊ အစားမှန်ဖို့ လိုလာပြီ။ ကိုယ့်ရင်သွေးလေး ရှိနေတယ် ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ အရင်တုန်းကလိုပဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြန်နေပါ ညီမလေးရာ”

မမြင်ရသေးသော ရင်သွေးငယ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး မမရွှေရည်နှင့် ကိုကြီးတင်တို့ စိုးရိမ်နေကြ၏။ မဲ့ပြုံးလေးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်မိသလိုပင် . . . ။ သူမရင်ထဲမှာ ရှိနေသော စကားများစွာကို သွန်ချပြလိုက်၏။

“မမတို့တတွေ စိုးရိမ်တာကို ညီမလေး ကျေးဇူးတင်စာပေး တကယ်လို့များပေါ့လေ ရင်သွေးကိုသာ ညီမလေး လွယ်မထားခဲ့ ဖြစ်ရင် ဒီမြို့ကနေ ညီမလေး စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဆိုပြီး ထွက်သွား နိုင်တယ်။ ဒီမှာနေရင် မောင်ကို အရမ်းသတိရနေမယ်။ အခုတော့ အဲဒီအတွေးကို ခေါင်းထဲကနေ အပြီး ထုတ်ပစ်လိုက်ပါပြီ။ မောင် ဆုံးသွားတော့ ညီမလေးမှာ ဘဝမရှိတော့ဘူး။ မနက်ဖြန်အတွက် အနာဂတ်တွေ မရှိတော့ဘူးလို့ နေနေညည် အောက်မေ့နေခဲ့တယ်။ အခုဆိုရင် ဒီရင်သွေးဆိုတဲ့အသိကြောင့် ညီမလေးမှာ ဘဝရှိလာပြီ မနက်ဖြန်အတွက် အနာဂတ်တွေလည်း ပြန်ပြီး အရင်ထက် တောက်ပလာခဲ့ပြီ။ မောင်ကိုယ်ပွား၊ မောင်ကိုယ်စား ဒီရင်သွေးလေး ကို ဘေးမသိရန်မခဲဖြစ်အောင် မွေးမယ်။ ဒီကလေးရဲ့ အနာဂတ်ကို

လည်း ပိုပြီးလှပတင့်တယ်နေအောင် ဒီနေ့ကစပြီး ညီမလေး ကြိုးစားယူရတော့မယ်”

စကားတွေပြောနေရင်းကပင် သူမမှ အားအံ့တွေ မြည့်ဖြိုးလာသလို ခံစားနေရ၏။ မမရွှေရည်တစ်ယောက် မျက်ရည် လည်ပြီး ဝမ်းသာ ရွှင်ပျနေသည်။

ကိုကြီးတင်ကတော့ သူမ၏ စကားများ ဘာတွက် ကျေနပ် စွက်ယူနေ၏။

“ဒါပဲပေါ့ ညီမလေးရာ . . . ဘာပဲပြော ပြော ဒီကလေးကို မောင်ရာပြည့်အတွက်ပဲ ညီမလေး ဂရုစိုက်ရမယ်။ ကိုကြီးကင်တို့ တွေလည်း ရှိနေကြတာပဲ။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ညီမလေးရော ဒီကလေးပါ ဘာမှ စိတ်အားငယ်မှု မဖြစ်စေဘူး။”

“တစ်ခုတော့ ပြောထားချင်တယ် ကိုကြီးကင်။ ဒီရင်သွေးဟာ မောင်နဲ့ပဲ ပတ်သက်ခဲ့တာ၊ မောင်အသိုင်းမှ ဒါနဲ့နဲ့တော့ မပတ်သက်စေချင်ဘူး။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အသိအမှတ် ပြုအောင် ဆိုပြီး တိုကြီးတင်တို့ ဘာမှ မကြိုးစားပါနဲ့”

သူမစကားကြောင့်ပင် ကိုကြီးတင်နှင့် မမရွှေရည်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေကြ၏။ မမရွှေရည် မျက်ရိပ်ပြသည်ကို လှစ်ခနဲ လှမ်းမြင်ရ၏။ ကိုကြီးကင်၏ သက်ပြင်း ချသံကိုလည်း နားမှ ကြားလိုက်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

“အေးဟယ် . . . ဒီရင်သွေးကိစ္စ ဖြစ်လာရတာကိုပဲ နင့် အတွက် ကျေးဇူးတင်ပေးရမလို့ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ကိုရာပြည့်ကိစ္စနဲ့ နင် စိတ်တွေလေးပြီး ပေါက်ကရဲတွေဖြစ်ကုန်မှာ စိုးရိမ်ရတယ်” နေခြည်”

သီသီတစ်ယောက်ကတော့ အချိန်ရရင် ရသလို သူမဆီသို့ ရောက်လာမြဲ ဖြစ်၏။ သီသီမှာ သူမသူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး အလုပ်ထဲမှာ လည်း ရင်းနှီးသူဖြစ်၏။ Dream Mart ပေါ် ရောက်မှပင် သူမ နေရာရလာမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး နှစ်ယောက်သား ဆက်ဆံရေးမှာ အဖုအထစ်လေးတွေတော့ ရှိခဲ့၏။

မှန်ရာပြောရရင် ဒီပြဿနာတွေ မဖြစ်ခင်အထိ သီသီ အပြောအဆိုများအပေါ် ဂရုထားနေဖြစ်ခဲ့၏။ အခုချိန်မှာတော့ သူမ၏ သူငယ်ချင်းအစစ် ဖြစ်နေပြီလေ . . . .။

“မောင်ရှိရင်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးတော့ ဝင်နေတုန်းပဲ သီသီ ရယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ ကြိုးစားပြီး ဖျောက်ယူနေပါတယ်၊ မောင် မရှိတော့တဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ မောင့်ကိုယ်ပွားလေးကို ငါ ဖြစ်အောင်မွေးပြီး လူလားမြောက်အောင် စောင့်ရှောက်မှာပါ”

“Dream Mart မှာ ပြန်ပြီး အလုပ်ဆင်းဖို့ နင် မစဉ်းစား တော့ဘူးလား”

“မစဉ်းစားတော့ဘူး သီသီ၊ ငါမြေ ငါလက်နဲ့ အလုပ်တစ်ခု ကို ပြန်ပြီး တည်ဆောက်ယူမယ်၊ ငါ သူတို့နဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူး”

သီသီရယ်၊ သူတို့ အသိအမှတ်မပြုလည်း ဒီကလေးကို ငါ အောင် မွေးယူလို့ ရပါတယ်ဟာ”

“နင် အခု ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ”

“အိမ်မကွာ ကြမ်းမကွာတဲ့ အလုပ်ဘင်္ဂလုံ လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ ငါတို့ရှိတဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေ ယခင်ပြီး အိမ်ဆိုင် လေး တည်ထားမယ်၊ မမရွှေရည်လည်း အလုပ်ရှာတာပေါ့၊ ဒါတော့ ခြံထဲမှာ ပန်းစိုက်မယ်၊ ပျိုးပင်လေးတွေလည်း ချောင်းနိုင်အောင် စီစဉ်နေတယ်”

“အလုပ်လုပ်ငန်းကို နင် လုံးဝ လုပ်တော့ ဘူးလား နေခြည်”

“ဒီအိမ်မှာ ဖြစ်သလိုလုပ်ရင် ရနေတ ပဲဟာ၊ အဲဒါအလုပ် ကို ငါ လုံးဝ မစဉ်းစားတော့ဘူး”

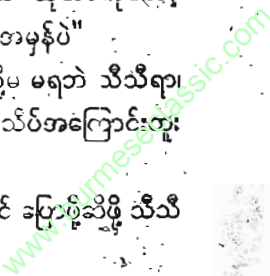
“နင် ကိုယ်ခန့်ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောကိုတော့ ဦးရာ ကျော် မသိသေးတာ အမှန်ပဲ”

“သိစရာလည်း လိုမယ်မထင်ဘူး သီသီရာ”

“ဦးရာကျော်သိခဲ့ရင် ဘာဖြစ်လာမယ် ဆိုတာကိုတော့ ငါတို့ နင့်အစ်မရွှေရည်တို့က သိချင်နေတာ အမှန်ပဲ”

“ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာက ဖုံးထား ဖိထားလို့ မရတဲ့ သီသီရာ၊ အချိန်တန်ရင် သူ သိမှာပေါ့၊ သူ သိရင်လည်း သိပ်အကြောင်းဘူး မှာမှ မဟုတ်ဘာ”

ဦးရာကျော်တို့အသိုင်းအဝိုင်း သိအောင် ပြောဖို့ဆိုဖို့ သီသီ

ဖောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

စည်းရုံးနေတာ ထင်ရှား၏။ သူမစိတ်ကတော့ ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ပြောလိုက်ချင်၏။

“အေးဟယ် . . . နင် ဒုက္ခရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ ငါ ထိထိရောက်ရောက် အကူအညီမျိုး မပေးနိုင်ဘူး။ နင့်တုန်းက ငါ့ကို ကူညီခဲ့တာ အများကြီးပဲ။ တစ်ချိန်က နင့်စေတနာကို ငါ စော်ကား သလိုမျိုး ဖြစ်ခဲ့တာတွေအတွက် ငါ တောင်းပန်ပါတယ် နေခြည်”

“ရပါတယ် သီသီရယ်၊ လူ့စိတ်ဆိုတာ တစ်ခါတလေတော့ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။ ငါ ဒုက္ခရောက်တဲ့အချိန်မှာ ငါ့အနားမှာ နင် နေပေးတာကိုပဲ ငါကျေနပ်မိတယ်”

“ငါ Dream Mart ကနေ ထွက်တော့မယ်ဟာ”

“ဘာလို့ ထွက်ရမှာလဲ သီသီ”

သီသီစကားကြောင့် သူမ အံ့ဩသွားရသည်။

သီသီကတော့ ထိခိုက်ခံစားစွာဖြင့် ပြောဆိုပြန်၏။

“Dream Mart ဟာ မကြာခင်မှာ ပြန်ပြီး ဖြူပြင်လို့ ပြီးတော့မယ်။ အဲဒီအခါကျရင် နင်ဦးစီးတဲ့နေရာကို ငါက အလိုလို ရပြီးသား ဖြစ်နေမှာ၊ အဲဒီနေရာကို ငါရတာ ငါ့ကိုယ်ငါ လိပ်ပြာ မလုံချင်ဘူး နေခြည်ရ”

Dream Mart မှာ လုပ်ခဲ့တုန်းက သူမ အခွင့်အရေးတွေ ရသည်ကို ကြည့်ပြီး သီသီတစ်ယောက် စိတ်ခုခံတာကို သူမ သိသည်။ ဒီအကြောင်းတွေ့ပြီး သီသီတစ်ယောက် စိတ်ခံစားမှု ဖြစ်လေသည်လား မသိ။

“မဆိုင်တာ သီသီရယ်၊ Dream Mart ကနေ သီသီ မထွက်သင့်ဘူး။ ငါမရှိလို့ ပိုတောင် မထွက်သင့်ဘူး ငါက ငါ့ အကြောင်းနဲ့ငါ ထွက်ရတာ၊ သီသီ လုံးဝ မကွက်ရဘူး။ ဘာမှလည်း လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်စရာ မလိုဘူး”

“နင့်လို့ စိတ်ထားမျိုး ငါ မရှိခဲ့ဘူး ငါ့အပြစ်ပဲ . . . နေခြည်ရ၊ နင်နားမလည်ပေမယ့် ငါ့ဘာသာ ငါ့နားလည်နေတယ် နေခြည်”

သီသီတစ်ယောက်ကတော့ သူမ သားဖိုပြီး မိတ်နေတာ လား မသိ။ သူမကိုယ်တိုင်ကပဲ အရာရေ မှာ ရင့်ကျက်သွားလေ ပြီလား မပြောတတ်ပေ . . .

(၃)

ပြက္ခဒိန်ကိုကြည့်ရင်း မောင်ဆုံးသွားတာ ငါ့လနှင့် ခာယိုငါးရက် ရှိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း အမှတ်အသား ပြင် လိုက်၏။

စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်ရန် စိုက်ပျိုးရေးဆိုင်ကို လျှောက် ကြည့်၏။ အလုပ်သမားတွေကတော့ ပြောင်းတွေ ပေါက်နေကြ သည်။

အရင်အရင်ကာလများက အင်းပြေ စိုက်ပျိုးထားခဲ့ သော အလှစိုက်ပန်းပင်များကို သူမ ပြန်ပြန်ပေးသည်။ ခြံထဲမှာ တစ်နေရာယူရင်း ပန်းအိုးများကို စနစ်တကျ ထား၏။

အိုးအသစ် လဲသင့်သည်များကို ခိုယိုတိုင်လသည်။ သူမ တပင်တပန်း ရှာဖွေပြုစုထားသော အပင်ခင်းများက အခမ်းချိန် မှာ အသုံးဝင်နေပြီ ဖြစ်၏။

“မပေါ့မပါးကြီးနဲ့ ဒီပန်းအိုးတွေကို လုပ်နေရသလား နေခြည်ရယ်၊ အလုပ်သမားတွေကို ခေါ်ခိုင်းရောပေါ့”

ပန်းအိုးတွေကို နေရာချနေဆဲမှာပင် မမရွှေရည် ရောတ လာ၏။

“မမကလည်း နေခြည်ကိုယ်ဝန်က အခုမှ လန့်နလေး ရှိသေးတာပါ။ မမရွှေရည်က မွေးဖူး ဖွားဖူးတာ ကျနေတာပဲ”

“ကိုယ်တိုင် မမွေးဖူးပေမယ့် ကြားဖူးနားဝတော့ ရှိပါတယ် နော်၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဆိုတာ အလေးအပင် မရတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီပန်းအိုးလေးတွေက မလေးပါဘူး မမရဲ့၊ အရင်တုန်းက တည်းက နေခြည် မနေကျပဲ ဥစ္စာ”

“ညည်းက အရင်တုန်းကနဲ့မှ မတူတော့ဘဲ နေခြည်ရယ် မမရွှေရည်နှင့် ကိုကြီးတင်တို့ကတော့ အရင်ကထက် ပိုပြီး သူမကို ဂရုစိုက်နေကြသည်။ သူမ ဖြစ်ချင်သည်များကို အားလုံး လိုက်လျောပေးကြ၏။

“ကဲပါ မမရွှေရည်ရယ် မလုပ်တော့ပါဘူး”

“နင့်ကိုကြီးတင်သာ သိရင် ငါ့ကိုဆွဲမှာ နေခြည်၊ နင့်ကိုကြီး တင်က မမြင်ရသေးဘဲနဲ့ အခုကတည်းက အသည်းပိုနေတာ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် စကားကောင်းနေဆဲမှာပင် ကိုကြီး တင် အသံပြု၏။

“နေခြည်ရေ . . . ဒီမှာ ဧည့်သည်လာနေတယ်၊ အဲဒီထိ လွှတ်လိုက်မယ်”

ကိုကြီးတင် အသံကြောင့် တစ်ကြိမ်သွားသည်။ သီသီဆိုရင် ဒီလိုမျိုး ကိုကြီးတင် ပြောမှာ မဟုတ်ပေ။

အတွေး ဒွိဟဖြစ်နေဆဲမှာပင် မိန်းမများဆီသို့ ဖြတ် လျှောက်လာသူကို တွေ့ရ၏။

“ဟဲ့ နေခြည် . . . မောင်ရာဇေ . . . တပည့်သန်းဆွေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တည်း မမရွှေရည်၊ ဣသန်းဆွေ ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီကို လာတာလဲ မသိဘူး”

ကိုသန်းဆွေရောက်လာရခြင်းပေါ် သုံးပယ်ဖြစ်ချင် သွား၏။ သီသီကနေတစ်ဆင့် အကြောင်း ကို ဦးရာကျော် သိသွား ခဲ့ပြီလား မပြောတတ်။

“မနေခြည် နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် ကိုသန်းဆွေ”

“ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး မနေခြည်ဇော၊ မနေခြည် ကို မတွေ့တာကြာလို့ လမ်းကြိုတာနဲ့ ဝေးသွားတာ”

လမ်းကြိုလိုဆိုတဲ့ စကားကတော့ အတော်လေး ယုတ္တိတန် နေ၏။

မမရွှေရည်ကတော့ အလိုက်ဝ သံပင် အနားမှ ရှောင် ထွက်ပေးသွား၏။

“လမ်းကြိုလို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တကူးကဲကဲပဲ ဖြစ်ဖြစ် လာခဲ့တဲ့ ကိုသန်းဆွေကိုတော့ နှင်လွှတ်ရအောင် နေခြည် မနိုးသေးပါဘူး”

သူမစကားတွေက ချွန်မြလွန်းနေမှာ သေချာ၏။
ကိုသန်းဆွေတစ်ယောက်ကတော့ အရယ်အပြုံးမပျက်ပေ။

“ကျွန်တော် ဒီကိုလာခဲ့တာ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ခိုင်းစေမှုကြောင့်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုချိန်ခါမှာ မနေခြည်ထက် မပိုတောင် မလျော့တဲ့ ခံစားမှုမျိုး ဆရာကြံ့နေတယ်။ ညီတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားတာ အဓိကပဲ။ အခုအချိန်မှာ ဆရာ အရမ်းစိတ်ဓာတ်ကျ နေတယ် မနေခြည်”

“အဲဒါ ကျွန်မနဲ့ ဘာပတ်သက်လို့လဲ ကိုသန်းဆွေ”

“မနေခြည် အလုပ်က ထွက်လိုက်ပြီဆို”

“ဟုတ်တယ် ကိုသန်းဆွေ”

“အခုအချိန်ထိ သူ့အလုပ်ထဲမှာ မနေခြည် ရှိနေတုန်းပဲလို့ ဆရာ ထင်နေတာ။ အဲဒီလောက်အထိ သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ အပေါ်မှာ ဆရာ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိတော့ဘူး။ Dream Mart ပြန် ပြုပြင်တဲ့ နေရာမှာရော၊ စာရင်းဇယားတွေ ရှင်းတဲ့လင်းတဲ့ နေရာ မှာပါ မနေခြည် ပါဝင်ပတ်သက်နေသေးတယ်လို့ သူ ထင်နေတယ်”

ကိုသန်းဆွေစကားများက အထူးအဆန်း ဖြစ်နေ၏။

မောင်တစ်ယောက်ကလွဲလို့ အခုအချိန်မှာ ဒီပြင်လူတွေ နှင့် မဝတ်သက်ချင်တာကို ကိုသန်းဆွေ မသိကျိုးနဲ့ မြခြင်းလေ လား . . . ။

“အဲဒီလုပ်ငန်းတွေနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်တော့ဘူးဆိုတာကို ပြောပြလိုက်ပေါ့။ နေခြည်ရှိနေရင် ဦးရာကျော်အတွက် အနှောင့် အယှက် ဖြစ်နေဦးမယ်”

“အခုအချိန်မျိုးမှာ အဲဒီလို စကား မျိုးတွေကို ကျွန်တော် မပြောပြချင်တာ။ အမှန်ပဲ။ ဆရာက မနေခြည်ကိုလည်း တွေ့ချင် တယ်။ တွေ့လည်း မတွေ့ရဘူး။ သူ့အလုပ်မှာ မနေခြည်နဲ့နေဆဲပဲလို့ ယူဆထားတယ်”

ဒီအကြောင်းတွေကို သိသိထံမှ သူမ မသိခဲ့ရပေ။

“နေခြည်နေရာမှာ သိသိဝင်လုပ်နေတာကို ဦးရာကျော် တကယ် မသိဘူးလား”

“မသိဘူး မနေခြည်။ ကျွန်တော်ပဲ သိတာ။ ဒီဒေ့ စကားစပ် ရင်းကနေ သိသိနဲ့ စကားပြောဖြစ်ကြတာ”

သိသိနှင့် ကိုသန်းဆွေတို့ စကားစပ်မိပြီး ဘာတွေ လျှောက်ပြောကြသည် မသိပေ။ သိချင်လေဖြင့် သူမ မေးလိုက်၏။

“တိုသန်းဆွေတို့ ဘာတွေများ ပြောကြလဲ . . . ပြီးတော့ သိသိကလည်း ဘာတွေ ပြောကြသေးလဲ”

သူမ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေကြောင့်ပင် ချက်ချင်း မဖြေ သေးဘဲ ကိုသန်းဆွေ ငြိမ်နေသေး၏။ အင်္ဂလိပ်စကားမှာ ကိုသန်း ဆွေ ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ မနေခြည် အလုပ်မှာပဲ ရှိနေ

သေးတယ်လို့ ဆရာထင်နေတဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြောပြဖြစ်တယ်။ သိသိကလည်း မနေခြည်မှာ အစ်ကိုလေးနဲ့ ရခဲ့တဲ့ ကိုယ်ဝန် အကြောင်းကို ပြောတယ်။

“ဒါဆိုရင် ဒီအကြောင်းတွေကို ဦးရာကျော် သိပြီးပြီပေါ့။”

“မသိဘူး မနေခြည်၊ အခုအချိန်မှာ ဆရာဟာ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ဘဲ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျနေတဲ့အချိန်ပါ။ ဘာအလုပ်ကိုမှ သူ စိတ်မဝင်စားဘူး။ အစ်ကိုလေး သေသွားတဲ့အတွက် အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်နေတယ် မနေခြည်။”

“ဒီနေ့ မသိလည်း တစ်ချိန်ချိန်တော့ ဦးရာကျော် သိတော့မှာပေါ့။ ကျွန်မနှုတ်က မပြောပြတဲ့အတွက် သံသယတော့ ကင်းပါတယ်။ သိသိတို့ မမရွံ့ရည်တို့ကတော့ အဲဒီအသိုင်းအဝိုင်းကို အသိပေးသင့်တယ်လို့တော့ ပြောကြပါတယ်။ ကျွန်မတစ်သက်လုံး မပြောဘူး . . . ကိုသန်းဆွေ၊ ပြောမိပြီးမှ အသိအမှတ်မပြုဘူးလို့ အပြောခံရမှာထက် ဘာမှ မပြောဘဲ သူတို့နဲ့ မပတ်သက်တာက ပိုကောင်းလိမ့်မယ် ကိုသန်းဆွေ။”

“ကျွန်တော့်သဘောကို ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒေါ်ဒေါ်တို့ နှစ်ယောက်ကို အသိမပေးတောင်မှ ဆရာကိုတော့ ပြောပြသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။ ဆရာကတော့ မနေခြည်အပေါ်မှာ သဘောထားမပြင်းထန်လွန်းပါဘူး။”

“ကျွန်မ ဘာမှ မသိချင်ဘူး ကိုသန်းဆွေ၊ မောင်ဆိုတဲ့ ကိုရာပြည့် မရှိတော့ပေမယ့် ဒီကလေးကိုတော့ ဖြစ်အောင် ကျွန်မ

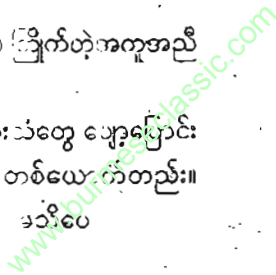
မွေးပြုမှာပါ။ မောင်နဲ့ ပတ်သက်တယ် မပတ်သက်ဘူးလို့ သူတို့ ကြိုက်သလို သတ်မှတ်ခွင့် ရှိပါတယ်။ ကျွန်မ . . . ကျွန်မရော ကျွန်မရင်သွေးလေးပါ သူတို့နဲ့ မပတ်သက်ချင် ဘူး တော်ကြာ သူတို့ အမွေအနှစ်တွေကို ကျွန်မ ရင်သွေးလေးက လှပေကထဲ ရောက်မလာသေးခင်က ရန်ရှာတယ်လို့ ထင်မှာ စိုးလို့ပါ။ မောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မကိုပဲ စွပ်စွဲရင် စွပ်စွဲကြ ကေ . . . ကျွန်မ ရင်သွေးကိုတော့ သူတို့ စွပ်စွဲချင်တိုင်း စွပ်စွဲမခံနိုင်ဘူး ကိုသန်းဆွေ။”

“သိသိက ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောပြထားပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီကို ရောက်လာရတာကလည်း မနေခြည်ကို အားပေးစကား ပြောမလို့ပါ။ အစ်ကိုလေးကို ဆရာ့ထက်ပိုပြီး ကျွန်တော် ခင်ခဲ မင်ခဲတာပါ။ ဒီအတွက် အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် မှတ်ယူထားပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလေးတို့ ခြေလှမ်းတွေက ဆရာနဲ့ မပတ်သက်ပါဘူး။ ဆရာခိုင်းစေမှုကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုလေးနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်လို့ လား ရဲ့ဘာပါ။”

“ပြောမှားဆိုမှားရှိရင် နေခြည်ကို ခွဲလွှတ်ပဲ ကိုသန်းဆွေ။”

“ရပါတယ် မနေခြည်၊ လိုတဲ့အချိန်မှာ ခြိုက်တဲ့အကူအညီကို တောင်းလို့ ရပါတယ် မနေခြည်။”

အားလုံးသော သူများကတော့ စကားသံတွေ ပျော့ပြောင်းပြီး အောက်ကျိုခံနေကြ၏။ သူမကတော့ တစ်ယောက်တည်း။ တစ်ဖက်သတ်ဆန်ပြီး ခေါင်းမာနေခြင်းလား မသိပေ။

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

သူမကို ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ကြသလို . . . မောင်အသိုင်းအဝိုင်းက
သူမ ရင်သွေးလေးအား ပြောမှာ ဆိုမှာကို စိုးရိမ်မိ၏။ ဒီအတွက်
သူမ ပြတ်သားသင့်သည်ပဲလေ . . . ။

(၄)

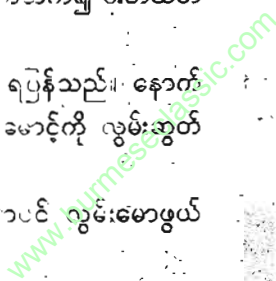
မောင်ဆုံးပါးသွားတာ ရက်ပေါင်းငါးဆယ်ပြည့်သာနေ . . . ။
မှတ်မှတ်ရရဆိုရပါလျှင် မောင်မွေးနေ့လည်း ခြစ်နေပြန်
၏။

မောင်နှင့်ပတ်သက်ခဲ့သည်များမှာ ဘယ်အခါဖြစ်ဖြစ်
ရင်မှာ လွမ်းကျန်ရစ်စရာတွေပါလေ . . . ။

အတိတ်တုန်းကလည်း မောင်နှင့် ပတ်သက်၍ ပိုးတထိတ်
ထိတ် လွမ်းမောခဲ့ရ၏။

ပစ္စုပ္ပန်သည်လည်း ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရပြန်သည်။ နောက်
နောင်သော အနာဂတ်ကာလများမှာလည်း မောင်ကို လွမ်းဆွတ်
နေရမည်လေ . . . ။

မောင်မွေးနေ့ကို အမှတ်ရနေရင်းကပင် လွမ်းမောဖွယ်

အတိတ်ရက်များဆီက မောင်ပြောခဲ့သော တိုင်တည်ရာ စကားများကို ကြားယောင်ဖြစ်သည်။

မျက်ရည်ဆိုချင်ပါသော်လည်း နားကို မပိတ်ထားရဲ...။

ရင်ကွဲမတတ် ခံစားနေရသော်လည်း အထွေးများကို ပြန်မရုပ်သိမ်းရဲ...။

မောင်နှင့်ပတ်သက်သော စကားတစ်ခွန်း၊ အပြုအမူတစ်ခု တိုင်းသည် ရင်အတွက် အမှတ်ရစရာတွေပါပဲ...။

ရှင်ကွဲ မကွဲ...။ သေကွဲ ကွဲခဲ့ရမည်... ဟု ဘယ်အခါမျှ မတွေးခဲ့...။ သူတစ်ယောက်တည်း ရှုမတတ် ကျန်ခဲ့ရမည်ဟုလည်း အိပ်မက်မျှပင် မမက်ခဲ့...။

“မောင့်မွေးနေ့အတွက် ဘာဆုတောင်းမလဲ မောင်”

“ဟုတ်တယ် နေခြည်၊ အရင်နှစ်တွေတုန်းကတော့ မောင်တစ်ယောက်တည်းအတွက် ဆုတောင်းနေကျပဲ၊ မောင့်အသက်တစ်ခါကြီးတိုင်း မောင့်အတွက် ဆုတွေ တောင်းခဲ့ပေါင်း များပြီ၊ အခုတော့ မောင့်အသက်ရှင်ခြင်းဟာ မောင်တစ်ယောက်တည်းအတွက် မဟုတ်တော့ဘူး”

“ပြောစမ်းပါဦး မောင်ရဲ့”

“တမင်သိရဲ့သားနဲ့ မေးတာလား နေခြည်”

“ကြားချင်လို့ဆိုရင် ပိုမှန်မယ် ထင်တယ် မောင်”
“နေခြည်အတွက်ပါ ဖြစ်လာရပြီ၊ အခုနေခြည်အတွက်ပေါ့”

“နေခြည်အတွက်ဆို ဟုတ်ပါပြီ၊ မောင် ဘာဆုတောင်းမှာတုန်း”

“မောင်တောင်းမယ့်ဆုက မောင်အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး နေခြည်အနားမှာ မောင်ပေးပျစေဆိုတဲ့ ဆုလေ နေခြည်”

“ဘယ်အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် နား မောင်”

“ဒါပေါ့... နေခြည်၊ တကယ်လို့ နား မောင် အရင်သေသွားခဲ့ရင်တောင် နေခြည်အနားမှာ တဝဲလည်လည်နဲ့ နေခွင့်ရရင် နေပြချင်သေးတယ် နေခြည်”

“သွားကွာ... အဲဒီနောက်ဆက် ကို ဆုမျိုးကော့ မောင် မတောင်းနဲ့၊ နိမိတ် မရှိကွာ”

“မောင့်နေခြည် ယုံအောင်လို့ ပြော သာပါကွာ၊ ဟုတ်တယ် နော်၊ တော်ကြာ မောင့်နေခြည်က အမျှအတန် တွေ စွဲစေနေရင် မောင် အတော်အခံရ ခက်မှာ”

“ပြောလေ ဆိုးလေပါလား မောင် နေခြည် ဒီတိုဆိုးလိုက်မှာနော်၊ အဲဒီလိုမျိုးတော့ နေခြည်ကို မေးနားနဲ့”

အတိတ်မှာ စခဲ့ နောက်ခဲ့တာတွေက တကယ်ဖြစ်ခဲ့ပြီပဲ
လေ . . . ။ အမှုအတန်းဝေမည်ကြံတိုင်း မောင့်စကားတွေကြောင့်
နှုတ်မထွက်ရဲတော့ပြန်။ မောင်အငွေ့အသက်၊ မောင်သဏ္ဍာန်တွေ
ကို မေ့ပျောက်လို့ မရပြန်။

သူမတစ်ယောက်တည်း ရူးကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို မောင်
သိလေမည်လား . . . ။

ကျင်လည်ရာဘဝများစွာ၌ ဒီအဖြစ်ဆိုးနှင့် ထပ်မံဆုံရလေ
အောင် အမြဲ ဆုတောင်းနေရ၏။

“နေခြည်”

ခေါ်သံကြောင့်ပင် ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်များကို သုတ်
ဆင်လိုက်ရ၏။

ဒါပေမယ့် သိသိက အနားရောက်နေမှတော့ များစွာ
နောက်ကျသွားခဲ့သည်။

“ကြည့်စမ်း . . . နေခြည်တစ်ယောက်တည်း ဒီမှာ လာ
ထိုင်ပြီး ငိုနေတာကိုး”

“ဒီနေ့ မောင်ဆုံးတာ ရက်ပေါင်း ငါးဆယ်ရှိသွားပြီ သိသိ
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီနေ့က မောင်မွေးနေ့လေ၊ မောင်ကို သတိရ
လို့ပါ သိသိရာ”

“မလွမ်းတတ်၊ ကိုယ်ချင်းမစာတတ်လို့ ပြောတာတော့
မဟုတ်ဘူး နေခြည်၊ အလွမ်းနာတာရှည်နေရင် ကိုယ့်မှာ ရောဂါ
ဘယ ဖြစ်လာတတ်တယ်၊ နေခြည်က မပေါ့မပါးကြီးနဲ့ မဟုတ်လား

မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေတတ်အောင် ပြုစုပေးစမ်းပါ။ နေခြည်ကို
သတင်းစကားပြောချင်လို့ တမင်လာခဲ့လေ။

ဦးရာကျော်နဲ့ ပတ်သက်နေမည် ဦးရာကို သိသိမပြောခင်
က ရိပ်စားမိ၏။

“နေခြည် မသိချင်တဲ့အကြောင်း ဟုတ်လား”

“သိသင့်တဲ့ အကြောင်းပဲ နေခြည်၊ နေခြည်မှာ ကိုယ်ဝန်
လွယ်ထားပြီဆိုတဲ့အကြောင်းကို ဒေါ်ခေါ်ခေါ်တို့ ဒေါ်ခေါ်ခေါ်တို့
သိသွားကြပြီ”

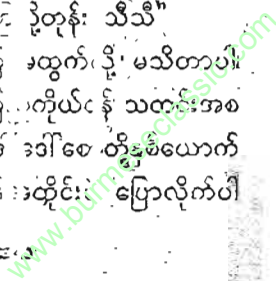
“ဒါဆိုရင် ဦးရာကျော်လည်း သိပြီးပါ၊ ဟုတ်လား သိသိ”

“သိပြီးပြီပေါ့ နေခြည်၊ ဦးရာကျော်ရဲ့ ဘော့ထားက
တော့ အမှန်းရ ခက်တယ်၊ သိသိ ပထမဆုံး ပြောချင်တာကတော့
ဒေါ်ခေါ်ခေါ်တော့နဲ့ ဒေါ်ခေါ်ခေါ်တို့ရဲ့ ဘာဘာထဲ ပဲ နေခြည်၊
နေခြည်အစ်မနဲ့ ခဲအိုလည်း သိပြီးလေ၊ ခွဲ ထင်ကယ်”

သိသိပြောမည် စကားများမှာ ။ ကတွက် ဝမ်းနည်းစရာ၊
ဒေါ်သထွက်စရာ စကားတွေမို့ မေ့ရွေ့မည်နဲ့ ကိုကြီးတင်တို့ နှုတ်
ပိတ်နေကြတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

“သူတို့က ဘာတွေများ ပြောပြောခဲ့တုန်း သိသိ”

“နေခြည်က အိမ်ထဲက အိမ်ထဲက ထွက်လို့ မသိတာပါ၊
ဒီသတင်းက တစ်မြို့လုံး ပျံ့နေတာ၊ နေခြည်ကိုယ်ဝန် သတင်းအစ
ကိုရတာနဲ့ သိသိတို့ပြုခဲ့တဲ့ ဆေးခန်းကို ဒေါ်ခေါ်ခေါ်တို့နှစ်ယောက်
သွားကြတယ်၊ ဆရာဝန်ကတော့ အနားပေးထိုင်း ပြောလိုက်ပါ”

တယ်၊ ပထမတော့ ကိုရာပြည့်နဲ့ မပတ်သက်သလိုမျိုး သတင်းလွင့် ခဲ့သေးတယ်၊ မြို့ကလူတွေကလည်း သိနေ၊ လက်ထပ်ထားတယ် ဆိုတာလည်း ခိုင်လုံနေတော့ သတင်းထပ်လွင့်ကြပြန်တယ်၊ အဲဒီ သတင်းလွင့်တဲ့ အထဲမှာတော့ ဦးရာကျော် မပါဘူး”

သီသီမျက်နှာထားကို အကဲခတ်ရင်းကပင် မခံရပ်နိုင်စရာ သတင်းစကားဆိုတာ သေချာနေ၏။

“ဘယ်သူပါပါ မပါပါ နေခြည်ကို အမြန်ပြောပြစမ်းပါ”

“ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့ နေခြည်၊ ကိုရာပြည့်ကို အပိုင်မမ်းတာ သူတို့ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို လွယ်လင့်တကူ လိုချင်လို့တဲ့လေ၊ နေခြည် ကို ခိုးပြေးမယ့်နေ့မှာပဲ နေခြည်ကြောင့် ကိုရာပြည့် အသေဆိုးနဲ့ သေခဲ့ရတာတဲ့၊ ကိုရာပြည့် သေသွားပေမယ့် ဇာတ်ကို ရှုပ်အောင် ထပ်လုပ်တယ်လို့ စွပ်စွဲတယ်၊ လက်ထပ်စာချုပ်ရယ်၊ ရင်သွေးရယ် ကို အကြောင်းပြပြီး နေခြည်က အကျပ်ကိုင်မှာတဲ့”

“ပြောလိုက်ချင်တယ် သီသီရယ် . . . လက်ထပ်စာချုပ်ဆို တာက မောင် နားပူနားဆာ လုပ်လွန်းလို့ မောင်ဆန္ဒကို လိုက်လျော ခဲ့တာ၊ တကယ်လို့များ လုပ်လို့ရရင် . . . မောင်နဲ့ ချုပ်ဆိုခဲ့တဲ့ တရားရုံးမှာ ပြန်ပြီး စာချုပ်အပ်လိုက်ချင်တယ်၊ အဲဒီစာချုပ် ပျက် ပြယ်သွားအောင် လုပ်ပြလိုက်ချင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် အဲဒီစာချုပ် ကို သူတို့လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ သူတို့ဘာသာ ကြိုက်သလို လုပ်ပေတော့”

“ဒီကိစ္စတွေက မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ နေခြည်၊ သူတို့က ဘာ

ဆက်ပြောသလဲဆိုတော့ နေခြည် မွေးမလေးကားမယ် စထိ သူတို့ ထောက်ပံ့မယ်၊ မွေးဖွားပြီးတာနဲ့ သူတို့ပေးတဲ့ နေခြည်လက်ထဲ ထည့်ပေးနိုင်ဘူးတဲ့၊ နေခြည်လိုချင်တဲ့ သူ့သားဥစ္စာကို စာချုပ် စာတမ်းနဲ့ အပြတ်ပေးမယ်၊ ကလေးနဲ့လည်း မောင် မပတ်သက်ဘူး ဆိုတာရယ်၊ သူတို့ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူအဖြစ် မောင်ကပန် အသိအမှတ် ပြုရမယ်ဆိုပြီး သတင်းလွင့်ထားတယ် နေခြည်”

“တော်တော် ရက်စက်ကြတာပဲ၊ ငါ့က အဲဒီ ဥစ္စာလည်း ဥစ္စာ တွေကို မက်မောနေတယ်လို့ သူတို့ ထင် စဉ်းတုန်းပဲ ထင်တယ်၊ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ သီသီရယ်”

“သူတို့ကတော့ သူတို့လိုချင်ရင် ပေးနည်းပျိုးစုံ သုံးပြီး ယူကြမှာပဲ နေခြည်၊ နေခြည် ကလေးပေး ပြီးတာနဲ့ ခဲဒီကလေးနဲ့ နေခြည်ကို ရအောင် သူတို့ ခွဲကြဦးမှာပဲ”

“နေဦး သီသီ . . . အဲဒီအစီအစဉ်မှာပေါ့၊ အဲဒီစကား တွေထဲမှာပါ ဦးရာကျော်ရော ပါတယ် . . . ဟိတ်လာ”

ဒေါသစိတ်တို့ မွန်ထူပြီး မေးငါ့ကိုမိသည်

ဦးရာကျော်၏ မျက်နှာကို ပြေးငြိမ်း၏။ ဒီကစီအစဉ်တွေ ကိုကြိုးဆွဲသလိုကနိုင်အောင် ဦးရာကျော် ပြန်စဉ်မှာ သေချာနေ၏။

“နေခြည်ဆီမှာ ကိုယ်ဝန်လွှဲ ငွားပြီဆိုတာ သိတာနဲ့

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

ဦးရာကျော်ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုက တစ်မျိုးဖြစ်နေပြန်တယ်။ ဘယ်ဆေးရုံ ဆေးခန်းကိုမှ မမေးဘူး။ ဘယ်တံရားရုံးကိုမှ ခြေရာခံ မလိုက်ဘူး နေခြင်း။ သိသိပြောခဲ့တဲ့ စကားမျိုးတွေကိုလည်း မပြောခဲ့ဘူး။

“မဖြစ်နိုင်တာ သိသိရယ်”

“ဟုတ်တယ် နေခြင်း။ ဒါကြောင့် သိသိ စကားခံခဲ့တာပေါ့။ နေခြင်းကိုယ်ဝန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဦးရာကျော်ရဲ့ လက်တုံ့ပြန်မှု တွေက စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေတယ်။ တော်တော်လေးလည်း သိမ်မွေ့ ပုံရနေတယ်”

ဦးရာကျော်၏ တုံ့ပြန်မှုအပေါ် အရေးတယူလုပ်ပြီး သိသိ သရုပ်ခွဲပြနေပြန်၏။

မောင်တစ်ယောက်က လွဲပြီး ကျန်သည်သူများအပေါ် အယုံအကြည် မရှိချင်။ သူမနှင့် မောင်တို့ သေကွဲ မကွဲခဲ့ရင်လည်း ဒီဘဝမှာ မပေါင်းရအောင် သူတို့တွေ ကြံစည်ကြဦးမှာ သေချာ သည်။

မောင်နှင့် သေကွဲ ကွဲခဲ့ရတာကို သူတို့တွေ မကျေနပ်နိုင် ကြပေ။

သူမနှင့် သူမရင်သွေးလေးကို ရှင်ကွဲ ကွဲအောင် သူတို့တွေ စိမ့်နေကြပြန်၏။

“ဒီလူကြီးမှာလည်း ဒီစိတ်ထားပဲ ရှိမှာ သိသိ။ သူက သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့ ငါတို့သားအမိတွေကို ရှင်ကွဲအောင် လုပ်ဦးမှာ”

“ခဏလေးနေဦး နေခြင်း။ အဲဒီလို အရမ်းစွပ်စွပ်လို့လည်း

မဖြစ်သေးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ နေခြင်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိပြီဆို တာ သိတာနဲ့ ငါ့ကို လာတွေ့ခဲ့တယ်။ အဖြင့် အချက်တွေကို မေး တယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ကိုသန်းဆွေပါ ရှိနေတယ် နေခြင်း”

“နေပါဦး သိသိ။ သူမေးတုန်းက ငါ့ သဘာထားတွေကို နင် မပြောလိုက်ဘူးလား”

“မပြောဘဲ ဘယ်နေပါမလဲ နေခြင်း။ နေခြင်း ကိုယ်ဝန် ရှိတာကို ဆရာဝန်နဲ့အတူတူ ပထမဆုံး ငါ့အထဲမှာ ငါပါ ပါတယ်ဆိုတာကို ပြောပြလိုက်တယ်။ ငါ့ ပုံ မမရွှေ့ညှိတို့က သူ့ကိုတော့ အသိပေးသင့်တယ်လို့ နင်ကို ပြောခဲ့တာပဲ ပြောပြ လိုက်တယ်။ နင်က လုံးဝမပြောဖို့နဲ့ မပတ်သက် ခဲ့တာဝေ။ နင့်မာန တွေ အားလုံးကို ဦးရာကျော်သိအောင် ပြောပြ တယ်။ ငါတစ်ယောက် တည်းတောင် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီကိစ္စတွေကို ကိုသန်းဆွေကပါ ဝင် ပြောတယ် နေခြင်း”

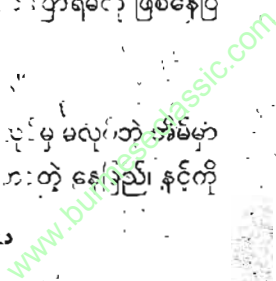
မောင်ဒေါ်ဒေါ်တွေ၏ စကားများကို ကြားနားခဲ့ရပြီး . . . ဦးရာကျော်၏ နှုတ်ထွက်စကားတွေက ဘယ်လို လာမည် မသိပေ။

“ဦးရာကျော်က ဘာပြန်ပြောခဲ့သလဲ သိသိ”

“ကိုသန်းဆွေ သုံးသပ်တာကို အဲဒါ ပြောရမလဲ ဖြစ်နေပြီ နေခြင်း”

“ကိုသန်းဆွေက ဘာသုံးသပ်လို့လဲ”

“ကိုရာပြည့်ဆုံးကတည်းက ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ အိမ်မှာ နေစဉ်ရက်ဆက် အရက်တွေ သောက်နေခဲ့တာတို့ နေခြင်း။ နင်ကို

တွေ့ချင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုးတော့ ကိုသန်းဆွေနဲ့ တွေ့ရင် ပြော တတ်တယ်တဲ့၊ နင့်ဆီမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆိုတာကို သိသိချင်း ငါတို့ တွေ့ရှိတဲ့ နေရာကို ထလိုက်လာတာတဲ့”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ သိသိ”

“ငါတို့နဲ့တွေ့တဲ့အချိန်မှာ သူ့မျက်နှာဟာ တော်တော်လေး ကို ရွှင်ယုနေသလိုပဲ၊ စိတ်မကောင်းစရာတွေကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် ခံစားထားရရှာတဲ့မျက်နှာ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားတာ သိသာ တယ် နေခြည်၊ သူပြောတဲ့ စကားကတော့ ဒီသတင်း တိကျတယ် ဆိုရင် သူ့အတွက် ဝမ်းသာစရာ မျှော်လင့်စရာပဲတဲ့ . . .။ နင်နဲ့ တွေ့ဖြစ်အောင် သူ ကြိုးစားမယ်လို့ ပြောတယ် နေခြည်၊ သူ ပြော တာကတော့ ဒီစကားနှစ်ခွန်းပဲ၊ ကျန်တဲ့ဟာတွေ ငါရယ် ကိုသန်းဆွေ ရယ် ဝိုင်းပြီး သုံးသပ်ကြည့်တာ၊ ဦးရာကျော် အလုပ်ပြန်လုပ်တာ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ နေခြည်”

“သူ ဝမ်းသာတာ၊ သူ အလုပ်ပြန်လုပ်တာ ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူး သိသိ၊ ငါနဲ့တွေ့အောင်ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ စကားကတော့ ငါနဲ့ ဆိုင်နေတယ်၊ သူ ဘယ်လောက် ကြိုးစားကြိုးစား ငါကတော့ ရအောင် ရှောင်မှာပဲ သိသိ၊ သူ့ရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲတို့တော့ ငါ အဝင်မခံဘူး၊ သူ့စကားတွေကိုလည်း ငါ မယုံဘူး။ ငါသိနေတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် သိသိ။

ဦးရာကျော်ဆိုတဲ့ လူဟာ စီးပွားရေးသမားပဲ၊ သူ့အပေါ် တွေ့လို သူတို့လုပ်ချင်ရာ ဖြစ်ချင်ရာကို ပြောပြီး ပြောစိဖွင့်တိုက်မှာ

တော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အပေါ်တွေ့ရဲ့ အစီအစဉ် ဒီ သူ ဖြစ်၊ အောင် လုပ်မယ်ဆိုပေမယ့် သူ့မှာ ဗျူဟာတွေ ရှိနေမယ်၊ ဝရိယာ သံဝေဂ ချသုံးမှာ သေချာတယ်၊ ဦးရာကျော်ဟာ သူ့အပေါ်တွေ့ တစ် သဘောတည်း ဖြစ်မှာပါ”

“ငါနဲ့ ကိုသန်းဆွေ သုံးသပ်တာကတော့ သူ့အပေါ်အနေ ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ပဲ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ဦးရာကျော်နဲ့ နင်ကို တွေ့စေချင်တယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ငါဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကိုသန်းဆွေ ဖြစ်ဖြစ် အနားမှာ ရှိနေကြမယ်၊ တကယ်လို့များ ဦးရာကျော်ရဲ့ အတွင်း သဘောက သူ့အပေါ်တွေ့လိုပဲ ဆိုရင်တော့ ငါ့အပေါ် ကိုသန်းဆွေ ရော နင့်ဘက်မှာ ရပ်တည်တဲ့အနေနဲ့ အလုပ်သမား ထွက်ကြွမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ငါတို့ နှစ်ယောက်တည်းတင် မကား သူ့အောက်များ များ Dream Mart မှာ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘဲ”

ပွဲကတော့ ကြမ်းမည်သဘော ရှိနေတာပဲ။ ဦးရာကျော် ဘယ်လိုပဲ တိုက်စစ်ဆင်ဆင် သူ့ဘက်မှာ သူ့အင်အားတွေ ရှိနေ၏။ ဒီအချက် တစ်ခုတည်းနှင့် ဦးရာကျော် နဲ့ မိသားစု အပေါ် အံ့တုရက်ဖို့ နပ်သွား၏။

www.burmeseclassic.com

(၅)

မောင်ဆုံးပါးသွားပြီး ငါးဆယ့်သုံးရက်မြောက်နေ့...။

ထိုနေ့ နံနက်ခင်းမှာပင် မင်္ဂလာမရှိသော ကကြောင်းပေါ် မှုတည့်ပြီး မမရွှေရည်နှင့် ကိုကြီးတင်တို့အပေါ် မင်္ဂလာကြီး ခွန်းတုံ့ ပြန်ဖြစ်ခဲ့၏။

မနက်အိပ်ရာထ နောက်ကျသောကြောင့် အိပ်ရာ သိမ်းပြီး မျက်နှာသစ်ခြင်းကို မြန်မြန်ပြီးအောင် လုပ်လိုက်ပါ။ အိမ်ရှေ့ခန်း တွင် ပစ္စည်းများ ရွှေ့ပြောင်းနေခြင်းကြောင့် တစ်ခုခု အကြောင်းထူး ပြီး ဆိုတာကို ရိပ်စားမိ၏။

“ညီမလေး နိုးလာပြီလား”

“ဟုတ်တယ် မမရွှေရည်”

မမရွှေရည်က သူမကို နှုတ်ဆက်စကား ပြောပေးမယ့်

ကိုကြီးတင်ကတော့ ခြံထဲမှ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ဖြင့် ပစ္စည်းတွေ ရွှေ့ပြောင်းနေ၏။

“နည်းခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေကို ရွှေ့ပြောင်းနေတာ ဘာလုပ်စရာ ရှိလို့လဲ ကိုကြီးတင်၊ အိမ်ပြန်ပြင်မလို့လား။”

ကိုကြီးတင်တို့ မမရွှေရည်တို့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို ကြည့်ပြီး နားမလည်သောကြောင့် မေးလိုက်မိသည်။ လုပ်လက်စအလုပ်များကို ရပ်ထားပြီး သူမတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရှိရာသို့ ကိုကြီးတင် ရောက်လာ၏။

မမရွှေရည်တစ်ယောက်ကတော့ ကိုကြီးတင်ကို အားကိုးတကြီး ပုံစံမျိုးနှင့် ကြည့်နေ၏။

“ရွှေရည် ညီမလေးကို မပြောရသေးဘူးလား။”

“နေခြည်ကို အထူးတလည် ဘာပြောစရာများ ရှိနေကြလို့လဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြစမ်းပါ။”

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက စကားတွေ အကြည့်တွေဖြင့် ပဟောဠိတွေ ဖွက်နေသလို ဖြစ်နေ၏။

မမရွှေရည်က ကောက်ခါငင်ခါ ပြောလိုက်၏။

“ဒီလို ညီမလေး... ဒီနေ့ဆယ်နာရီမှာ အိမ်ကို ဧည့်သည်တွေ လာကြမှာမို့ နေရာထိုင်ခင်းအတွက် စီစဉ်နေကြတာ။”

“ဧည့်သည်က ဘယ်ကတုန်း၊ ဘယ်လောက်များများ လာမှာမို့ အကြီးအကျယ် ရှင်းလင်းပြီး နေရာချနေရတာတုန်း။”

“ရွှေရည်ကလည်းကွာ... ဒီလို ညီမလေးရေ... ဧည့်

သည်တွေဆိုတဲ့နေရာမှာ အဓိကလူကတော့ သူ့ သူ့ လေး မောင်ရာ ကျော်ပဲ။ ကျန်တဲ့သူတွေက သူ့နဲ့ ပါလာကြမယ် သူတွေပဲ။

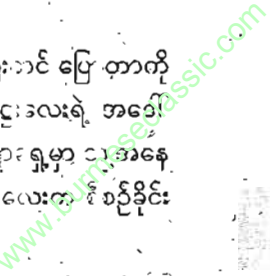
“ဦးရာကျော်က ဧည့်သည်အဖြစ်နဲ့ ငါ့ လေးတို့ အိမ်ကို လာမှာ... ဟုတ်လား။”

သူမနှင့် တွေ့ဆုံဖို့အတွက် ဦးရာကျော် ခေါ်သော ဗျူဟာ တစ်ခုပင်။ ဘယ်အထိ တာသွားသည်ကိုတော့ မသေချာမသိ။ သေချာတာကတော့ မမရွှေရည်တို့ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး ပျာယာခတ်နေကြ၏။

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး၊ ကိုကြီးတင်က ငါ့ဝင် သူငယ်လေး လာမယ်လို့ ပြောလာတယ်။ လာရင်းကိစ္စကလေး ပြီးမလေ့နဲ့ ပတ်သက်နေတယ်။”

“နေကြစမ်းပါဦး မမတို့ရာ... အရ တောမှာ အဲဒီ သူငယ်လေးဆိုတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းက ပြောတဲ့ စကားတွေကို မမတို့ နှစ်ယောက်စလုံး မကြားမိကြလို့လား။ ဦးရာကျော် ညီမလေးထံထားဦး... ဘာလို့ ဒီလောက် ဖြစ်နေကြရတာတုန်း၊ သူ့ လာမယ်ခံတာက အားလုံး သိကွာကို စော်ကားဖို့၊ စေတနာ မေ့ သွားဘုန်းလို့ ငွေနဲ့ အလဲအလှယ် လုပ်ဖို့ လာကြမှာပေါ့။”

“မဟုတ်သေးဘူး ညီမလေး... ကိုကြီးတင် ပြောတာကို နားထောင်ပါဦး။ အခုလာကြမယ့် အထဲမှာ သူ ငယ်လေးရဲ့ အခေါ် နှစ်ယောက်စလုံး ပါလာမှာ မဟုတ်ဘူး။ လူကြီးစုံ ခုနစ်မှာ သူ့အနေနဲ့ စကားပြောချင်လို့ဆိုပြီး ကိုကြီးတင်ကို သူ့ လေးက စီစဉ်ခိုင်း

လို့ပါ... အရပ်ထဲမှာ ပြောကြတဲ့ စကားတွေနဲ့ မပတ်သက်တဲ့ စကားမျိုး ပြောမှာပါ ညီမလေး။"

"မဟုတ်သေးဘူးနော်... လူကြီးစုံရာရှေ့မှာ အရှက်မခံစွာနဲ့ လိမ်ညာဖို့ ဒီလူ့ စတန့်ထွင်တာ၊ ဒါကို မမရွှေရည်တို့ လင်မယားက အဟုတ်ကြီး ထင်နေကြတာ"

"သူ့ ဘာပြောမလဲဆိုတာကို စောင့်ကြည့်ပါဦး ညီမလေးရာ၊ သူပြောမှာက မမတို့ အိမ်ပေါ်မှာပါ။ သူပြောချင်ရာ နိုင်ထက်စီးနင်း ပြောလို့ရမယ်၊ အနေအထားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဟုတ်ခဲ့ရင်လည်း မမတို့ ဘယ်ငြိမ်ခံပါမလဲ ညီမလေးရာ"

မမရွှေရည်ပြောချင်သည့် သဘောကတော့ ဦးရာကျော်တို့ ရောက်လာသည့်အချိန်မှာ သူမကိုပါ ရှိနေစေချင်ပုံ ရသည်။

ဒီအတွက်တော့ သူမဘက်က ပြတ်သားရပေလိမ့်မည်။ တိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကိုးနာရီထိုးဖို့ ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်သာ လိုတော့၏။

"ကောင်းပြီလေ... မမတို့ပိုင်တဲ့ အိမ်ဆိုတော့ ညီမလေးအနေနဲ့ ဧည့်သည်ကိုတော့ တားပိုင်ခွင့် မရှိဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် မမတို့ရဲ့ သူဌေးလေးဦးရာကျော်နဲ့တော့ ညီမလေး မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်ဘူး၊ ဒီအိမ်ပေါ်မှာ ညီမလေး ရှိနေခဲ့ရင်လည်း အားလုံး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပြစ်ကုန်လို့မိမယ်၊ ညီမလေး တစ်နေရာရာကို ရွှောင်နေပေးတာ အကောင်းဆုံးပဲ"

ပါးစပ်ကလည်း ပြော၊ ခြေလှမ်းလည်း ပြင်လိုက်၏။

မမရွှေရည်ရော၊ ကိုကြီးတင်ပါ ဝိုင်းထားကြည့်သေး၏။

"နေဦး ညီမလေး... ညီမလေး ခြုံနဲ့ ဖြစ်မလိမ့်"

"မလိုဘူးလေ... ညီမလေးနဲ့ ခန်းမတွေ့ရင်သလို သူပြောမယ့် စကားတွေကိုလည်း နားထောင်နဲ့ ဝမ်းမရှိဘူး၊ အားလုံး ရုပ်ပျက်ရအောင် ညီမလေး သွားပါရအောင်ဘာ"

ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ ဆက်ခဲ့၏။

မမရွှေရည်တို့ နှစ်ယောက်ကလေး ဘာတွေ ဘယ်လို ဆက်ပြီး ဖြစ်ကြမည် မသိ။ သူမကို မတို့ ပေးတဲ့ လုပ်ခဲ့ကြခြင်း အတွက် သူတို့ဘာသာသူတို့ ရှင်းရုံသာ ရှိသည်၏။

စတင်ပြီး စစ်ဆင်လိုက်သော ဦးရာကျော်၏ မြေးချက်တွေက ထိရောက်သည်ဟု သုံးသပ်ရမည်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မဖြစ်ပေါ်ပူးတော့ အကြိမ်အခဲလေး တစ်ခု သူမတို့မိသားစုမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီပဲ...။

ဆည်းလည်းလှုပ်ခတ်သံကို ကြား နုရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မငြိမ်းချမ်း။

ဝမ်းကြွေးရှိခဲ့က ကုန်လွယ်ကြေလွယ် ဝိန်းအတွက်သာ ဆုတောင်းမိပြန်၏။

အခုအချိန်မှစပြီး မည်သူ့အပေါ်မှလည်း အမျက်မပွား

www.burmeseclassic.com

ချင်။ မိမိရင်သွေးလေးကို စိတ်ချမ်းသာစွာ မွေးဖွားနိုင်ဖို့နှင့် မဝေးကွာရဖို့ပဲ ဆုတောင်းမိပြန်၏။

မောင်တစ်ယောက်ကတော့ ဒီလောကနှင့် မျက်ကွယ်ရာ အရပ်မှာ ငြိမ်းချမ်းနေပြီလား မသိ။

သူမ ကြုံတွေ့နေရသော ဒုက္ခတရားတွေကို မောင် သိစေချင်လှ၏။

မောင်ကို ချစ်ခဲ့တုန်းကလည်း 'နေ့နေ့ညည စိတ်မှာ မငြိမ်းချမ်းနိုင်။ ချစ်သူ . . . ဟု ဆိုသော်လည်း အများမြင်အောင်၊ အများသိအောင် ပေါ်ပေါ်တင်တင် မနေခဲ့ရတာ များ၏။

မောင်အပေါ်တွေ သွေးကြီးမှု၊ အဆင့်ခွဲခြားတတ်မှုကို သူမ သိသလို မောင်လည်း သိနေခဲ့သည်။ မောင်က မောင်အစ်ကို ဦးရာကျော်ကိုတော့ နည်းနည်းလေး မျှော်လင့်၏။

ဦးရာကျော်နှင့် သူမတို့ နှစ်ယောက်ကို ရင်းနှီးစေချင်၏။

သူမအပေါ် ဦးရာကျော်တစ်ယောက် အထင်ကြီးမှုတွေ ဖြစ်လာစေရန် မောင် ခိုင်းစေခဲ့သည်။ မောင်အစီအစဉ်အတိုင်း သူမ က ခဲ့သော်လည်း အရာမထင်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူမတို့ ဇာတ်လမ်းကို ဦးရာကျော် သိသွားပြီး သွေးတိုးဖမ်းလာခဲ့၏။

မောင်မျှော်လင့်ချက်တို့ ပျက်သုဉ်းခဲ့ပြီး နှစ်ယောက်ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားရာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ မောင်နှင့် သေကွဲကွဲခဲ့ရပြန်၏။

စေတီ၏ ကုန်းတော်ပေါ်မှာပင် အချိန်တွေကို ပြုန်းနေ ဖြစ်သည်။

ပထမတော့ သီသီအား ဝင်ခေါ်ဖို့ ကြံသေးသည်။ သီသီ တစ်ယောက် အလုပ်တွေနှင့် ရှုပ်နေမှာစိုး၍ ငင်ခေါ်မနေတော့ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာ၏။

သူမဆီမှာ နာရီပါမလာသောကြောင့် အချိန်အတိအကျ ကို သိရှိစွမ်း မရှိ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဘက်ဆီမှ ဆွမ်းပေးခေါင်းလောင်းထိုးသံ ကြားခဲ့ရသည်မှာ အတော်ကြာသွားခဲ့ပြီ။

သူမထိုင်နေသည့် နေရာသည်ပင် နေရောင်ကို အကာအကွယ် မပေးနိုင်တော့ပေ . . .။ အာရုံခံတန်ဆောင်းထဲမှာပင် နေရာပြောင်းကာ ရွှေထိုင်လိုက်ရ၏။

"သေချာရှာစမ်းပါဦး ကိုသန်းအေး ရယ်၊ နေပြည် ဒီဘုရားပေါ်ပဲ လာတတ်တာ တခြားသွားမှာ မဟုတ်ဘူး။"

"တော်ကြာ စိတ်ညစ်ပြီး ရောက် နုပေါက်ရာ ထွက်သွားရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ သီသီရာ။"

သူမအကြောင်းပြောပြီး လျှောက်လာနေသော ခြေသံများကို အတိုင်းသား ကြားနေရ၏။

ကိုသန်းဆွေနှင့် သီသီတို့နှစ်ယောက်တော့ သူတို့ အပူတပြင်း လိုက်ရှာနေကြပြီ။

"တွေ့ပြီ သိသိ၊ ဒီတန်ဆောင်းထဲမှာ ထိုင်နေတာ"

နားနိမ့်ပြီး ကိုသန်းဆွေက သူမကို ဦးစွာမြင်သွား၏။

ကိုသန်းဆွေရောက်မှ သိသိ မြင်၏။

အနားရောက်လာတော့ သိသိက ကရုဏာစကားဆိုသည်။

မတွေ့ရင်တော့ သိသိတို့ ဘာလုပ်ရဲမန်း ဆိုမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

ဆယ်နှစ်ခန့် ကျောနေပြီ ကိုသန်းဆွေထီးမကတည်းက

ထွက်ခဲ့တာဆိုတော့ မနေ့ခြည် ဘာမှ မစားရသေးဘူး မိတ်တိုက်လား"

မိတ်တိုက်လား ကိုသန်းဆွေရာ၊ ကိုသန်းဆွေတို့ ဘာလို့ လိုက်

လာကြတာလဲ"

သိသိကတော့ သူမလက်ဖျားပေးများကို တဆုတ်ယ ဆုပ်

နယ်တေး၏။

စိုးရိမ်စိတ်မကင်းသော လေးသံဖြင့် သိသိပြောသည်။

နေ့ခြည်ကို ပြောစရာတွေအများကြီး ရှိနေလို့ လိုက်ရှာ

နေကြတာ၊ မမမရွံ့ရည်နဲ့ ကိုကြီးတင်စို့လည်း စိတ်ဝှံ့နေကြတယ်"

မိန့်ခြည် ဦးစွာထောင့်နဲ့ မတွေ့ချင်ဘူးလေ၊ နေ့ခြည်

ရှိနေရင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ တစ်ခင်ရှောင်နေလိုက်တာ"

နေ့ခြည်တို့အဖို့ကို ဦးစွာမကျေနပ်ဘဲ ကိုသန်းဆွေပါ

ပါသွားခဲ့တယ်၊ ကြားရတာတွေက ထက်ထိ အံ့ဩစရာပါပဲ။

ကိုသန်းဆွေ ပြောပြတာတွေကို နားထောင်ရင်း ကိုသန်းတောင်

ကိုယ် မယုံရဲသလိုပဲ"

"ဘာစကားတွေများ ပြောကြလို့လဲ ကိုသန်းဆွေ"

"ဒီစကားကို ပြောလိမ့်မယ်လို့ ကုန်းတော်လည်း

ထင်မထားဘူး၊ ဆရာနဲ့အတူ ပါလာကြတဲ့လူတွေလည်း ဒီလို မြော

လိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မနေ့ခြည်ရင် အရမ်း

ကောင်းမှာပဲ"

သူမကို အကဲခတ်သလိုကြည့်ရင်းက ကိုသန်းဆွေ ကောင်း

ဖြတ်ထားလိုက်သည်။ သိသိကတော့ ဒီအကြော ပေးကုန်

နေပြီ . . . ကိုသန်းဆွေက အိမ်ကို ရောက်လာ ။ ဒီကြီးတင်နှင့်

မမရွံ့ရည်တို့အား ပြောပြပုံများကို တက်ကြွစွာ ပြောပြနေပြန်၏။

www.burmeseclassic.com

(6)

ဆရာလုပ်သူ၏ အခြေအနေ အရိပ်အကဲကို သန်းဆွေ မခန့်မှန်း
တတ်တော့ပေ။ အစ်ကိုလေးရာပြည့် ဆုံးပြီးကတည်းက ဆရာ
လုပ်သူများ စိတ်ကျရောဂါလိုလို ဘာလိုလို ပြစ်နေသည်ဟု
သန်းဆွေ နားလည်ထားခဲ့၏။

နေခြည်ဆိုသော အဖိုးသမီးနှင့် ညီဖြစ်သူတို့၏ အခြေ
အနေအပေါ်မှာ ပြုမူ ဆက်ဆံခဲ့ပုံများကိုလည်း သန်းဆွေ နား
မလည်နိုင်ခဲ့ပေ။

အခုလည်း ညီဖြစ်သူ ဆုံးပါးသွားပြီးနောက် နေခြည်
တစ်ယောက် ကိုယ်စွန့်ပြီးဆိုသော သတင်းကြားရုံမျှဖြင့် အလုပ်တွေ
ပစ်ပြီး စိတ်ကျနေသောအဖြစ်မှ ကောက်ခါငင်ခါ အသက်ဖြန့်ခွဲ
လာ၏။

ဖောင်ပြိုင်အေး (ပန်းတော်)

ကိုယ်ဝန်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး အခေါ်ဖြစ်သူများကဲ့သို့ နေခြည်အပေါ်မှာ သဘောထား မတောင်းမာပြန်။ အခေါ်ဖြစ်သူများ ကဲ့သို့ အပြစ်မဲ့သော နေခြည်အပေါ်မှာ ပြုမူဆက်ဆံခဲ့ရင်တော့ ဆရာဖြစ်သူနှင့် လမ်းခွဲဖို့အထိ သန်းဆွေ စဉ်းစားထား၏။

“မနက်ဖြန် မနက်ကို ကိုးနာရီထိုးခင် မင်း ငါ့အိမ်ရောက်အောင် လာခဲ့ သန်းဆွေ။ ကိုကျော်လင်တို့ အန်တီအိမ်ဆွေတို့ကို လှည့်ခေါ်ပြီး ဆယ်နာရီအရောက် နေခြည်တို့အိမ်ကို သွားရမယ် အရေးကြီးတယ်နော် သန်းဆွေ။ မင်း နောက်ကျလို့ မရဘူး”

ကိုယ်ဝန်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး နေခြည်နှင့်တွေ့မည် ဆိုတာကို သန်းဆွေ သိထား၏။ နေခြည်ဆိုသွားတာ အချိန်နာရီတွေနဲ့ မနက်ဖြန် မနက်ကို ကိုးနာရီထိုးခင် မင်း ငါ့အိမ်ရောက်အောင် လာခဲ့ သန်းဆွေ။ ကိုကျော်လင်တို့ အန်တီအိမ်ဆွေတို့ကို လှည့်ခေါ်ပြီး ဆယ်နာရီအရောက် နေခြည်တို့အိမ်ကို သွားရမယ် အရေးကြီးတယ်နော် သန်းဆွေ။ မင်း နောက်ကျလို့ မရဘူး”

ကိုယ်ဝန်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး နေခြည်နှင့်တွေ့မည် ဆိုတာကို သန်းဆွေ သိထား၏။ နေခြည်ဆိုသွားတာ အချိန်နာရီတွေနဲ့ မနက်ဖြန် မနက်ကို ကိုးနာရီထိုးခင် မင်း ငါ့အိမ်ရောက်အောင် လာခဲ့ သန်းဆွေ။ ကိုကျော်လင်တို့ အန်တီအိမ်ဆွေတို့ကို လှည့်ခေါ်ပြီး ဆယ်နာရီအရောက် နေခြည်တို့အိမ်ကို သွားရမယ် အရေးကြီးတယ်နော် သန်းဆွေ။ မင်း နောက်ကျလို့ မရဘူး”

“ဆရာ ဘာတွေ ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်

နားမလည်နိုင်တာ အမှန်ပဲ”
“မနက်ဖြန်ကုရင် မင်း အားလုံး ဝင်းလင်းပြီး နားလည် သွားလိမ့်မယ် သန်းဆွေ”

“မနက်ဖြန်ကုရင် မင်း အားလုံး ဝင်းလင်းပြီး နားလည် သွားလိမ့်မယ် သန်းဆွေ”

“မနက်ဖြန်ကုရင် မင်း အားလုံး ဝင်းလင်းပြီး နားလည် သွားလိမ့်မယ် သန်းဆွေ”

“မနက်ဖြန်ကုရင် မင်း အားလုံး ဝင်းလင်းပြီး နားလည် သွားလိမ့်မယ် သန်းဆွေ”

“မနက်ဖြန်ကုရင် မင်း အားလုံး ဝင်းလင်းပြီး နားလည် သွားလိမ့်မယ် သန်းဆွေ”

“မနက်ဖြန်ကုရင် မင်း အားလုံး ဝင်းလင်းပြီး နားလည် သွားလိမ့်မယ် သန်းဆွေ”

“ပြောလေ ဆရာ”

“လူတစ်ယောက်အဖို့စိတ်အလှုပ်ရှားရဆုံးနဲ့ အပျော်ရဆုံး နေ့တွေက ဘယ်နေ့တွေလဲ”

ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ရောက်တတ်ရာရာတွေ မေးနေ သည်ဟု သန်းဆွ ဝေခွဲမရ ဖြစ်မိသည်။ သိထား မှတ်ထားသမျှ ကိုတော့ သန်းဆွ ပြောပြလိုက်၏။

“ရှင်လိင်ပြန်တဲ့နေ့၊ ထောင်က ထွက်တဲ့နေ့၊ မင်္ဂလာဆောင် တဲ့ နေ့တဲ့ ဆရာ၊ ရှေးလူကြီးတွေကတော့ အပျော်ဆုံးနေ့တွေအဖြစ် စကားလက်ဆင့် ကမ်းထားခဲ့တာပဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒီနေ့ဟာ စိတ်လှုပ်ရှားရတဲ့ နေ့လို့ ပြောရ မလိုပါ။ အပျော်ရဆုံး နေ့တစ်နေ့တော့ မဟုတ်သေးဘူး”

တစ်ခုခု ထူးခြားနေတာတော့ သန်းဆွ သတိထားဖြစ် သည်။

ဝင်ခေါ်ရမည့်သူများကို မခေါ်သေးဘဲ ဆိုင်ဝင်ပြီး လက်ဖက်ရည် သောက်သေး၏။

နံနက်ကိုးနာရီခွဲခါနီးတော့မှ ကိုကျော်ဇင်တို့ကို သွား ခေါ်သည်။

ကိုကျော်ဇင်နှင့် အန်တီအိဆွေတို့ ကားပေါ်ရောက်သည် နှင့် ဦးရာကျော် ပြောသည်။

“ကိုကြီးတင်တို့အိမ်ကို ရောက်တဲ့အခါ ကျွန်တော်ပြောမယ့် စကားတွေအတွက် ခင်ဗျားတို့က အသိအမှတ်ပြုပေးရဲ့ပဲ။ ပြဿနာ

တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်ဘူးဆိုတာကို ကြိုပြောထားချင်တယ်။ ဘာလို့ ပြောရသလဲဆိုတော့ ဒေါ်ခေါ်ယဉ်တို့ ပြောထားလို့ထားတဲ့ စကား တွေက အရပ်ထဲမှာ အတော်ပွဲနေတာမဟုတ်လား။ ဒီနေ့ ကျွန်တော် ပြောမယ့်စကားတွေက အဲဒီစကားတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ ခင်ဗျား တို့ ဟိုရောက်ရင် ရှင်းသွားပါလိမ့်မယ်”

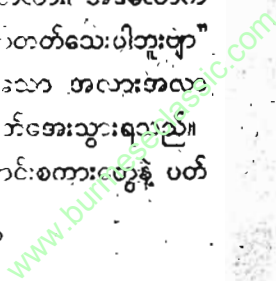
“ကျွန်တော်တို့အပါအဝင် အားလုံးကတော့ ခင်ဗျား အပေါ်တွေ ပြောစကားကြောင့် ဘာတွေဆရာ ဖြစ်မလဲ ဆိုတာကို စိတ်ဝင်စားနေကြတာပေါ့။ ခင်ဗျားအပေါ်တွေပောက်တော့ ခင်ဗျား မရိုင်းဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိနေပါတယ်။ ပြဿနာကို ခင်ဗျား ဝင်မှ အဆင်ပြေမှာ၊ သေသွားတဲ့ ခင်ဗျားညီ ဘာပြည့်ရဲ့ မှတ်နာက လည်း ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မောင်ရာကျော် . . . လင်တိုင်းဖြစ်တယ် ဆို ပေမယ့် တရားလက်လွတ်လွန်းရင် လူတွေပျံ့ မျက်မှန်းကျိုးမှုကို ခံရမှာပဲ။ သေတဲ့လူက သေသွားပြီပဲ . . . ဖြစ်သင့်ဖြစ်သိုက်တာ ထက်တော့ အလွန်အမင်း အခြေအနေ မဆိုစေချင်တာ အမှန်ပဲ”

“ဘာလဲ . . . ကျွန်တော်ခေါ်လို့ ကိုကြီးဘင်အိမ်ကို လိုက်သာ လိုက်လာရတယ်။ စိတ်ထင်နေကြတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီလောက် အထိတော့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားက မရက်စကတတ်သေးပါဘူးဗျာ”

အကောင်းဘက်ကို ချည်းကပ်နေသော အလားအလာ တွေကြောင့် အားလုံးအတွက် သန်းဆွ နှစ်အေးသွားရသည်။

အရပ်ထဲမှာ ချဲ့ကားနေသော သင်္ဘောစကားပွဲနဲ့ ပတ်

(၇)

ကိုသန်းဆွေပြောပြတော့ ငါ အရမ်းတုန်လှုပ်သွားမိတာ အမှန်ပဲ
နေခြည်၊ ငါ နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားနေရပေမယ့် ဟတ်ပါမလား
ဆိုတဲ့ အသိက ရှိနေပြန်တယ်။ ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီး လက်ခံလို့
မရတောင် ဖြစ်ရတာ အမှန်ပဲ နေခြည်။

သိသို့စကားတွေအတိုင်းပင် သူမလည်း ခံစားလိုက်ရ၏။

ကိုသန်းဆွေပြောပြသော စကားများနောက်သို့ မျောပါ
သွားပြီး သိသို့စကားတွေကြောင့်ပင် အသိပြန်ဝင်လာရ၏။

“အခုတော့ အားလုံး တဖွဲတဖြူနဲ့ လက်ခံရတော့မှာပေါ့
ဗျာ၊ ဆရာစိတ်က အမှန်းရအတော် ခက်တယ်၊ မနေခြည်နဲ့ စတွေ့
တုန်းကလည်း ဒီတိုင်းပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ အင်ကိုလေးနဲ့ ဆရာတို့ကြား
မှာ ပြဿနာများ ဖြစ်လေမလားဆိုရင် ရင်ကယိတ်ထိတ်ပါပဲ။

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

ဘူးလား၊ မောင်ဆုံးသွားတာ နှစ်လထောင်မပြည့်သေးဘူး၊ ပြီးတော့ ဦးရာကျော်က မောင်ရဲ့ အစ်ကိုအရင်း . . . မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်၊ ဘယ်ဘက်ကနေလှည့်ပြီး တွေးတွေး ငါ ဦးရာကျော်နဲ့ လက်ထပ်လို့ မဖြစ်ဘူး သိသိ”

သူမဘက်ကတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တွေးတောပြီးမှ ပြောပြလိုက်၏။

အိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့ရင်လည်း မမရွှေရည်တို့က ဒီစကား တွေပဲ ပြောပြဖြစ်မှာ သေချာသည်။

ဦးရာကျော်ဘက်က ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်ရှိပဲ ရှိရှိ . . . လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို သူမအနေဖြင့် ငြင်းဆန်ရပေလိမ့်မည်။

“ငါ နင့်ကို ပြောခဲ့တဲ့စကားရှိပါတယ် နေခြည်၊ နင်ခုတူ ရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ ငါ ထိထိရောက်ရောက် မကူညီနိုင်ခဲ့ဘူးဆို တာလေ . . . ဒီတစ်ခါတော့ ငါ ကူညီလို့ ရသွားပြီ နေခြည်၊ ငါ အခုပြောမယ့် စကားတွေကို ကိုသန်းဆွေကတော့ နားရှင်းချင်မှ ရှင်းလိမ့်မယ်၊ နင်တော့ သဘောပေါက်မယ်ထင်တယ် နေခြည်” သိသိစကားက ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်နေဆဲပင် . . .

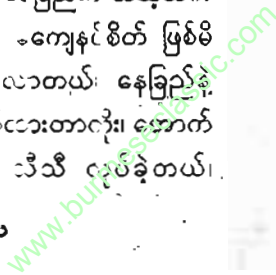
သူမအတွက် အလိုအပ်ဆုံး အကူအညီဆိုတာကို သိသိ ဘယ်လို ပေးဆပ်မည် မသိပေ။

“မောင်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တယ်၊ မော ဆုံးပါးသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ဖြစ်ပျက်လာတဲ့ ပြဿနာ တွေအားလုံးဟာ ငါ့ အတွက်တော့ ပဟေဠိဆန်ဆန်တွေချည်းပဲ အဲဒီအထဲမှာ နင်က ပါဝင်လာပြန်ပြီ . . . သိသိ”

“သိသိပြောချင်တာကို ပြောခွင့်ပေးလိုက်ပါ မနေခြည်၊ စိတ်ထဲမှာ ကြွင်းကျန်မထားဘဲ မနေခြည် ကိုကို ကူန်တော်တို့ ပိုင်းဆွေးနှေးကြတာပေါ့”

“ဒီလိုပါ ကိုသန်းဆွေ . . . အခု ပြောမယ့်စကားတွေကို နေခြည် သိသင့်သလောက် သိတာတွေ ပါဝင် နေခြည်၊ မသိသေး တဲ့ ကိစ္စတွေကျတော့ ပြစ်ရာသက်သေ မရှိ သင့်ဖြစ်ပြီး အလကား ဖြစ်မှာလည်း စိုးရိမ်ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် အားလုံးကို ပြောပြ မှာပါ။

ဒီလို နေခြည် Dream Mart ကို မေးချက်ခင် ကတည်းက နေခြည် အများကြီး အကူအညီပေးခဲ့တယ်။ Dream Mart ကို ရောက်တော့ ကိုရာပြည့်နဲ့ပတ်သက်ပြီး နေခြည် နေရာကောင်း ကောင်း ရသွားတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ခင် အခါခြံအနေမှာတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မသိသာပေမယ့် နေခြည်က သိသို့ထက် အများကြီး မြင့်သွားတော့ သိသို့စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်စိတ် ဖြစ်မိ တယ်၊ နေခြည်အပေါ် ဝက်ခုခု လုပ်ချ လာတယ်၊ နေခြည်နဲ့ ကိုရာပြည့်တို့အကြောင်းတွေကို သိသိက သိထားတာကိုး၊ အောက် တန်းကျတဲ့ ပထမဆုံးလုပ်ရပ်တစ်ခုကို သိသိ လုပ်ခဲ့တယ်။

သက်သေပြစရာ မရှိပေမယ့် နေခြည်အခြေအနေ လုံးဝ ယိမ်းယိုင် သွားအောင် တမင် အကောက်ကြံခဲ့တာပဲ။

အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ "... နေခြည်နဲ့ ကိုရာပြည်တို့ အကြောင်းကို ကိုရာပြည်အဒေါ်တွေသိအောင် စာရေးပြီးပို့ခဲ့တယ်"

သိသိတစ်ယောက်ကတော့ အတိတ်ကို ပြန်ပြီး အစဖော် ပေးနေ၏။

သူမနှင့် ကိုသန်းဆွေတို့ အာရုံစိုက်နေစဉ်မှာပင် သိသိ စကားဖြတ်ထားလိုက်၏။

ကောက်ခါငင်ခါဖြင့် ကိုသန်းဆွေ ဝင်မြှောသည်။

"သိသိမှာ ပြောစရာစကားတွေ ကျန်သေးတယ်မဟုတ် လား"

"ကျန်သေးတယ် ကိုသန်းဆွေ"

"စကားဖြတ်ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော် သိသိ၊ အဲဒီ ကိစ္စအတွက် သက်သေအပြည့်အစုံ ရှိနေတယ် သိသိ၊ ကျန်သေး တဲ့ အကြောင်းကို ဆက်ပြောပါ"

သူမ ကြုံတွေ့နေရသော အဖြစ်အပျက်များသည် အတော် လေး ပဟေဠိဆန်လွန်းနေ၏။

ဒီအထဲမှာ ကိုသန်းဆွေလည်း အလိုလို ပါဝင်လာပြန် သည်။

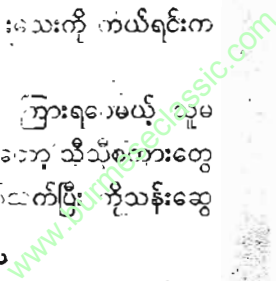
ကိုသန်းဆွေ၏ အားပေးစကားကြောင့်ပင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ သည်များကို သိသိ ဆက်ပြောပြန်၏။

"ပထမဓာတ် ဒေါ်ဒေါ်စောတို့ဆီ သောက်တာပဲ နောက် ကျသလားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ အဲဒီဒီ နဲ့ဒီမှာပဲ ခနခြည်က ဦးရာကျော်နဲ့ အရမ်းကို အဆင်ပြေနေပြန်ဝယ် နေခြည်တို့အိမ်ကို ကားနဲ့ လိုက်ပို့တဲ့အဆင့်ထိ ရောက်နေပြီ၊ ဒေသမှာ ပိုပြီး အခဲခက် လာတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုရာပြည် ပြန်ပြောလာတယ်၊ ကိုရာ ပြည် ပြန်ရောက်လာပြီးမှ ပထမစာရဲ့ အကျ ဆက်က သက်ရောက် သလိုပဲ၊ နေခြည်တို့ကိစ္စကို ဦးရာကျော်ရေး သူ့အဒေါ် တွေပါ သိ သွားကြတယ်၊ နောက်ဆုံး အတိုချုပ်ပြောရင် ဘုရားပွဲတွေ လုပ်မယ့် လပြည့်ညမှာ နေခြည်တို့နှစ်ယောက် ပါဝင်ရုံမှာ ချိန်းတယ်၊ အဲဒီကနေ တစ်နေရာရာကို တိတ်တဆိတ် ထွက်သွား ကြမယ် ဆို တာကို သိထားတယ်။

အဲဒီအကြောင်းကို အကုန်လုံးမဟုတ်ဘဲ စက်ပြုမှာ ချိန်းတဲ့ အထိပဲ ဒုတိယစာအဖြစ် ရေးပို့လိုက်တယ်၊ အဲဒီဒုတိယစာကို ဖတ်ရတာနဲ့ နေခြည်တို့နှစ်ယောက် ထွက်ခါး ကြုံမယ့် ဒေသစဉ်က အလိုလို ပျက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။

ဒုတိယစာက ပျောက်ပျက်သွားသကား ဘာလားတော့ မသိဘူး၊ Dream Mart မီးလောင်ပြီး အငေးသေးကို တယ်ရင်းက နေ ကိုရာပြည် ဆုံးသွားတာတယ်"

အခုအချိန်မှာ သိသိစကားတွေက ကြားရသေးမယ့် သူမ အဖို့ ဘယ်လိုမှ မခံစားရတော့ပေ။ တကယ်တော့ သိသိစကားတွေ က မဆုံးသေးသလို ဒီစာနှစ်စောင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကိုသန်းဆွေ

သိထားတာတွေလည်း ရှိနေသေး၏။

“သိသိပြောချင်တာကတော့ တစ်ချိန်တုန်းက မလိုတမာ စိတ်နဲ့ နေခြည် အခြေပျက်အောင် သိသိ လုပ်ခဲ့မိတယ်။ ကိုရာပြည့် ဆုံးတာတွေ၊ နေခြည် ကိုယ်ဝန်ရှိတာတွေနဲ့ သိသိလုပ်ခဲ့တာ ပတ် သက်ချင်မှ ပတ်သက်နေလိမ့်မယ်။ သိသိ အခုပြောချင်တာက နေခြည်အနေနဲ့ ဦးရာကျော်ကို လက်ထပ်လိုက်ပါ။ ဒီစကားကို ပိုမို အသက်ဝင်စေဖို့ သိသိလုပ်ခဲ့မိတာတွေကို ပြန်ပြောပြနေရတာပါ နေခြည်။ ဦးရာကျော်ကို လက်ထပ်ပါဆိုတဲ့စကားက မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာတဲ့ အနေနဲ့ရော နေခြည်အတွက် အလုပ်သင့်ဆုံး ကိစ္စ ဖြစ်နေတဲ့အတွက်ရော တိုက်တွန်းရတာပါ နေခြည်ရာ”

အားလုံးကတော့ စကားတွေဖောင်ဖွဲ့ပြီး သူမကို နောင် တင်းနေကြပြီ ဖြစ်၏။ သိသိပြောဆိုတာတွေပြီးတော့ ကိုသန်းဆွေ တစ်ယောက် ထပ်ရှင်းပြန်၏။

“ကျွန်တော် ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား သိသိ၊ သိသိလုပ်ခဲ့ တဲ့ စာနှစ်စောင်လုံးအတွက် သက်သေရှိပါတယ်။ ပထမတစ်စောင် က ဒေါ်ဒေါ်ယဉ်တို့လက်ထဲ ရောက်ပြီးမှ ဆရာဖတ်ခဲ့ရတာ။ အဲဒီ အချိန်မှာ အစ်ကိုလေးနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့သူဟာ မနေခြည်ဆိုတာ ဆရာ မသိဘူး။ ကိုကြီးတင်နဲ့ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတဲ့ အချက် ကြောင့်ပဲ ကိုကြီးတင်အိမ်ကို သွားခဲ့ကြတာ။ မနေခြည်က ကြုံလို့ လိုက်ခဲ့ပေးတာ။

ဒုတိယစာကတော့ ဒေါ်ဒေါ်ယဉ်တို့ဆီ မရောက်ပါဘူး

ဆရာလက်ထဲ ရောက်ခဲ့တာ။ အဲဒီစာကို ကျွန်တော်ကိုယ် တိုင် ဖတ် ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီစာကြောင့်ပဲ မနေခြည်တို့ မရောက်ခင်ကတည်းက စက်ရုံထဲကို ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာ ကြိုရောဂ နှင့် နေခဲ့တယ်။

မနေခြည်တို့ ပြောတဲ့စကားတွေက ကျွန်တော်တို့ နား ထောင်ခဲ့တယ်။ မနေခြည်တို့ တစ်ခုခုလူ တော့မယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော်က သတိပေးပေးမယ့် အခန်းပြန်ပြီး ဆရာ အိပ်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ကို အခြေအနေစောင့်ကြည့်ဖို့ လှူတဲ့ခဲတယ်။ ဒါပဲ မနေခြည်။ သိသိ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကြောင့်ပဲ ဆရာအနေနဲ့ ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်မျိုးပဲရှိရှိ မနေခြည် လက်ထပ်သင့်ပါတယ်” သူမအဖို့ ပစ်ကွင်းထဲသို့ ရောက်စေသာ သာ ကောင်လို့ ဖြစ်နေ၏။

လက်နက်ပေါင်းစုံ ချိန်ရွယ်ထားမှု ပြောပင် လည်စင်း ပေးလိုက်ရုံသာ ရှိတော့၏။

သူမ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေက ကျွန်တော်ပြန်ချုတ်ပြေးဖို့ ဖန်တီးလာခဲ့သည်ပဲလေ။

(၈)

သူမရင်ဆီမှ မောင် ထွက်ခွာသွားခဲ့တာ ငါ့အယုတ်ကောင်မြောက်
သောနေ့သို့ တိုင်ခဲ့၏။ အဲဒီရက်တွေမှာ ငါ့ဖ ဖြတ်ခန်းရင်ဆိုင်
နေရသည်များကို မောင် မြင်စေချင်လှ၏။

မောင်ဆုံးသွားပြီး နှစ်လမပြည့်ခင်မှာပင် ဦးရာကျော်၏
လက်ထပ်ရန် ကမ်းလှမ်းမှုကို မချီတင်ကန့်သတ်လက်ခံခဲ့ရ၏။

ဦးရာကျော်တစ်ယောက်ကလည်း အလိုက်ကားဆိုး မသိ
စွာဖြင့် သူမဘဝထဲသို့ ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်လာ၏။

မနှုတ်ခင်းလေးမှာ မမရွှေရည်အား ခိုင်းကူလုပ်ပေးနေ
စဉ်မှာပင် ခြံထဲသို့ ကားတစ်စီးဝင်လာသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“သူဌေးလေး ထင်တယ်”

မမရွှေရည်စကားကြောင့်ပင် အပြု သို့ လှမ်းကြည့်ဖြစ်၏။

မောင်ညိုဒေါ် (ပန်းတော)

ဦးရာကျော် စီးနေကျကားမဟုတ်ဘဲ သစ်တွေ တင်လာ
သော ကားတစ်စီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့၏။

“ဦးရာကျော်ကားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သစ်ကား တစ်စီးပဲ၊
ကိုကြီးတင်ကို တွေ့တယ်”

“သူဌေးလေးလည်း ပါလာလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ဒီနေ့ သစ်
တွေ လာချမယ်လို့ ပြောထားတယ်”

“အဲဒီသစ်တွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ မမ”

“ညီမလေးတို့ နေဖို့ ခြံထဲမှာ အိမ် အားချင်းဆောက်မလို့
တဲ့”

“ဒီအိမ်မှာ နေလို့ ရနေတာပဲ”

“ညီမလေးက ဒီမှာပဲ နေချင်တယ်ဆိုတော့ သူ စီစဉ်တာ
ပေါ့၊ ညီမလေးတို့အတွက် သီးသန့်ဖြစ်သွားတာ ပိုကောင်းပါတယ်”

မမရွှေရည်နှင့် စကားပြောနေစဉ်မှာပင် သစ်ချသံတွေကို
ကြားနေရ၏။

ကိုကြီးတင်နှင့်အတူ ဦးရာကျော် အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။

“ကဲ . . . နေခြည်ရေ အအေးတစ်ခုခုလောက် လုပ်ပေးဦး၊

ကိုကြီးတင်တို့ မောလာခဲ့တယ်ကွယ်”

ကိုကြီးတင်၏ ခိုင်းစေမှုကြောင့်ပင် နောက်ဖေးခန်းသို့
ထွက်ခဲ့ရသည်။

သံပူရာရည်နှစ်ခွက်ကို အစပ်တည့်အောင် အမြန် ဖျော်
လိုက်၏။

မျက်ဖြူမာယာ

ဦးရာကျော်၏ ကမ်းလှမ်းမှုကို မမရွှေရည်တို့မှတစ်ဆင့်
သူမ ခေါင်းညိတ်ခဲ့မိသည်။

ဦးရာကျော်နှင့်တော့ လူချင်းတွေ့ပြီး စကား မပြောဖြစ်
သေးပေ။

“အမောပြေ သောက်လိုက်ဦး သူဌေး၊ သူ ပြီးရင် နားနား
နေနေ သဘောမျိုးနဲ့ နေခြည်နဲ့ စကားပြောပေါ့ ကျွန်တော် ကတော့
သွားပြီး ကြီးကြပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“လက်သမားတွေကိုတော့ အားချင်း ငွေတက်ဖို့ ပြောထား
ပြီးသားပါ ကိုကြီးတင်၊ အရမ်းကြီးကျယ်စရာ မလိုဘဲ သင် သပ်ရပ်
ရပ် ဖြစ်ဖို့ မှာထားပြီးသားပါ”

ကိုကြီးတင်ကတော့ တမင် ရှောင်ဝင် ဝင်ပေးသွား၏။

ကိုကြီးတင်တစ်ယောက်တည်း ရှောင်ခွာခြင်းမျိုး မဟုတ်
ဘဲ မမရွှေရည်ကိုပါ မျက်ရိပ်ပြုပြီး ခေါ်ထုတ် သွား၏။

မမရွှေရည်တို့ ထွက်သွားကြပြီး ချိန်အောက်ကြာ
အောင်ပင် စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေခဲ့ကြပြန်။

နံရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားသော ပြက္ခဒိန် သို့ ဦးရာကျော်
အကြည့်ရောက်၏။

မောင် သေဆုံးသွားသည်နေ့မှစ၍ အမှတ်အသား ပြုခဲ့

ခြင်းများကို ဦးရာကျော် မြင်မည် ထင်သည်။

“ညီလေးဆုံးတာ ဒီနေ့ဆို ငါးဆယ်ငါးရက် ရှိသွားခဲ့ပြီနော်၊ ကိုယ်တော့ မနေ့တစ်နေ့ကလို့ပဲ အောက်မေ့နေမိတာ အမှန်ပဲ နေခြည်”

“ရှင်ညီကို ရှင် တကယ်ချစ်တာရော ဟုတ်ရဲ့လား ဦးရာကျော်”

“ဘယ်နှယ် ပြောလိုက်တာတုန်း နေခြည်၊ ညီလေးဆုံးပြီး ကတည်းက ကိုယ် ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဖြစ်ဘူး၊ မှတ်မှတ်ရရ ပြောရင် နေခြည်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလို့ သိရတဲ့အချိန်ဟာ ကိုယ် ပုံမှန် အခြေအနေကို ပြန်ရောက်သွားစေခဲ့တာ၊ ညီလေးရဲ့ ရင်သွေးဆိုတဲ့ အသံက ကိုယ့်မျှော်လင့်ချက်တွေကို ပြန်ပြီး ရှင်သန်လာစေခဲ့တယ်”

“ကျွန်မကို လက်ထပ်လိုက်တာဟာ ရှင်ညီအပေါ် သစ္စာမဲ့ ရာ ကျမနေဘူးလား၊ ကျွန်မအတွက်လည်း ရှင် ထည့်တွက်သင့် တယ်၊ အခြေအနေတွေရဲ့ တိုက်တွန်းမှုကြောင့်ပဲ မချစ်မနှစ်သက် သောသူနဲ့ ပေါင်းဖော်ရမယ့် ကျွန်မဒုက္ခကိုရော ရှင် မတွေးမိဘူး လား ဦးရာကျော်”

သူမ၏ စကားများတွေကြောင့်ပင် ဦးရာကျော် အနှိမ်ခက် သွားမှာ သေချာ၏။

“ကိုယ်အနေနဲ့တော့ အကောင်းဆုံး အနေအထားဖြစ် အောင် ဖန်တီးယူလိုက်တာပဲ၊ အဲဒီဖန်တီးမှုရဲ့ ဆုံးခြင်း၊ ကောင်းခြင်း တွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့လည်း အသင့်ပါပဲ နေခြည်”

“ကျွန်မ မသိလို့ မေးပါရစေ ဦးရာကျော်”

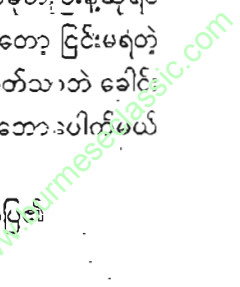
“မေးပါ နေခြည်”

“ကျွန်မကို ပြောဖူးခဲ့တဲ့ စကားတစ် နှစ်နဲ့တယ်၊ ကျွန်မရဲ့ အလှအပတွေကို ဦးရာကျော် မက်မောနေတဲ့ ကိုယ်ချင် ဇာတ်လို့ ပြောဖူးခဲ့တယ်၊ အခုအချိန်မှာ ကျွန်မဘဝကို ကိုယ် နှိပ်ဆောင် မိခင် ဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒီကိုယ်ဝန်ကလည်း တခြား သာကား တစ်ဦးနဲ့ ရခဲ့တဲ့ ကိုယ်ဝန်၊ ကြွေးမြီသား ဝန်းတစ်ပွင့် က ဘာကြောင့်များ ကောက်ယူဖို့အထိ စိတ်ကူးယဉ်တာလဲ၊ ဦးရာကျော် ပြောခဲ့ပါသေး တယ် . . . ဦးရာကျော်ရဲ့ ဘဝကို ပိုင်ဆိုင် ကြတာ မဟုတ်ဘူးဆို၊ အခုဆိုရင် ဦးရာကျော်ဘဝတစ်ခုလုံး ကျွန်မ ကိုယ်ထက်ပို ရောက် လာနေပြီလေ”

“ညီလေးအတွက်၊ နေခြည်အတွက်၊ ဦးတော့ နေခြည် လွယ်ထားတဲ့ ရင်သွေးလေးတို့အတွက် ကိုယ့် ဘဝကို ပေးအပ်ရကျိုး နပ်ပါ့ထွယ် နေခြည်၊ ဒီအတွက် တော်ဝင် သားများကို အန်တု ရင်ဆိုင်ပြီးမှ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာ”

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပေးခဲ့ဆိုရင် တော့ ဦးရာကျော်ကို ငြင်းမှာ သေချာတယ် အခုတော့ ငြင်းမရတဲ့ နှောင်ကြီးတွေက ကျွန်မကို ချုပ်ကိုင်ထားလို့ ကတည်းက ခေါင်း ညိတ်ခုံရတယ်ဆိုတာကိုတော့ ဦးရာကျော် သဘောပေါက်မယ် ထင်ပါတယ်”

စကားမဆိုဘဲ ဦးရာကျော် ခေါင် ညိတ်ဖြူ၏။

လူတွေအားလုံးက ပြောကြဆိုကြသလိုပဲ သူမအနေဖြင့် ဦးရာကျော်ကို နားလည်ရန် ခက်ခဲသွား၏။

“ရှင်စိတ်တွေ မှုမှန်သေးရဲ့လား၊ ဦးရာကျော်၊ မောင် သေ တာ နှစ်လ မပြည့်သေးဘူး၊ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာ မကျက်နိုင် သေးသလို ရှင်အတွက်လည်း ဘာမှ ပြုစုယူပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါတွေကို သိသိကြီးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့အထိ ရှင် လုပ်ရဲကိုင်ရဲတာ အံ့ဩ လောက်တယ်”

“နေခြည် သဘောတူခဲ့ပြီပဲ”

ဦးရာကျော်၏ အသိဉာဏ်တွေ ထုံထိုင်းခဲ့ပြီ ထင်၏။

“ခဏလေးနေဦး ဦးရာကျော်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အခန်းထဲသို့ သူမ ဝင်လိုက်သည်။ မောင်နှင့် နှစ်ဦးသဘောတူ ချုပ်ဆိုခဲ့သော စာချုပ်နှစ်စောင်အား ကိုင်ပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့၏။

“ဒီစာချုပ်တွေက မောင်နဲ့ ချုပ်ဆိုခဲ့တဲ့ လက်ထပ်စာချုပ် တွေပဲ၊ ကျွန်မကတော့ အမှတ်တရအဖြစ် သိမ်းထားချင်တယ်”

“နေခြည်သဘောပါ၊ ရာပြည့်ဆိုတာက ကိုယ် အရမ်းချစ် ရတဲ့ ညီတစ်ယောက်ပဲ”

ဦးရာကျော်ကို ဘယ်လိုနည်းနှင့် တိုက်ခိုက်တိုက်ခိုက် မတိုး တော့ပြီ ထင်၏။

ဦးရာကျော်၏ အသိဉာဏ်နှင့် နှလုံးသားတို့ ဆွဲအထုံထိုင်း ခဲ့ပြီမှာ သေချာနေသည်။

“ကိုကြီးတင်တို့ကတော့ လာမယ့် ငါ့နဲ့ နွေနေ့က မင်္ဂလာ ပွဲ လုပ်မယ် ပြောတယ်၊ အဲဒီနေ့က မောင်ဆုံး သဲ ရက်ပြောက်ဆယ် ပြည့်တဲ့နေ့ပဲ ဦးရာကျော်”

“ကိုယ့်ဘက်ကတော့ အချိန်နည်း နည်းလေးက ယူပြီး ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်ချင်တာ၊ ကိုကြီးတင် ခိုကတော့ မြန်မြန်နဲ့ အကျဉ်းရုံးပြီး လုပ်မယ်ဆိုတာနဲ့ ကိုယ် ဘာမှ မပြောနိုင် တဲ့တာ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ . . . ကျွန်မက နေ့ကတော့ မတတ် သာလွန်းလို့ ဦးရာကျော်ကို လက်ခံခဲ့တာပဲ၊ မောင်လေးဝစ်ယောက် အဖို့ တစ်ဘဝမှ တစ်မင်္ဂလာပဲ ဆိုပေမယ့် အဲဒီမင်္ဂလာပွဲကို စိတ် ရော ကိုယ်ပါ မရှိတော့ သိပ်တန်ဖိုးမထား ချင်တာ ဒါမှန်ပဲ”

သူမဘက်ကတော့ အညံ့ခဲလိုက်ပြော အပေါ် ကာကွယ် စကားတွေ ပြောရင်း အနိုင်ယူမိနေပြန်၏

“ကိုယ် အခုပြောမယ့် စကားတွေက နေခြည် သေချာ နားထောင်စေချင်တယ်”

“ကျွန်မ နားမထောင်ချင်လည်း ဦးရာကျော် ပြောမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ဝဋ်ကြွေးလို့ သဘောထားပြီး ကျွန်မ နားထောင်ပေး မယ်”

“ဒီလိုပါ နေခြည် . . . ညီလေးက အရမ်းချစ်ခဲ့တယ် ဆို

www.burmeseclassic.com

တာထက် ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းမှန်သမျှအပေါ်မှာ ညီလေး အကြံဉာဏ်တွေနဲ့ တင်းလွတ်ခဲ့တာ တစ်ခုမှ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ်တို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေဖြစ်တဲ့ Dream ကုမ္ပဏီရယ်၊ မီးလောင် သွားလို့ ပြန်ပြင်နေတဲ့ Dream Mart အစ ညီလေးရဲ့ အကြံဉာဏ် ညီလေးရဲ့ စိတ်ကူးတွေပါပဲ။ ညီလေးစိတ်ကူးတွေ မှန်သမျှကို အခြေခံပြီးမှ ကိုယ် အကောင်အထည် ဖော်ခဲ့တာပါ။ ဒီတစ်သက်တာ ရာပြည့်နဲ့ ရာကျော်တာ နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ်နဲ့ တစ်သက်ခွဲကြမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကိုယ်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ကြွေးကြော်ထား ခဲ့ကြပါတယ်။

ဦးရာကျော် စကားတွေက အတော်လေး အစီအစဉ်မကျ ဖြစ်နေ၏။

မတတ်သာလို့သာ နားထောင်ပေးရပြီး ဦးရာကျော်၏ အမူအရာတွေကို အကဲခတ်ကြည့်မိပြန်၏။

“ဒီအခြေအနေမျိုးမှာ ညီလေးက မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံးသွားခဲ့ တယ်။ ကိုယ် ရှုပြီး ကျန်ခဲ့တာပေါ့ နေပြည်။ တကယ်တော့ ညီလေး ဘဝက ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက လွတ်လပ်ခဲ့တဲ့ သူပါ။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ကို ကိုယ် အားကျခဲ့တာတွေအများကြီးပဲ။ ညီလေးကို ဆုံးရှုံးသွား လို့ စိတ်ကျနေတဲ့အချိန်မှာ ညီလေးရဲ့ရင်သွေး ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ ကိုယ် အရမ်းဝမ်းသာသွားတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်တို့ကတော့ သူတို့ရဲ့ စည်းမျဉ်းတွေ မာန်မာန်တွေကြောင့် သူတို့ လုပ်ချင်ရာ ဖြစ်ချင်ရာ တွေကို ပြောကြ ဆိုကြတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကိုယ့်အနေနဲ့ တစ်ခုပဲ ချိတ်စရာ ရှိတော့ တယ်။ အဲဒါကတော့ နေခြည်ဘဝနဲ့ ညီလေး ဆက်က် အကာ အကွယ်ပေးဖို့အတွက် နေခြည်ကို လက်ထပ်ပေးဖို့။ ဒီအတွက် ကိုယ် ပေးဆပ်ခဲ့ရတာတွေက အများကြီးပါပဲ နေခြည် အခုဆိုရင် စီးပွား ရေးလုပ်ငန်းတွေအားလုံးကို ဒေါ်ဒေါ်တို့က ပြုစုထားလက်ကြပ်ပြု ပြန်ပြုပြင်နေတဲ့ Dream Mart တစ်ခုပဲ အတွက် သူတို့ ပေးခဲ့တယ်။ ဒါတွေကို ပြောပြနေတာ နေခြည် သိဖောင်လို့ပါ။ ကိုယ့်မှာ ရွေးစရာလမ်းက ဒီလမ်းပဲ ရှိတော့မှ နေခြည် ညီလေး အပေါ် တာဝန်ကျေဖို့ ဒီလမ်းကို ရွေးချယ် သာပဲ။”

ဦးရာကျော်တစ်ယောက်ကတော့ ပြောချင်ရာတွေ ပြော ဆိုပြီးသည်နှင့် သူမရှေ့မှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

သူမတစ်ယောက်တည်း ဦးရာကျော် ပြောခဲ့သလို စကား တွေကို စဉ်းစားနေဖြစ်သည်။

စဉ်းစားရင်ကပင် ဦးရာကျော်အား ကရုဏာသက်ချင်မိ သွား၏။

စိတ်ကို တင်းလိုက်ရင်းက အဲဒီအရေးကို ဝောင်းထုတ် ပစ်လိုက်မိသည်။

www.burmeseclassic.com

(၉)

မှောင်ဆုံးပြီး ရက်ခြောက်ဆယ်ပြည့်လာနေ၍ သူနှင့် ဦးရာကျော် တို့၏ မင်္ဂလာပွဲလေးကို အကျဉ်းရုံးဦး လုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

အကျဉ်းရုံးဆိုသော်လည်း ဝမ်းခမ်းနားနားလေးတော့ ဖြစ် သွား၏။ မင်္ဂလာပွဲ လာကြသူများက သူမနှင့် ဦးရာကျော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို နားမလည်သော အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်ကြ မှာ သေချာသည်။

မင်္ဂလာပွဲပြီးတော့ အိမ်စာပြန်လမ်းမှာ ဦးရာကျော် မလာ ခဲ့ပေ။

သိသိကတော့ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများကို တစ်ခုချင်း မောက်ကြည့်နေ၏။

“နင့်ကို အားကျလိုက်တာ နေခြည်ရယ်။ ကိုရာပြည့်နဲ့ဆို

တောင်မှ နှင် ဒီလို တင့်တင့်တယ်တယ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကြည့်စမ်းပါဦး . . . နှင်တို့နှစ်ယောက်နေဖို့ အိမ်လေးဆောက်နေတာ ရုပ်လုံးတောင် ပေါ်နေပြီ။

“ဒါတွေကို ငါ မမက်မောဘူး သိသိ၊ မောင်နဲ့သာဆိုရင် ဆိုတဲ့အတွေးကို ဘယ်အရာကမှ မကျော်လွှားနိုင်ဘူး။”

“ဒီနေ့ညတော့ ဒီအိမ်ပေါ်မှာပဲ နှင်တို့အတွက် မင်္ဂလာဦးည ဖြစ်တော့မှာပေါ့နော်”

“ဒီမင်္ဂလာပွဲကို သတို့သမီး ငါ့ကိုယ်တိုင်ကမှ အသိအမှတ် မပြုဟော့ မင်္ဂလာဦးညဆိုတာ ဘယ်မှာ ရှိတော့မှာလဲ သိသိရာ”

“နှင်ကလည်းဟယ် . . . ဒီအခြေအနေထိ ရောက်ခဲ့ပြီးမှ တော့ ဦးရာကျော် စိတ်မကောင်းအောင် နှင် မလုပ်သင့်တော့ဘူး ထင်တယ်။ နှင်တို့နှစ်ယောက်က ရူးတက်ပြီး တရားဝင်လက်မှတ် ထိုးပြီးပြီ။ မင်္ဂလာအခမ်းအနားလမ်း လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဦးရာကျော်ဟာ နှင့်ရဲ့ခင်ပွန်း ဖြစ်နေပြီလေ”

လောကဓမ္မ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းအရသာ ဦးရာကျော်မှာ သူမ၏ခင်ပွန်း ဖြစ်နေတာ မှန်သည်။ သူမစိတ်တရော သူမနှလုံး သားကပါ ဦးရာကျော်အတွက် နေရာပေးမထား။ ချစ်ခြင်း မပါသော အိမ်ထောင်ရေးသည်လည်း ရေရှည် မတည်တံ့နိုင် . . . ဟု ယုံကြည်ထားပြန်၏။

“အခုအခြေအနေမှာ သူ့ဟာနဲ့သူ ပတ်သက်နေတာပါ။ အချိန်တန်ခင်တော့ သူ့ဟာသူ ငါနဲ့ မပတ်သက်တဲ့ သူ့စိမ်းတစ်

ယောက်အဖြစ်ကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့ကို သူ့ လက်ထပ်လိုက်ရတဲ့အတွက် ငါ့ဘက်က သူ့ကို ပျော်ရွှင်မှုတွေ ကြည်နူးမှုတွေ ပေးစွမ်းနိုင်မှာ မဟုတ်လို့ပဲ”

“အဲဒါတွေကို သိသိကြီးနဲ့ ဦးရာကျော် လက်ထပ်ခဲ့တာ တော်ကြာ . . . နှင် ဦးရာကျော်ကို သနားတာမှာပါ”

“မချစ်တတ်တဲ့ ယောက်ျား၊ နှလုံးငယ်၊ ခွဲနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုနဲ့ ပေါင်းသင်းရမယ့် ငါ့ဘဝကိုရော နှင် လည်တွင်းဖို့ ကောင်းပါတယ် သိသိရာ”

“ဒီကိစ္စကိုတော့ အခုအချိန်မှာ ငါ ပြောပြရင် အလကားပဲ ဖြစ်ဦးမှာ။ နှင်ပြောသလိုပဲ ပြောရမှာပဲ ဖြေပြည်။ အချိန်တန်ရင် တော့ နှင် အလိုလို နားလည်လာပါလိမ့်မယ်”

သိသိကပင် သူမကို အတွေးတေ့ တေးနေပြန်၏။
အဲဒီကာလသည် ဒီဘဝအတွက် အကုန် ကုန်ဆုံးသွားပြီ ဆိုတာ သိသိ မသိနိုင်တော့သည်ပဲ။

ညနေစောင်းလောက်မှာ ကိုသန်းလေးနှင့် ဦးရာကျော်တို့ ရောက်လာကြ၏။ တစ်နေ့လုံးနီးပါး ဝေးခိုနေရှာသော သိသိ တစ်ယောက် ဦးရာကျော်ကို တွေ့သည့်နှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

www.burmeseclassic.com

လည်ပင်းမှ ဆွဲကြိုးကို အမိအရပြုတ်ပြီး ပြေးဆင်းသွားသည်။

“သတို့သားကို ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့တော့ အိမ်ပေါ်ပေးတက်လို့ မရဘူး။ ထုံးစံအရတော့ ရွှေကြိုး တားရမှာပဲ”

နောက်မှ ကပ်ပါလာသော ကိုသန်းဆွေကတော့ ဘာမှ မပြောပေ။ ကိုကြီးတင်ကတော့ သီသို့ကို နောက်လိုက်၏။

“သီသို့နော် . . . တော်ကြာ ကိုယ့်အလှည့်ရောက်မှ ဝမ်းလိုက်နေဦးမယ်”

“ရတယ် ကိုကြီးဗျာဏ်၊ နောက်ကိစ္စကို နောက်မှ ရှင်းမယ်ဦးရာကျော် ဒီတိုင်း ဝင်လို့တော့ မရဘူးနော်”

“ကိုယ့်ဆီမှာ ဘာမှ မပါဘူး သီသို့၊ နေခြည့်ဆီမှာ ကိုယ်တောင်းပေးရမှာ”

“မရဘူးလေ . . . ပါးစပ်နဲ့ လှမ်းတောင်း၊ ကဲ နေခြည့်ပေး . . . ဦးရာကျော် ပြောသလောက် လာပေးစမ်းပါဦး”

အခြေအနေ အကျပ်အတည်းမှ လွတ်မြောက်စေရန် မေရွှေရည် ဝင်ပြော၏။

“ညီမလေးရယ် ပေးလိုက်စမ်းပါ၊ ဟိုမှာ အိမ်ပေါ် အတတ်ရ ခက်နေတယ်”

သူမ ပိုက်ဆံအိတ်ကို မမရွှေရည်အား ပေးခိုင်းလိုက်၏။ သူမပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှနေပြီး တစ်ထောင်တန် ငါးရွက်တစ်ပြား ဦးရာကျော် ထုတ်ပေးလိုက်၏။ သီသို့တစ်ယောက်တော့ ကြိုးတား

ကိုး နှပ်သွားပြီ။ ဦးရာကျော်အိမ်ပေါ်ရောက်လာတော့ မေရွှေရည်က သူမကို ကပ်ပြောလာ၏။

“သူငွေးလေး ပင်ပန်းလာမှာ၊ ညီမလေး အခန်း ဝဲမှာ နှစ်ယောက်အိပ်ဖို့ မမ ပြင်ထားဆင်ထားတယ်၊ ညီမလေး ပြေး လိုက်ဦးနော်”

မမရွှေရည်တို့ကတော့ အလိုက်သိလွန်း ခေးသည်။ အိမ်ပေါ်မှာ ဖင်ပူအောင် မထိုင်ဘဲ သီသို့နော် ကိုသန်းဆွေ

တို့ ပြန်သွားကြ၏။ ကိုကြီးတင်နှင့် မမရွှေရည်တို့ကလည်း သီသို့အပြင် ရှောင်ထွက်သွားကြပြန်သည်။ ကျနေသည် မိုးကုတ်ရိုင်းခဲ ဓာတ်ဆီသို့ ဝှပ်လျှိုးရန် ပြင်ဆင်နေပြီလေ။

အားလုံးက အလိုက်တသိပြင် ရှောင်ခိုင်းသွားကြသော်လည်း သူမတို့နှစ်ယောက်ကတော့ အချိန်ဇာတေ ပြောပြခြင်းက နေကြ၏။

ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသည့်အဆုံး ကက် နတ် ထမ်းလိုက်ရ၏။ သီချင်းသုံးလေးပုဒ် ဆုံးသည်အထိ ဦးရာကျော် နှုတ်ဆက်နေဆဲပင်။

www.burmeseclassic.com

အပြင်ဘက်မှာတော့ လမ်းမီးများပင် လင်းနေပြီလေ။

“နေခြည် အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ မတုတ်လား၊ နားချင်ရင် နားတော့လေ”

ဦးရာကျော်စကားကြောင့် သူမ သွေးလန့်သွား၏။ ဦးရာကျော်ကို အကြည့်မဆုံဘဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ပင်ပန်းကြကြေးဆို အတူတူပဲ မဟုတ်လား ဦးရာကျော်၊ အခြေအနေအရ ကျွန်မဟာ ဦးရာကျော်ရဲ့ ဇနီးဖြစ်သွားပေမယ့် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အသိအမှတ် မပြုဘူးဆိုတာ ဦးရာကျော် သိမှာပါ”

သွေးရူးသွေးတမ်းဖြင့် သူမ ကာကွယ်မှု ပြုလိုက်သည်။

“ကိုယ် နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ် နေခြည်၊ ခဏနေရင် ကိုယ် ပြန်တော့မှာပါ”

ဦးရာကျော်စကားကို သူမ နားမလည်နိုင်ပေ။

“နေပါဦး ဦးရာကျော် . . . ဦးရာကျော် အဒေါ်တွေ့ဆီကို ပြန်မှာလား”

“သူတို့ဆီ ပြန်လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ၊ Dream Mart ရဲ့ ကိုယ့်ရုံးခန်းကို ပြန်မှာပေါ့ နေခြည်၊ အဲဒီအခန်းက သိပ်မပျက်စီးဘူးလေ၊ အကောင်းအတိုင်းနီးပါး ကျန်နေခဲ့တာ”

“အဲဒီလို ပြန်သွားရင် မမတို့က ကျွန်မကို အပြစ်ပြောကြမှာပေါ့၊ သူတို့က ဦးရာကျော်ကို ဒီမှာ နေကုန်ခဲ့မယ်လို့ ထင်နေကြတာ”

“ဆောက်လက်စ အိမ်ကို အကြောင်းပြမှာပေါ့ နေခြည်

အခုအချိန်မှာ နေခြည် စိတ်ချမ်းသာဖို့က အဓိက မဟုတ်လား၊ သူတို့တွေကို ဒီအကြောင်းပြချက်ပဲ နေခြည် ပြောပြလိုက်ပေါ့”

ဦးရာကျော်၏ စကားတွေက ဒီအပြစ်အဖိုကျော့ အဆင်ပြေနိုင်သည်။ ဒါကလည်း အလွန်ဆုံး ပင်သုံးခုပဲ ဖြစ်၏။ မဆောက်လက်စ အိမ်လေးမှာ တစ်ရက်နှင့် ပျက်ဆီး တစ်နေ့နိုင်ပြီ။ အလွန်ဆုံး လေးငါးရက်ပဲ ဖြစ်၏။

“ဒါဆိုလည်း ဦးရာကျော် သေပါပဲ၊ အစောကြီးကတည်းက ဒီပြဿနာတွေကို ဦးရာကျော် သိနှင့်နေကတဲ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မဘက်က အပြစ်သက်သက်လဲ ဘာ မဟုတ်ဘူးနော်”

အပေါ်စီးကနေပြီး ခပ်ကြောင့်ကြောက်လေး ပြောလိုက်၏။

“ကိုယ်နားလည်နိုင်တယ် နေခြည်”

“ကျွန်မအပေါ် ဦးရာကျော် နားလည်ပေးမယ့် ကျွန်မကတော့ ဦးရာကျော်အပေါ် နားလည်မှု ရေခဲနီမှာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

သူမ ပြောလိုက်သော စကားပြောပြီး ဦးရာကျော် မော်ကြည့်သည်။ အကြည့်ဆုံခိုက်မှာတော့ ဦးရာကျော် မျက်ဝန်းတွေက စကားများစွာ ပြောနေ၏။

သူမမျက်လုံးတွေကတော့ မီးဝင်း ဝင်းတောက်ပြီး ခက်သန်နေမှာ သေချာသည်။ သူမအကြည့်ငေး အောက်မှာပင် ဦးရာကျော်အား ပြာကျသွားစေချင်သည်လေ . . .

(၁၀)

ဦးရာကျော်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ပြီး ငါးညတိတိ မမ၊ နွဲ့ညတို့ ငါးမိပေါ်
မှာပင် နေ့ဖြစ်ခဲ့၏။ ဦးရာကျော်ကတော့ ရုံး နန်းမှာပင် အိပ်၏။
နေ့ခင်းနေ့လယ်နှင့် အလုပ်အားချိန်များမှာပင် သူမဝါနားမှာ
ရှိနေခဲ့၏။

သူမအဖို့ကတော့ ပန်းစိုက်ခင်းများ၊ ပန်းအိုးများဖြင့်
အချိန်ကုန်စေပြီး ဦးရာကျော်အား လစ်လျူထားခဲ့၏။

“ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနဲ့ ဒီအလုပ်တွေကို လုပ်နေတာ
နှင့်မှာ အကြောင်းရှိရမယ် နေပြည်၊ နင် ဒီအ ချိန်နေမယ်ဆိုတာ
ဦးရာကျော် ပြောလိုက်တာ”

သိသိကတော့ သူမနှင့် ဦးရာကျော်(၅)မှာ ငြိမ်းချမ်းရေး
အကျိုးဆောင်အဖြစ် အခမဲ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်မှာ ခံသရာ၏။

www.burmeseclassic.com

“အပင်တွေနဲ့ နေရထိုင်ရတာက စိတ်အချမ်းသာဆုံးပဲ။ ကိုယ်ပြုပြင်သလို သူတို့ဘဝတွေ လှပတင့်တယ်နေတာ။ ငါ့အပင်တွေက အရင်တုန်းကနဲ့ တူသေးရဲ့လား။ ဂရုစိုက်မှုအောက်မှာ နေရတော့ စိစိုပြေပြေနဲ့ ဘယ်လောက် ကြည်နူးစရာကောင်းလိုက်လဲ သိသိ”

“လင်သားတစ်ယောက်လုံးကို ပစ်ပြီး အပင်တွေကို ယုယနေရသလား နေခြည်”

သူမနှင့် ဦးရာကျော်တို့ အကြောင်းကို မဆွေးနွေးချင်တော့ပေ။ စကားလမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦး သိသိ . . . နင် ငါ့ဆီ လာခဲ့တာ ပြောစရာ စကားတွေ ရှိနေလို့ မဟုတ်လား”

သိသိမှာ တိုင်ပင်စရာဆိုလို့ သူမသာ အနီးကပ် ရှိနေခဲ့၏။ သူမနှင့် ကင်းကွာခဲ့သည့် ရက်ပိုင်းတွေမှာ တစ်စုံတစ်ခုတော့ သိသိ ကြုံတွေ့ခဲ့ဟန် တူ၏။

“ဟုတ်တယ် နေခြည်၊ ဒါပေမယ့် ငါပြောပြောနေကျ နင်တို့ အကြောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုယ်နေကိုယ်တာ ကိစ္စပဲ နေခြည်”

“ငါ သိနေတယ်ဆိုရင် နင် ယုံမလား သိသိ”

တကယ်တော့ သိသိကို တမင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သိသိကတော့ တအံ့တဩဖြင့် သူမကို မေးတော့၏။

“နင့်ကို ဘယ်သူပြောပြတာတုန်း နေခြည်၊ ဦးရာကျော်လား ဒါမှမဟုတ် . . .”

အမည်နာမ တစ်ခုခုကို ပြောမည်ပြုပြီးမှ သိသိ မပြောတော့ပေ။

“ဦးရာကျော်နဲ့ ငါနဲ့က စကားမှ မပြောဖြစ်ကြာ ခဲ သိသိရာ”

“ကိုသန်းဆွေပေါ့ ဟုတ်လား နေခြည်၊ အဲဒီ ပု မကောင်းဘူး။ ဘယ်သူ့မှ မပြောပါနဲ့လို့ အတန်ငယ် နန်းပြာထူး တာတောင် မရဘူး”

သိသိစကားအသွားအလာတွေ ပြောရာ၌ ရှေးရေးဇုတူ သဘောပေါက်သွားမိသည်။

သူမတို့ ဇာတ်လမ်းတွေကြောင့် ငါ့ကိုသန်းဆွေနှင့် သိသိတို့ အနေနီးခဲ့ကြသည်။ ဒီကံ့လတွေမှာ ငါ့ သိသိနှင့် နှစ်ယောက် ငြိစွန်းသွားကြဟန်တူသည်။

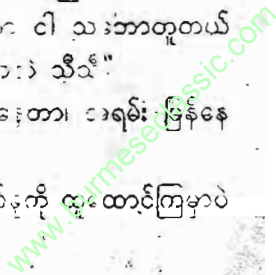
“ကိုသန်းဆွေပြောတာ မဟုတ်ဘူး ဝီသိ၊ နင့်ဘာသာနင် ပြောချင်လွန်းလို့ ပြောလိုက်တာပဲ။ ငါအနေနဲ့ ဒီသွားကွာ ငါ တမင် အစ်တာကို နင်မှ မသိဘဲ”

“သွားကွာ နေခြည် မကောင်း ဘူး”
သိသိမျက်နှာလေး ရှက်ကိုးရှက် ကိုန်း ဖြစ် ပွား၏။ သူမ သဘောထားကို သိသိသိအောင် ပြောကြားသည်။

“ကိုသန်းဆွေနဲ့ ဒီလိုဖြစ်သွားတာ ငါ သွားဘာတူတယ် သိသိ၊ ဘယ်တော့လောက် ငါတို့ စားရတာ သိသိ”

“သူကတော့ မြန်မြန်ဖြစ်စေချင်တာပဲ။ ဝေးရမ်း ဖြန့်နေ မလားဆိုပြီး ငါ တွေးနေတာ”

“နှစ်ကိုယ်တူ ချစ်ကြလို့ ဘဝစစ်ကို ထူးထောင်ကြမှာပဲ”

သီသီရယ်၊ နှေးတယ် မြန်တယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ နင်တို့ မှာက ဘာအနှောင့်အယှက်မှ ရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့သဘော ပြောပါ ဆိုရင်တော့ နင် ခေါင်းညိတ်လိုက်စေချင်တယ်ပဲ”

သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိုတော့ ဆရာကြီး ဝင်လုပ်ပေး မိ၏။ သူမ၏ အရေးကိစ္စကြတော့ မအိမ်မည်ကြီး ပြစ်နေရ၏။ သူမတို့နှစ်ယောက် စကားကောင်းနေကြစဉ်မှာပင် အိမ်သစ်လေး ဆီသို့ ပစ္စည်းတွေတင်လာသော ကားတစ်စီး မောင်းထွက်သွား၏။

“နေခြည် . . . နင်တို့ရဲ့ပရိဘောဂပစ္စည်းတွေ ထင်တယ်။ ဒါနဲ့ နင်နဲ့ ဦးရာကျော်က ဒီနေ့ထိ တစ်ကွဲစီ အိပ်ကြတုန်းဆို”

“ဟုတ်တယ် သီသီ . . . ဒီနေ့တော့ ပစ္စည်းတွေ အစုံအလင် ရောက်လာပြီဆိုတော့ အိမ်သစ်ပေါ် ပြောင်းနေရမယ် ထင်တာပဲ”

“နင် ခုအချိန်ထိ ဦးရာကျော်အပေါ် နားမလည်နိုင်သေး ဘူးလား နေခြည်”

“နားလည်ဖို့ မလိုအပ်တဲ့ အခြေအနေပဲ သီသီရာ”
ခေါင်းတွင်တွင်ခါရင်းက စိတ်မသက်သာဟုန် သီသီ ပြု၏။ မမရွှေရည်ရောက်လာသည်မို့ ပြောလက်စ စကား ပြတ် သွားရ၏။

“ညီမလေးရေ အိပ်ရာခမ်းနားတွေ၊ ပရိဘောဂပစ္စည်းတွေ ရောက်လာပြီ။ ညီမလေးစိတ်ကြိုက် နေရာချဖို့ သွားကြရအောင်”
သူမ တစ်ခုခု တုံ့ပြန်မည်ပြုပြီးမှ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရ သည်။

သူမ စိတ်ကြိုက်ဆိုတာ ဒီဘဝ မရှိဝေ ဟုပြော . . . ။
မောင်ဝိညာဉ်တွေနှင့်အတူ . . . ဆန္ဒတေ့ မမြင်နိုင်သော ကမ္ဘာသို့ ပါသွားခဲ့ပြီလေ။

နေရာထိုင်ခင်းတွေကို တစ် နည်းနီးပါ လိုလို သီသီနှင့် မမရွှေရည်တို့ ပြင်ကြဆင်ကြ၏။

သူမ၏ ပစ္စည်းတွေ၊ ဦးရာ ကျော် ပစ္စည်းတွေ အားလုံး အိမ်အသစ်လေးပေါ်သို့ အလိုလို ရောက်လာကြပြန်သည်။

ညနေစောင်းခါနီးတော့ မမရွှေရည်နှင့် ဒီသီတို့ အိမ်လေး ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြသည်။ ဦးရာကျော်ကတော့ မီးသမားတွေနှင့် အလုပ် လက်စမသတ်နိုင်သေးပေ။

ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ သူမတို့နှစ်ဦးလည်း မမရွှေရည်ပစ္စည်းများ နေခဲ့သော အိမ်အိုလေးနှင့် ခွဲခွာရတော့မှာ မေးခွန်းပေါ်၏။

လွမ်းဆွတ်စွာဖြင့် အိမ်အိုလေးကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ နှစ်ရှည်လများ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရာ သူမအခန်းလေးမှာ ဟာလာ ဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်နေ၏။

မှောင်ရိပ်ကြောင့်ပင် အိမ်အိုလေးမှာ မီးတွေ ထိန်ထိန် လင်းလာခဲ့ပြီ။

မီးသမားတွေ အိမ်သစ်လေးပေါ်မှ ဆင်းသွားကြပြန်၏။

“နေခြည်”

အနားသို့ တိုးကပ်လာပြီး ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ကြက်သီး ထသွားမိသည်။

မင်္ဂလာမုသော အသံသည် ဆည်းဆာအောက်ဆီမှာ ကျက်သရေ မဲ့လွန်းနေ၏။

“ဦးရာကျော် ဘာပြောစရာ ရှိနေလို့လဲ”

“ဒီည ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ” နေခြည်

သွယ်ဝိုက်သောစကားဖြင့် သူမကို သတိပေးလာသည်။

သူမ အဖြေမပေးဘဲ တိတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။ သူမအနေ ဖြင့် ဒီအခြေအနေကြီးကို ဘာပြောလို့ ဘာဆိုရမှန်း မသိနိုင်ပေ။ ဆူမနုတ်မှ စကားသံတွေ ထွက်လာသည့်အဆုံးမှာတော့ ဦးရာကျော် ဆက်ပြောလာ၏။

“အားလုံးက မေးကြမြန်းကြတဲ့ စကားတွေကို ဖြေဖို့ အတော်ခက်တယ် နေခြည်။ အိမ်ကလည်း အားလုံး ပြည့်စုံနေပြီဆို တော့ ရုံးခန်းမှာ သွားနေဖို့က မကောင်းဘူး ထင်တယ်”

“ဦးရာကျော် ဘယ်လို လုပ်ချင်လို့လဲ”

“နေခြည်သဘောက အဓိက ကျပါတယ်၊ နေခြည် ဘယ်လို ဖြစ်စေချင်လဲ”

သူမ အဖြေပေးမှ ဖြစ်မည်။ လျှပ်တစ်ပြက် ပေါ်လာသော အတွေးတို့ဖြင့် အစီအစဉ်ကို ဖြောဖြလိုက်၏။

“ဒီလိုလုပ် ဦးရာကျော် . . . ညွှန်ကတ်အထိတော့ ဒီအိမ်

ပေါ်မှာ နေပေါ့၊ မမတို့က အိပ်ရာ အစောကြီးပေါ် ကပ်၊ ဒါ ဒီအချိန် ကျမှ ဦးရာကျော် ကားနဲ့ ထွက်သွား၊ မနက် ဝေးစောက်မှ ဒီကို ပြန်လာခဲ့”

“ကိုယ့်မှာ ကားမရှိတော့ဘူး နေခြည် ကိုယ့်ကားကို ရောင်းလိုက်ရပြီ၊ ပစ်ကပ်တစ်စီး ဝယ်ဖို့တော့ ဦးစားနေတယ်၊ အောက်ကားထဲက သက်သက်သာသာနဲ့ ရအောင် ချခိုင်ငေးတုန်း ပဲ”

ကားမရှိဘူးဆိုသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ဦးရာကျော် သွယ်ဝိုက် ငြင်းလေပြီ။

ကား ဘာကြောင့် ရောင်းလိုက်ရသင့် ကို သူမ သေချင်။ ဦးရာကျော်ကလည်း မပြောပြပေ။

“ဒါဖြင့် ရှင်နဲ့ ကျွန်မက ဒီအိပ်ရာမှာ ဝေးတူတူ ကြေရုံပဲ တော့တာပေါ့ ဟုတ်လား ဦးရာကျော်”

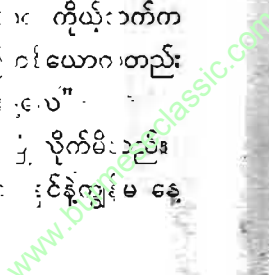
“ကိုယ်တစ်ခု ပြောချင်တယ် နေခြည်”

“ဘာပြောမှာလဲ”

“နေခြည်ပြောသလို ကိုယ်က ရုံးခန်းမှ ညာဘက် ပွားနေ သယ်ပဲ ထားဦး၊ လူတွေကို ကြည့်ကောင်းအောင် ကိုယ့်သက်က ခြာလို့ရတယ်ပဲ ထားဦး၊ ဒီအိမ်ပေါ်မှာ နေခြည် ဝင်ယောကတည်း ကလို့ မဖြစ်ပေါ်ဘူး၊ နေခြည်က မပေါ့မပါးကြီး ပေ”

ဦးရာကျော်စကားတွေကြောင့် မဲပြုံး ဦးစိုက်မိသည်။

“ထားလိုက်ပါလေ၊ အဓိကဆိုလိုရင်းက ငြင်နဲ့ကျွန်မ နေ

ရော ညရော ဒီအိမ်မှာ အတူနေရမယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ် နေခြည်၊ ဒါပေမယ့် ညဘက်တော့ ကိုယ်က သတ်သတ်အိပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်၊ လူတွေ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အတူ အိပ်မအိပ်တာကို လိုက်ကြည့်နေမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်ပြောတဲ့ အစီအစဉ်ကို နေခြည်လက်ခံရင် လူတွေကို အထွေအထူး ရှင်းပြနေစရာ မလိုတော့ဘူး၊ နေခြည်ဆန္ဒလည်း ပြည့်မယ် မဟုတ်လား”

ဦးရာကျော်ပြောပြသည့် အစီအစဉ်က တစ်မျိုးတေ ကောင်းသည်။ သူမနှင့် ဦးရာကျော်တို့ တကွတပြား နေခြင်းကိစ္စ သူမဘက်မှာလည်း ရှင်းပြစရာ ကိစ္စတွေ ရှိနေ၏။ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် အဆင်ပြေမည် အစီအစဉ်မို့ တစ်ထစ်လျှော့ပြီး လိုက်လျောလိုက်

“ကောင်းပြီလေ . . . အဲဒီအစီအစဉ်ကို ကျွန်မ လက်ခံတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်၊ ဘာအရေးကိစ္စပဲ ညကြီးမင်းကြီး ကျွန်မအိပ်နေတဲ့ အခန်းထဲကို ရှင် ဝင်စလာရတာ”

“ကိုယ်က ဝင်ချင်တယ်ပဲ ထားဦး . . . အထဲက နေခြည် တံခါးပိတ်ထားလို့ ရနေတာပဲ၊ ဒီအတွက် ကိုယ့်အပေးကတိပေးစရာတောင် လိုမယ် မထင်ဘူး”

ဦးရာကျော်နှင့် အပေးအယူ တည့်သွားခဲ့၏။

ရွှင်ပူသော အမူအရာဖြင့် ရေခိုးချိုးဖို့ ဦးရာကျော် ပြင်

ဦးရာကျော် ရေချိုးနေစဉ်မှာပင် သူမတို့နှစ်ယောက် အတွက် ညစာကို မမရွှေရည်က လာပို့ပေး၏။

ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ တစ်စ ပွဲခိုင်းထဲမှာ ထမင်းလက်ဆုံ စားရတော့မှာ သေချာနေ၏။

ဒီတာဝန်လောက်ကိုတော့ သူမ လိုက်လျော့ ရပေမည်။ အဝတ်အစား လဲပြီး ထွက်လာ သော ဦးရာကျော်အား ထမင်းစားခေါ်လိုက်၏။

“ထမင်းစားကြမယ် ဦးရာကျော်”

“ကောင်းပြီ နေခြည်”

သူမအား ခွန်းတုံ့ပြန်ပြီး ထမင်းပိုင်းသို့ ပလာသေးဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာနေ၏။ သူမ ထမင်းစားဝည့်ပေ နေစဉ်မှာပင် ဦးရာကျော် ရောက်လာ၏။

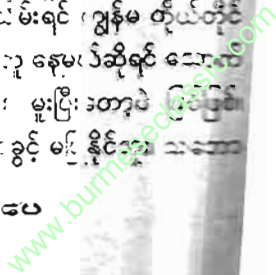
ဦးရာကျော်လက်ထဲမှာ အရင် ပုခင်းပါငါးကသည်။

“ဒါက ဘာလုပ်မလို့လဲ ဦးရာကျော်”

“ထမင်းမစားခင် ကိုယ် နည်းနည်း သောက်လေ့ရှိပါတယ် နေခြည်”

ဒီကိစ္စကိုတော့ ဒီအိမ်မှာ သူမ သာမတူနိုးပေ။ အဲဒီအခါ အသက်တွေကိုလည်း သူမ မခံနိုင်။ သက်ကြာ မူးရိဝေခြင်းတို့ အခွင့်ကောင်း ယူလာနိုင်၏။

“အဲဒီပုလင်းကို ဦးရာကျော် ထမင်းရင် ကျွန်မ တွယ်တိုင် ပစ်ထုတ်ရလိမ့်မယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ကျွန်မနဲ့ သူမ နေမယ့်ဆိုရင် သောက်စားမူးယစ်ခြင်းကို လုံးဝ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး မူးပြီးသောပဲ ပြစ်ပြစ် သောက်ပြီးတော့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီအိမ်ကို လုံးဝ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး သဘော”

၂၄၂

ထောင်ညိုဒေး (ဝန်းတော)

မတူနိုင်ဘူးဆိုရင် အခုကတည်းက ကျွန်မနဲ့ လွတ်ထဲနေရာကို ဦးရာကျော် ရွေးချယ်ပါ။”

“ကောင်းပြီ နေခြည်၊ နေခြည် မကြိုက်ဘူးဆိုရင်တော့ နေခြည်ရှေ့မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ နေခြည်ကွယ်ရာမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကို ကိုယ် မလုပ်တော့ပါဘူး။”

တမင်အခွင့်အရေးယူပြီး ဝိုက်ကျတာတော့ မဟုတ်။

မဖြစ်သင့်သည်များကို ကြိုကာသည့်အနေဖြင့် ပြတ်ပြတ် သားသား ပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

(၁၁)

အိမ်သစ်လေးပေါ်မှာ သဘောတူညီမှုယူပြီး အတူနေဖြစ်ကြ၏။ မမရွှေရည်တို့ သီသီတို့ကတော့ ဒီအခြေအနေမှန်ကို မသိပါဘဲ ဝမ်းသာနေကြ၏။ သူမကလည်း အထွေးအလွှား ရှင်းမပြုဖြစ်ခဲ့ပေ။ အိမ်သစ်လေးပေါ်မှာ အတူနေလာပြီး ငါးကြိမ်မြောက်သော နေ့မှာ တော့ ထင်မှတ်ထားခြင်းမရှိသော အကြောင်းအရာတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။

မမရွှေရည်၊ သီသီနှင့် သူမတို့ သုံးဦး စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ စကားပြောနေရင်းကပင် သီသီနှင့် ကိုသန်းဆွေတို့ မင်္ဂလာကိစ္စကို စပ်စုမိလိုက်သည်။

“နင်နဲ့ ကိုသန်းဆွေက ဘယ်ကောလဲ သီသီ၊ နင်ပြောတော့ နေ့ချင်းညချင်းပဲ ဖြစ်တော့မလို့လဲနဲ့”

ဖောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

“လုပ်တော့ လုပ်မလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဦးရာကျော်က ဘုန်းကြီး ဝတ်ဦးမှာဆိုတော့ သူ ပြန်ထွက်လာပြီးမှပဲ စိစဉ်ဖြစ်မယ် ထင်တယ် နေခြည်”

“ဦးရာကျော်က ဘုန်းကြီးဝတ်မှာ ဘယ်တော့ ဝတ်မှာလဲ သိသိ”

“ညီမလေးကို အဲဒီကိစ္စ မပြောပြဘူးလား။ သန်ဘက်ခါ ဝတ်ဖို့ ကိုကြီးတင်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးပြီ၊ သူတစ်ယောက်တည်း ယတြာ ချေတဲ့အနေနဲ့ ဝတ်မှာဆိုတော့ သိပ်ပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

ဦးရာကျော် ဘုန်းကြီးဝတ်မည့်ကိစ္စကို မသိတာတော့ အမှန်ပင်။ တစ်အိမ်တည်း နှစ်ယောက်အတူတူနေပြီး တခြားသူတွေ ပြောမှ သိရ၏။

အဲဒီလောက်ထိ သူမတို့ဆက်ဆံရေးက သွေးအေးခဲ့ကြ သည်။

“နင် တကယ် မသိတာလား နေခြည်”

သိသိက တအံ့တဩ မေး၏။ မုသားသုံးပြီး ပြန်ဖြေလိုက် သည်။

“သူ ပြောတော့ ပြောနေတာပဲ၊ ငါ့ကို ပြောပြီးပြီဆိုပြီး ထပ်မပြောတာ ဖြစ်ရင် ဖြစ်မှာပေါ့”

“အမလေးနော် . . . ယောက်ျားတစ်ယောက်လုံး ဘုန်းကြီး ဝတ်မှာကိုတောင် အလေးမမူဘူးနော်၊ နင်ကတော့ တကယ်အံ့ဩ

လောက်တဲ့ မိန်းမပဲ နေခြည်”

သူမကို သိသိက ကောင်းချီးပေးပေး ။

ဘာရယ်တော့ မဟုတ်။ ဒီသံတင် ငြားတော့ ကြိတ်ပြီး ပြုံးမိသေးသည်။

ဦးရာကျော်တစ်ယောက် ရာသက် နှစ် ဘုန်းကြီးဝတ်သွား ရင် အကောင်းဆုံးဟု စိတ်ထဲမှာ ပြောနေ ပြန်၏။

သိသိတို့ပြန်သွားပြီး မိုးချုပ်ခါနီးမှ ဦးရာကျော် ရောက်လာ ၏။ ဦးရာကျော်ကို မစောင့်နိုင်သည့်အဆုံး လမင်းစားနှင့်ထား၏။

ဦးရာကျော် ရေမိုးချိုးနေတုန်းမှာပင် ဝတ္တရားအရ မမ ရွှေရည် ချက်ပြုတ်ထားသည်များကို ခူးဆွဲပေးထားလိုက်၏။

ကိုယ်ဝန်က တစ်လထက်တစ်လ သိသာလာ၏။ နေရထိုင် ရတာ အရင်လောက်တော့ နေသာမူ မသော့ပေ။

စိတ်ပြေလက်ပျောက် တိဗ္ဗိအစီဒီ စင်ကို ထိုင်ကြည့်နေစဉ် မှာပင် ဦးရာကျော် စကားလှမ်းပြော၏။

“နေခြည်ရော စားပြီးပြီလား”

“ကိုယ်ပြန်လာတဲ့ အချိန်ကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ၊ မစောင့် နိုင်လို့ စားပြီးပြီ”

ဦးရာကျော်က အကောင်းစကား ပြောပေးလှပုံ ခုတ်ထိုး

www.burmeseclassic.com

အိုးပေါက် မြန်မြေလိုက်တော့ ဦးရာကျော် အသံတိတ်သွားသည်။

ထမင်းဝိုင်းကို သွားလည်း မကြည့်။

ဒီတိုင်း ပစ်ထားလိုက်သည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးတော့ သူမအနားရုံ ထိုင်ခုံမှာ

ဦးရာကျော် လာထိုင်၏။

အတူတကွ နီးနီးကပ်ကပ်နေလိုစိတ် မရှိခြင်းကြောင့်

အခန်းထဲဝင်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ နေခြည်”

“အိပ်တော့မလို့”

“ခဏနေပါဦးလား... ကိုယ် ပြောစရာရှိလို့ပါ နေခြည်”

မတတ်သာသည်မို့ စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ခွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဒါကလည်း လေးငါးခါကြုံမှ တစ်ခါလောက် ခွင့်ပြုခြင်း ဖြစ်၏။

“ဒါဆိုလည်း ပြောစရာရှိတဲ့ စကားကို မြန်မြန်သာပြော

ဦးရာကျော်”

“ဖိုလို့ပါ နေခြည်၊ ကိုယ် နေခြည့်ဆီက ခွင့်တစ်ခု တောင်း

ချင်လို့ပါ”

ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားမို့ ဂရုစိုက်မိသည်။ ဦးရာကျော်

တစ်ယောက် ဘာတွေများ ခွင့်တောင်းချင်သည် မသိပေ။

“ဘာအတွက် ခွင့်တောင်းစရာ ရှိလို့လဲ ဦးရာကျော်”

“ဟိုလေ... ကိုယ် ပခွင်းတက်မယ့် ကိစ္စ”

အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ဦးရာကျော် စကားမဆက်နိုင်

သေးပေ။ စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ပြတ်ပြတ်ပြောနေ ကိမိသည်။

“ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လုပ်တာပဲ၊ ပြီး... တော့ ကောင်းတာ လုပ်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ လုပ်ပေါ့ ဦးရာကျော်”

သူ့မဘက်က ပြီးစလွယ် ပြောလိုက်ပေမယ့် ဦးရာကျော်က တော့ ထခုန်မတတ် ဝမ်းမြောက်သွားပုံရသည်

“ကိုယ်မေ့တာရယ် မသိတာရယ်ကြောင့်ပါ။ သာသနာ့

ဘောင်ကို ခဏပဲဝင်ဝင်၊ အပြီးပဲဝင်ဝင် အရေးကြီးဆုံးလူကို

တို့ပင် ခွင့်တောင်းဖို့ လိုတယ်တဲ့ နေခြည်၊ နေခြည်က ခွင့်ပြုဘူး

ဆိုရင် ဖိုရယ်က ဘယ်လောက်ဝတ်ချင်ဝတ်ချင် အထပြောက်မှာ

မဟုတ်ဘူး”

“အခု သိရပြီမဟုတ်လား၊ ရှင့်ဘာသာ ပြင် ခဏဝင်လည်း

ခွင့်ပြုတယ်၊ အပြီးဝတ်မယ်ဆိုရင် ပိုတောင် ခွင့်ပြုနိုင်သေးတယ်

ဦးရာကျော်”

ဦးရာကျော်တစ်ယောက် တမင် မဝင်တာလား၊ ထူတာ

လားတော့ မပြောတတ်ပေ။ တမင်ရွံ့ပြောတာက တောင်မှ အတည်

ယူပြီး ထပ်ရှင်း ပြနေသေး၏။

“ပထမတုန်းက နေခြည်ရဲ့ခွင့်ပြုချက် ငါ့တယ်ဆိုတာကို

တကယ် မသိတာ၊ ဒီနေ့မှ စိတ်စရာရှိတာတွေ စီးဥိုရင်းနဲ့ ကိုကြီး

တင် ပြောတာ၊ သာသနာ့ဘောင်ဝင်တယ်ဆိုတဲ့ အနီးယေးရဲ့

သဘောတူ ခွင့်ပြုချက်လိုတယ်တဲ့ နေခြည်ကဲ့သို့ ခွင့်တောင်းပြီးပြီ

လားလို့ မေးတယ်၊ ကိုကြီးတင်စကားကြောင့် နေခြည်ခင်ကနေပြီး

ဆောင်ညိုဒေး (ပန်းတော)

ကျကျနန ခွင့်တောင်းဖြစ်တာ”

“ဒီမှာ ဦးရာကျော်”

“ဘာလဲ နေခြည်”

“ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ရှင်ကို လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခွင့်ပြုတယ်လို့ ပြောတယ်ဆိုတာက လည်း ပြီးစလွယ် ပြောလိုက်တာ၊ ရှင်ဘာသာရှင် ဘာပဲလုပ်လုပ် ကျွန်မလိုက်ပြီး ကန့်ကွက်မှာ မဟုတ်သလို နှောင့်ယှက်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ နေခြည်၊ ဒီပြင်ကိစ္စဆို အရေးမကြီး ဘူး၊ အခုကိစ္စက တကယ်အရေးကြီးတာ၊ နေခြည်က ကိုယ့်ခန်း မယားပဲလေ”

ဦးရာကျော်က အသားလွတ်ကြီး မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြနေ ပြန်သည်။ ဒေါသ ထောင်းခနဲ ထွက်သွားပြီး ပြောမိပြောရာ ပြော လိုက်မိသည်။

“ဒါက ရှင်ထင်နေတာ၊ ကျွန်မက ရှင်ကို ဘယ်လိုမှ သဘောမထားတာတော့ အမှန်ပဲ ဦးရာကျော်၊ ကျွန်မ နေပုံထိုင်ပုံ ပြောဆိုဆက်ဆံပုံတွေကို ရှင် အသိဆုံးပဲ ဥစ္စာ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ နေခြည်”

ပြန်ပြောရင်းကပင် ဦးရာကျော်တစ်ယောက် အသံတိမ်ဝင် သွား၏။ ဒီလူကြီး စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ဘုန်းကြီး ရာသက်ပန် ဝတ်သွား ရင် ကောင်းမည်ဟု စိတ်မှာ တွေးလိုက်မိသည်။

မျက်ပြေမာယာ

အမြင်ကတ်ကတ်နှင့်မို့ တမင်မေးလိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦး ဦးရာကျော်၊ ရှင်က ဝတ်စုံရက် ဝတ်မှာမို့လဲ”

“ကိုယ်ကတော့ လေးငါးရက်ခန့် ဘက်ပဲ ငတ်ချင်တာ ဒါပေမယ့် ကိုကြီးတင်ကတော့ တစ်ပတ် ဝတ်ရက်လောက်အထိ ဝတ်စေချင်တယ်။ အဲဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်မလဲ ငတ်တယ် နေခြည်”

“ရှင်တစ်သက်လုံး ဘုန်းကြီးဝင် ငတ်ကိစ္စ ကောင်းတယ် ဦးရာကျော်၊ ရက်ပိုင်းလောက်နဲ့ လူဝတ်ချ ခြားတဝက် ပြန်ရောက် လာတာကို ကျွန်မကြောင့်လို့ လူတွေ ထ နေကြဦးမယ်၊ ရှင် တစ် သက်လုံး ဝတ်မယ်ဆိုရင်တော့ တတ်နိုင် ပဲ သက်က ကျွန်မ ပါရမီ ဖြည့်ပေးမယ် ဦးရာကျော်”

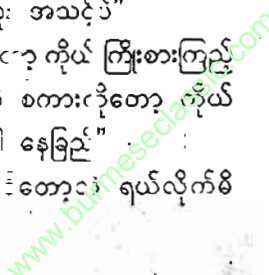
“တကယ်ပြောတာလား နေခြည်”

ဦးရာကျော်တစ်ယောက် ထူထား တော့ သေ ၂၇ သွားသည်။ ဦးရာကျော်၏ ဦးနှောက်တွေ ပုံစံစေဆေ ကြည့်ဖို့တော့ လိုမည် ထင်၏။

“တကယ်ပြောတာ ဦးရာကျော်၊ ရှင် တစ်သက်လုံးဝတ်မယ် ဆိုရင် ပါရမီဖြည့်ဖို့ ကျွန်မ ဝန်မလေး ဘူး အသင့်ပဲ”

“နေခြည်စကား အတည်ဆိုရင် တော့ ကိုယ် ကြိုးစားကြည့် ပါဦးမယ်၊ နေခြည် ပါရမီဖြည့်မယ်ဆို ပဲ စကားကိုတော့ ကိုယ် အလေးထားပါတယ်၊ တကယ်ပြောတာ ပါ နေခြည်”

သူမအနေဖြင့် ဟန်မဆောင် နို့တော့သံ ရယ်လိုက်မိ သည်။

မောင်ဦးအေး (ပန်းတော)

သူမ၏ ရယ်မောခြင်းကို ဦးရာကျော် ဘယ်လို သဘောပေါက်သည် မသိပေ။

သူမ၏ မျက်စိအောက်မှာတော့ ဦးရာကျော်က တကယ့်ကို ကလေးလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လို့ နေပြန်၏။

(၁၂)

သူမ ပါရမီဖြည့်ခြင်းကို ခံယူချင်သော ဦးရာကျော်တစ်ယောက် ပခွင်းတက်ဖြစ်၏။ သူမအပါးမှ ဦးရာကျော်က သိယောက်၊ ခေတ္တကွယ်ပျောက်သွားခြင်းအတွက် စိတ်လွတ်လပ်မှု အပြည့်ရနေ၏။ ဦးရာကျော်ရှိရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သူမ ရောက်ပြီး မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပေ။ သီတင်းတစ်ပတ် ပြည့်သည်အထိ အရေးအဆွမ်း နှစ်ခေါက် သွားပို့ဖြစ်သည်။

ဦးရာကျော်မရှိသော ရက်တွေမှာ မထူးချွန်နှင့် သိသိတို့ တစ်ညစီ အလဲအလှယ်ဖြင့် လာအိပ်ပေးခဲ့၏။ တစ်စီအစဉ် ကလည်း ဦးရာကျော် ဆွဲပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ရှစ်ရက်မြောက်ရက်မှာ ညနေခင်းမှာတော့ ဦးရာကျော်နှင့် ပတ်သက်သော သတင်းစကားကို သိသိ သိသိ ဆောင်လာခဲ့၏။

www.burmeseclassic.com

ပေါင်ဦးအေး (ပန်းတော)

“ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ဒီပန်းအိုးတွေကို ဘာကြောင့် အရွှေ့ အပြောင်း လုပ်ရတာလဲ နေခြည်ရယ်၊ ဦးရာကျော် စိတ်မချရင် လည်း စိတ်မချစရာပဲ”

“ဒီအိုးတွေကို ငါ ရွှေ့နေကျပါဟာ၊ အဝေးကြီး ရွှေ့ပြောင်း တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“နီးနီးဝေးဝေး အလေးအပင် မ၊ မတာ အကောင်းဆုံးပဲ မဟုတ်လား နေခြည်”

သီသီရောက်လာသောကြောင့်ပင် လုပ်လက်စ အလုပ် များကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ရသည်။

“ငါ့ဆီ လာအိပ်ပေးရတဲ့အတွက် ညည်းနဲ့ ကိုသန်းဆွေတို့ ရဲ့ အချိန်တွေ လျော့နေပါဦးမယ်ဟာ”

“ငါ့ဘက်က အားအားလျားလျား ရှိနေလည်း သူ့ဘက်က အချိန်မပေးနိုင်ပါဘူး”

“ဘာကြောင့်များလဲ သီသီ”

“သူ့ဆရာ ဝေယျာဝစ္စတွေကို အချိန်ပြည့် ဖြည့်ပေးနေရ လို့လေ”

“ဦးရာကျော် တစ်သက်လုံး ဝတ်ရင်တော့ နင်တို့ နှစ်ယောက် ဒုက္ခပဲ”

“ငါထို့က အနေသာကြီးပါ၊ နင်သာ ဒုက္ခရောက်မှာ နေခြည်”

“ငါက ဝတ်ပါစေ ဆုတောင်းနေတာ၊ ဒါမှ စိတ်ရော

မျက်ဖြေမာယာ

ကိုယ်ပါ ငါ လွတ်လပ်မှုရမှာ။ တကယ်ဝန်ဖြစ်ရင် ငါကတောင် ပါရမီ ဖြည့်ပေးလိုက်ဦးမှာ”

“ဦးရာကျော်ကလည်း ကိုသန်းခေ ကို ဒီစကားမျိုး ပြောပါ တယ်၊ နှင့်ဆုတောင်းမပြည့်ဘူးလို့ ပြောပေး နေခြည်၊ ကိုးရက် ပြည့်တဲ့နေ့မှာ လူထွက်မယ် ပြောတယ် ခေါင် မဟုတ်ခင်က ဦးရာကျော် ပြောတယ်တဲ့ နေခြည်”

သူမကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း သီ ပီ ပြော၏။

မကောင်းတတ်သည်မို့ အလိုက် သုံး မေးလဲက်မိသည်။

“ဘာများ ပြောလို့တုန်း သီသီ”

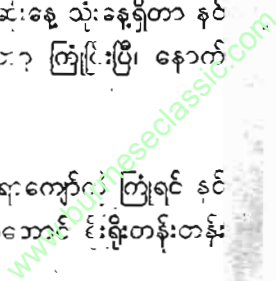
“သူ့ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးနေ့တစ် နေ့ဖြစ်တဲ့ မင်္ဂလာဆောင် တဲ့ နေ့ကိုတော့ ကြုံခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒီတစ်ခါ ရှင် ဝင်ကြံတဲ့နေ့ကို ထပ်ကြုံ ရဦးမယ်တဲ့၊ အဲဒီစကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ နှစ်ခုစလုံးက နင်နဲ့ ပတ်သက်နေတာတွေလေ”

သီသီစကားကို နားထောင်ရင်း ဝ ဖျတ်ခနဲ အတွေးဝင် လာ၏။ သီသီစကား ဆုံးသည်နှင့် သူမ ဘယ်ထည်လိုက်သည်။

“အေး . . . လူ့ဘဝမှာ အပျော် ဆုံးနေ့ သုံးခုရှိတာ နင် အသိနေရ၊ ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး နှစ်ရက်အတွက် ကြုံပြီးပြီ၊ နောက် တစ်နေ့ပဲ ကျန်တော့တယ် သီသီ”

“ဘာများလဲ နေခြည်”

“ထောင်က ထွက်တဲ့နေ့လေ၊ ဦးရာကျော်လဲ ကြုံရင် နင် သတိပေးရင် ပေးလိုက်ဦး၊ ထောင်ကျတာဘောင် ငါးရိုးတန်းတန်း

ဖော်ပြချက် (ပန်းတော)

မကျဘဲ ထစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျပြီးမှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နဲ့ လွတ်တဲ့ နေ့မျိုးပေါ့၊ နင် ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်ဦး”

“နင်ကလည်း နိမိတ်မရှိဟာ၊ ငါက အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေတာ၊ နင့်ကို ငါ မေးချင်တယ် နေပြည်”

“ဦးရာကျော်နဲ့ ပတ်သက်တာဆိုရင်မဟာ ငါ့ဆီက အကောင်းစကား နင် ကြားရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီစကားက အဓိပ္ပာယ်အများကြီးရှိတဲ့ စကားပါ နေပြည်၊ နင် နားထောင်ကြည့်ပါ။ ငါနဲ့ ကိုသန်းဆွေတို့ ဒီရက်ပိုင်းကျမှ ပြော ဖြစ်တဲ့ စကားတွေပါ”

သီသီတို့ကတော့ တာတွေများ ထွေထွေထူးထူး ပြောဖြစ် ကြသည် မှသိပေ။ နားမထောင်ချင်လည်း သီသီက ပြောချင်နေ သည်မို့ ခွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ငါ မပြောနဲ့ဆိုလည်း နင် ပြောမှာပဲ၊ ကဲ ဘာလဲဆိုတာကို လိုရင်း တိုရှင်းတော့ ပြောနော်”

ဦးရာကျော်နှင့် ပတ်သက်လာရင် နင်က အရမ်း အထက် စီး ဆန်လွန်းတယ်ဟု သီသီ ပြော၏။ အထက်စီးဆန်သည်ဆိုခြင်း ထက် ဥပေက္ခာစိတ် အမြဲရှိနေသည်ဆိုက ပိုမှန်လေမည်လား . . .

နင့်ကို လက်ထပ်မယ်လို့ပြောလိုက်တော့ အားလုံး အံ့ဩ

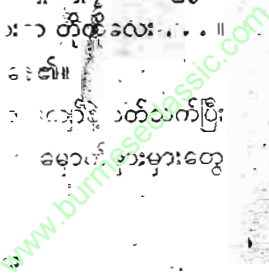
ပျက်ပြေဟာ

သွားကြတယ်၊ ငါက အစပေါ့ဟာ၊ ကိုရာ ခြံရံရင်သွေး နင့်ဆီမှာ ပါသွားတာရယ်၊ သူ့အခေါ်တွေ ပြောတဲ့ စကားတွေကြောင့် နင် အပေါ်မှာရော၊ ကလေးအပေါ်မှာပါ ကျတော့ ဖြစ်သွားပြီး ဒီလို ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာလို့ မြင်ခဲ့ကြတယ်။ ကိုရာပြု ခဲ့ပေမယ့် အရမ်းချစ်ခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ကြောင့်လို့ ထင်ခဲ့ကြတာ”

“ဒါပဲလေ သီသီ . . . မောင်တ လောက်ကလွဲပြီး သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းကလူတွေ အတ္တကြီးတာ အလုံး သိနေကြတာပဲ၊ ငါ့အမြင် ပြောရရင်တော့ သူနဲ့ငါ မပတ်သက်ခဲ့ဘူးဆဲ ရှင်မောင်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ အမွေတွေကို ခွဲပေးရမှာ၊ သူ့အပေါ်က စိတ်ဆိုးလို့ ခဏပဲ အခေါ်အပြော မလုပ်ကြတာ၊ တကယ်တော့ ကျတော့ အမွေကိစ္စက ဒီတိုင်း ပြတ်သွားမှာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီလူက စီးကားရေးသမား၊ သူ့မှာ တွက်ကိန်းတွေ ရှိမယ်၊ ငါ့ကို ယူလိုက် ငါ့အားဖြင့် အမွေတွေ အားလုံးကို သူ့စစ်ယောက်တည်းပဲ ပိုင်း ခွဲပေးလေ . . . ကိုယ့် ကလေး မဟုတ်ဘဲ ငါ့ကို ယူရဲတဲ့သတ္တိက နည်းတာပဲလို့၊ ငါ့ကို အသိအမှတ်ပြု မယားအဖြစ် ထားပြီး ချစ်မြင်မှာ သူလုပ်နေကျ အတိုင်း ရှုပ်မှာပေမယ့်ပေါ့၊ သီသီရာ၊ အဖြေက ချင်းရှင်လေးပဲဥစ္စာ”

တကယ်တမ်းကျတော့ သီသီစကားက တိုတိုလေး . . . သူမ ပြန်ပြောလိုက်သောစကားက ပိုရှည် နေ၏။

“နင်က အရမ်းတွေးလွန်းတယ်၊ ဒီစကားကို ပတ်သက်ပြီး အမြင်မရှင်းတော့ အတွေးတွေကလေးတွေ မမှတ် မှားမှားတွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့ နေပြည်”

မောင်ညိုဒေး (ပန်းတော)

“ငါ တွေးတာ အမှန်တွေပဲ သိသိ၊ ဒီလောက် မိန်းမတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သာယာမှုရှာချင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ် လေးလက်ဝန်ရှိနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အကြောင်းမဲ့ မယူဘူး။ အဲဒီမိန်းမကိုယ်တိုင်ကလည်း မတရားသဖြင့် သိမ်းပိုက်တယ်လို့ သူ့ကို ပြောပြီးသား၊ ဘယ်တော့မှလည်း သူ့လန်းမယားအဖြစ် အသိ အမှတ်မပြုဘူးလို့ စကားကုန် ပြောထားပြီးသားပါ သိသိရာ”

“ဒါက နင့်အမြင် နင့်အတွေးလေ နေခြည်၊ ငါတို့တွေးတာ ကတော့ ဦးရာကျော် စိတ်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်မှုပဲ၊ နင်နဲ့ ပတ်သက် လို့မှ မဟုတ်ဘူး။ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းမှာပါ သူ ပြောင်းလဲသွားတာ၊ သူ့မှာ လောဘဆိုတာ မရှိတော့သလို . . . လုပ်ငန်း တော်တော် များများကို လက်လွှတ်လိုက်ရလို့ ယူကြားမရ ဖြစ်မနေဘူး။ အဲဒါ နင်နဲ့ ပတ်သက်နေတယ်၊ နင့်အပေါ် သူတစ်ခုခု ဖြစ်ပြီး အရမ်း ခံစားနေရမယ်၊ နင့်ကို သူ ချစ်နေတယ်လို့ ငါရော ကိုသန်းဆွေကပါ သုံးသပ်ကြတယ် နေခြည်”

ကျနေအောက်မှာပင် သူ့မ ဟားတိုက် ရယ်မောမိ၏။

ဦးရာကျော်လို လူမျိုးက သူမကို ချစ်မြတ်နိုးနေသည်တဲ့။

“နင်တို့ အရူးတွေပဲ၊ နင်တို့ရဲ့ အလုပ်ရှင်ဘက်ကနေ ဖာထေးပြီးတော့ တွေးပေးနေတာ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ဆက်မပြော တာ ကောင်းမယ် သိသိ၊ နင်တော့ မသိဘူး၊ ငါတော့ ဝိုက်ဆာနေ ပြီ၊ အိမ်ပေါ်သွားရအောင်”

စကားဖြတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် သိသိ အနေခက်သွားသည်

ထင်၏။ သူမခေါ်သတွေကို ရိပ်စားမိ၍ အလှိုက်တသိပင် သိသိ နောက်ဆုတ်ပေးသွား၏။

“ဒါဆိုလည်း အိမ်ပေါ်တက်ကြတာ ပါ နေခြည်”

ထိုင်ရာမှထပြီး အိမ်ပေါ်တက်ရန် ပြင်သည်။

သိသိက သူမကို ဖေးမဖို့ ကြိုးစား၏။

“နေဦး သိသိ . . . ဒီအပင်လေးငယ်ပင် ရေခလောင်းဖို့ ကျန်နေသေးတယ်၊ ခဏ စောင့်ပေးဦး”

ဖေးမလာသော သိသိလက်ကို ဖယ် ဖုတ်ရင်း ပြောလိုက် ၏။

ရေပုံးကို မရန် ပြင်လိုက်၏။

“အလေးအပင် မှ၊ မပါနဲ့ဆို နေပြည်ရာ”

“ရေပုံးထဲမှာ နည်းနည်းပဲ ကျန်စေတာပဲ၊ ဖားများကြီးမှ မဟုတ်ဘဲ”

ပြောမရသည်မို့ သိသိ ကြည့်နေထိုင်ပုံရ၏။

စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသော သူမကို သိသိ သတိပေးလိုက် သေး၏။

“ချော်တွေဘာတွေ လဲနေဦးမယ်ခင် နေခြည်၊ သတိထား ဦး”

“ရပါတယ်ဟာ နင်သာ သတိထားပြီး လမ်းလျှောက်ဦး၊ ငါက သွားနေလာနေကျ လူပါ၊ ဒီအလုပ်တွေကို နေ့တိုင်း လုပ်နေ တာ”

မောင်ညိုအေး (ဝန်းတော)

သီသို့ကိုပြောရင်း ပန်းအိုးရှိရာသို့ သွားလိုက်သည်။
ပန်းအိုးနားမရောက်ခင်မှာပင် ကျားရှေ့ မှောက်လဲသလို

ဖြစ်သွား၏။

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ရေပုံးက မလေးလွန်းသော်
လည်း ခြေချော်ချင်သလို ဖြစ်သွား၏။

ထိန်းလိုက်ခါမှပင် အခြေအနေက ပိုဆိုးသွားတော့၏။

“ဒုက္ခပါပဲ နေခြည် ချော်လဲပြီ”

သီသို့အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ သူမ လဲပြိုကျခဲ့သည်။

လဲပြိုမှုက မြေကြီးပေါ်မရောက်ခဲ့။ မလဲသွားအောင်
ထိန်းရင်းကပင် အနီးနားရှိ ခုံတန်းလျားနှင့် ပြေးဝင်ဆောင့်၏။

သူမအနားသို့ သီသို့ ရောက်လာ၏။ သီသို့လက်ကို ဆုပ်
ကိုင်ရင်းကပင် ဝေဒနာကို တင်းခဲနေလိုက်ရ၏။

“ဒုက္ခပါပဲ . . . ဗိုက်ထဲသွားပြီ ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား . . .

နေခြည်”

အံ့ကြိတ်ရင်းကပင် မနည်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

အပျက်အပျက်နှင့် ဒုက္ခရောက်ရပြီဆိုတာ ဝေဒနာခံစား
ရင်းကပင် သူမ တွေးမိလိုက်၏။

(၁၃)

သူမ၏ ပေါ့ဆမှု . . . တစ်စွတ်ထိုးဆန်မှုတွေကြောင့်ပင် ဆေးရုံပေါ်
ရောက်ခဲ့ရသည်။ သူမအဖို့ အသက်ချမ်းသာနှင့် ရခဲ့သော်လည်း
စိတ်မကောင်းစရာ အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံရလေ ၏။

“အရမ်းမငိုနဲ့လေ နေခြည်၊ စိတ်မကောင်းစရာ ဆိုပေမယ့်
ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ဖြေပါဟာ”

“ငါ့ကြောင့် ဖြစ်ရတာ၊ နင်ထားေးတဲ့ကြားထဲက ဖြစ်ရ
တာ”

“သူ့ရဲ့ အသက်ရှင်ခွင့်ကံက နည်းပဲ ခဲသယ်လို့ပဲ ဖြေလိုက်
ပါ နေခြည်ရာ၊ နင့်အတွက် အားလုံးက ဇိုးရိမ်နေကြတယ်”

သူမနှင့် မောင်တို့၏ ရင်သွေးလေး ပျက်စီးသွားပြီဆိုတာ
သိလိုက်ရတာတည်းက အဓိမတိတ်ခဲ့ပေ။

သီသီစကားကို နားထောင်ရင်းကပင် ဦးရာကျော်မျက်နှာကို ပြေးမြင်မိသည်။

အံ့ကြိတ်ရင်းက သူမ ပြောလိုက်မိသည်။ ဒေါသတရားတို့ ကြောင့်ပင် မျက်ရည်တို့ ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့၏။

“တစ်ခုတော့ ကောင်းသွားတာပေါ့ သီသီရာ၊ ဒီကလေး အသက်ရှင်နေသမျှ ငါ့ဘဝကလည်း ဦးရာကျော်လက်က လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတော့ ဒီလိုပဲ လှည့်တွေးတော့မယ်။ မောင်နဲ့ ငါနဲ့ သေကွဲ ကွဲခဲ့ရုံတင် မကဘူး။ ငါ့ရင်သွေးလေးနဲ့ပါ သေကွဲ ကွဲခဲ့ရပြီ”

“နေခြည်ရယ် အခုအချိန်မှာ နင် နေကောင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ မဟုတ်တာတွေ တွေးပြီး ပေါက်ကရတွေ လျှောက် ပြောမနေပါနဲ့ဟာ”

“ပြောမယ် သီသီ၊ အဲဒီလူမျက်နှာကို ငါမကြည့်ချင်ဘူး။ သူ ငါ့ကို မတရားသိမ်းပိုက်လို့ ငါ့စိတ်တွေ ဆောက်တည်ရာ မရ ဖြစ်ပြီး ဒီလို အဖြစ်ဆိုးတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာ”

“ဆေးရုံကို သူ လာတယ် နေခြည်၊ နှင့်စိတ်တွေ အရမ်း လှုပ်ရှားနေလို့ အားလုံးက ပေးမတွေ့ရဲကြတာ၊ နင် စိတ်လျှော့ လိုက်ပါ နေခြည်ရာ”

“အခုလည်း သူ့မျက်နှာကို မတွေ့ချင်ဘူး။ နောင်လည်း မတွေ့ချင်ဘူး။ ငါ့ရင်သွေးနဲ့ ငါ့ဘဝကို အလဲအလှယ်လုပ်လိုက်ရတဲ့ အဖြစ်ကိုပဲ ဝမ်းနည်းလွန်းတယ်”

“နေခြည်ရယ်”

သူမရင်တွေ ဆောက်တည်ရာမရှိ (ဖြစ်ခဲ့သလို) သူမအသိ တွေမှာလည်း တရားမဲ့သွားခဲ့ပြီ။

သူမ၏ မောင်နှင့် အပြစ်မဲ့သော ဝေဒနာလေးတို့သည် ကံကြမ္မာ၏ အလှည့်အပြောင်းကြားမှာ အကြောင်းမဲ့ စားစာခံ ဖြစ်ခဲ့ရသည်ပဲ . . . .

ဆေးရုံမှဆင်းပြီး အိမ်ပြန်ရောက် သည့်အထိ ဦးရာကျော် မျက်နှာကို မမြင်တွေ့ရပေ။

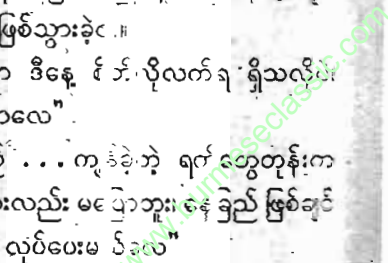
အားလုံးကလည်း ဦးရာကျော် အကြောင်းကို စကား မဟာကြပေ။

သူမနံဘေးမှာ အားလုံးဝိုင်းပြီး နေရာညပ် စောင့်ကြပ် ပေးကြ၏။

ဆေးရုံမှဆင်းပြီး သုံးရက်မြောက် သုံးနရင်းဟောတော့ သူမ စိတ်တွေ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်သွားခဲ့ပေ။

“ညီမလေးကြည့်ရတာ ဒီနေ့ နေ့စဉ် ဖိုလက်ရ ရှိသလိုပဲ၊ ညီမလေး ဘာဖြစ်ချင်လဲ ပြောလေ”

“ဟုတ်တယ် နေခြည် . . . ကုန်ခဲ့တဲ့ ရက်တွေတုန်းက တပိုင်ပိုင်နဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားလည်း မပြောဘူး။ နေခြည် ဖြစ်ချင် တာကို သီသီတို့ လုပ်ပေးနိုင် လုပ်ပေးမ ပါလေ”

“တကယ်ပြောနေကြတာလား သိသိ”

သူမဘက်ကလည်း စိတ်လိုလက်ရဖြင့် ပြန်မေးမိသည်။

ကိုသန်းဆွေက အားတတ်သရော ဝင်ပြော၏။ ကိုကြီးတင် တစ်ယောက်ကတော့ အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး ကြည့်နေ၏။

“တကယ်ပြောတာပေါ့ မနေခြည်၊ မနေခြည် ဘာစားချင်လဲ၊ ဘယ်သွားချင်လဲ၊ ဘာဖြစ်ချင်လဲ ဖွင့်သာပြောပါ”

“အခု ပြောနေကြတဲ့ စကားတွေက ကိုယ့်အသိစိတ်နဲ့ကိုယ် ပြောနေကြတာပါနော်၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ နှိုင်းစေမှုကြောင့် ပြောပေးနေကြတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး ညီမလေးရာ၊ ကိုကြီးတင်တို့အားလုံး ညီမလေး ဖြစ်စေချင်တာကို တတ်နိုင်တာထက် ပိုပြီး လုပ်ပေးကြဖို့ အသင့်ပါပဲ”

အခုအချိန်အထိတော့ ဦးရာကျော်၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရသလို ဦးရာကျော်နှင့် ပတ်သက်သော စကားများကိုလည်း မပြောကြ မဆိုကြသေးပေ။

သူမ သိချင်နေသည်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့်ပင် မေးလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ဦးရာကျော် ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ဘာလို့ သူ့အကြောင်းကို တစ်ခွန်းမှ မပြောကြ မဆိုကြတာလဲ”

သူမ အမေးစကားကြောင့်ပင် ကြက်သေ သေသွားပြန်နောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေ၏။

အတော်ကြာ ငြိမ်သက်နေကြပြီးမှ ကိုကြီးတင် ပြောသည်။

“ဒီလို ညီမလေး... မောင်ရာကျော် မှီနေပါငယ်၊ ညီမလေးက ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေတော့ သူ့ အတွက် မခံရဲသလို... ကိုကြီးတင်တို့ကလည်း ညီမလေး စိတ်ချမ်းသာပါစေဖို့ပြီး သူ့အကြောင်းကို ရှောင်ပြီး မပြောဘဲ နေခဲ့ကြ ဘာပါ”

“ဦးရာကျော်နဲ့ နေခြည် တွေ့ချင်ငယ်”

သူမ ပြောလိုက်သော စကားကြောင့်ပင် အားလုံး၏ မျက်နှာတွေမှာ အပြုံးရိပ် သမ်းသွား၏။

ကိုကြီးတင်ကပင် မေးပြန်၏။

“ညီမလေးစိတ်က တကယ်တွေ့ချင်တာပါနော်၊ တော်ကြာ တစ်မျိုးဖြစ်မှာ စိုးလို့ မေးတာပါ”

“တကယ်တွေ့ချင်တာ ကိုကြီးတင်၊ သူနဲ့ နေခြည် စကားပြောချင်နေတယ်”

သူမ ဘာတွေပြောမည်ဆိုတာကိုတော့ ဖွင့်မကြောဘဲ ထိမ်ချန်ထားလိုက်၏။

ဒါမှလည်း သူမရှေ့သို့ ဦးရာကျော် ရောက်လာမှာ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် သွားခေါ်ပေးမယ် မနေခြည်၊ အခုချက်ချင်း သွားခေါ်ပေးပါမယ်”

ကိုသန်းဆွေက သွားခေါ်ဖို့ ခြေငြင်းပြင်၏။

ကျန်သူများကို သူမ ပြောလိုက်သော စကားကြောင့်ပင်

ပေါင်္ဂါအေး (ပန်းတော)

ကိုသန်းဆွေ၏ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ဆိုင်းသွားသေး၏။

“နေခြည်နဲ့ ဦးရာကျော် စကားပြောတဲ့နေရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရှိမနေစေချင်ဘူး။ နှစ်ယောက်တည်းပဲ စကားပြောချင်တယ်”

“စိတ်ချပါ ညီမလေး . . . ညီမလေး စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ရစေမယ်လို့ ကိုကြီးတင် ကတိပေးတယ်”

မမရွှေရည်နှင့် သီသီတို့ကတော့ သူမပန်းကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ကိုင်ရင်း စကားမဆိုကြပေ။

ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ မကြာမီ အချိန်အတောအတွင်း ဦးရာကျော် ရောက်လာတော့မည်။

ဦးရာကျော် ရောက်လာခဲ့ရင်တော့ စာရင်းအပြတ် ရှင်းရပေမည်။

သူမစိတ်ထဲတွင် ရှိနေသော အကြံအစည်ကို မည်သူမျှ ခိုင်မိကြမည် မထင်ပေ။

(၁၄)

ကိုသန်းဆွေ ပြန်ရောက်လာတော့ သီသီက အရင်ထက်သွားသည်။

သီသီနောက်မှ ကိုသန်းဆွေလို နှစ်ဆင်းသွားသည်။

မမရွှေရည်နှင့် ကိုကြီးတင်တို့ သည်း ပြိုင်တူဆိုသလို

ဆင်းသွားကြ၏။

အိမ်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အိမ်အဝင်ဝကို ကျောခိုင်းထားသော ထိုင်ခုံမှာ ရွှေထိုင်

လိုက်၏။

ငါးမိနှစ်ခန့်သာ စောင့်ဆိုင်းလက်ရသည်။

ဦးရာကျော်၏ ခြေသံကို ကြားရတော့၏။

ခြေသံက တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးကပ်လာသည်။

စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားယူလိုက်သည်။

မည်။

ပြောချင်သည်များကို ဒေါသမပါအောင် လုပ်ယူရပေ

“နေခြည်”

သူမနံဘေးမှာ ခြေသံရပ်သွားပြီး ခေါ်သံထွက်လာ၏။

“ထိုင်လေ ဦးရာကျော်”

တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် သူမ ပြောလိုက်၏။

သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့မှာ ဦးရာကျော် ဝင်ထိုင်သည်။

“နေကောင်းဘယ် မဟုတ်လား နေခြည်”

“ဆိုပါတော့ ဦးရာကျော်”

“ဆေးရုံပေါ် ရောက်ကတည်းက ကိုယ့်ကို မတွေ့ချင်ဘူး လို့ နေခြည် ပြောနေခဲ့တယ်။ ဆေးရုံက ပြန်ဆင်းပြီး အိမ်ရောက် တော့လည်း ဒီစကားပဲ နေခြည် ပြောခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ် အတွေ့မခံခဲ့တာပါ နေခြည်”

ဦးရာကျော် မျက်နှာလေး ချောင်ကျနေတာကို သတိထား ဖြစ်၏။

အကြံအစည်တွေ ပျက်စီးကုန်ပြီမို့ ဦးရာကျော် တစ်ယောက် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်နေသည် ထင်၏။

“အဲဒီအချိန်တွေတုန်းကတော့ မမြင်ချင် မတွေ့ချင်တာ အမှန်ပဲ ဦးရာကျော်၊ ဒီနေ့တော့ ဦးရာကျော်နဲ့ မတွေ့လို့ မဖြစ်ဘူး ပြောစရာစကားတွေကို အပြတ်ဖြောဖို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်တာပဲ ဦးရာကျော်”

“နေခြည် ဘာပြောချင်လဲ၊ ကိုယ် နားထောင်ပေးပုံမယ်”

“နေခြည်ပြောတာတွေကို နားထောင်ရုံနဲ့တော့ ကိစ္စပြတ် မှာ မဟုတ်ဘူး၊ စာရင်းရှင်းတယ်လို့ ငြင်း ပိုမန်မယ် ဦးရာကျော်၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကျေလည်တဲ့အထိ စာ ရင်းရှင်းကြတာပေါ့”

ဦးရာကျော်တစ်ယောက်က ဘာမှ ဘာဆိုတာမျှ ဝိတ် လှုပ်ရှားဟန် မပြပေ။

သူမထက်ပင် ပိုပြီး တည်တံ့ ဖြစ်နေသေး၏။

“နေခြည် ဘာဖြစ်ချင်နေလို့ ယုံ နေခြည် စိတ်ချမ်းသာ အောင် ကိုယ်လုပ်ပေးပါမယ်၊ နေခြည် ပြောချင်ရာတွေကို အားမနာ စတမ်း ပြောချလိုက်ပါ၊ ကိုယ် နားထောင်ပေးမယ်”

“နားထောင်ရုံနဲ့ မပြီးဘူးဆို ဘာ ဦးရာကျော် ထင်မှာပါ၊ အပြန်အလှန် ပြောမှဖြစ်မယ် ဦးရာကျော်”

“နေခြည်သာ အရင် ပြောပါ၊ နေခြည် ပြောစရာ စကား တွေ ကုန်သွားမှ ကိုယ် ပြောပါမယ်”

ဒီအခြေအနေထိတော့ အခဲပဲ ပြောနေသေး၏။

ဦးရာကျော် ဖွင့်ပေးသည့်အခေါင်း အားမနာတမ်း ပြောချ လိုက်သည်။

“ကျွန်မနဲ့ ဦးရာကျော်တို့ လက်လမ်းက ပြီးသွားခဲ့ပြီ။

ဖောင်ဦးအေး (ပန်းတော)

ဒီတော့ ကျွန်မကို တရားဝင် ကွာရှင်းပေးပါ ဦးရာကျော်”
“ဘယ်လို ဇာတ်လမ်းပြီးလို့ ကိုယ်က ဘယ်လိုလုပ် ကွာရှင်း
ပေးရမှာလဲ နေခြည်”

ဟန်ဆောင်ကောင်းစွာဖြင့် ဦးရာကျော် လုပ်ဇာတ်ခင်းနေ
ပြန်၏။

“မသိချင်ဟန် ဆောင်နေလည်း သိအောင် ပြောပြမှာပါ
ဦးရာကျော်၊ တိုရင်းလိုရှင်းပေါ့ . . . ကျွန်မ အချိန်တွေ မဖြုန်းချင်
ပါဘူး။ မောင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရင်သွေး ကျွန်မဆီမှာ ကျန်နေခဲ့တယ်။
ကျွန်မက ဒီကလေးကို ရအောင်မွေးပြီး ဦးရာကျော်ရမယ်
အမွေတွေကို ခြိမ်းခြောက် ခွဲယူမယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မကို လက်ထပ်
ယူလိုက်တာဟာ အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းပဲ။ အများအမြင်
မှာလည်း ကျွန်မကို ငဲ့ညှာထောက်ထားသယောင် မြင်ကြမယ်။

တကယ်တမ်းကျတော့ အဲဒီအမွေတွေကို တစ်ယောက်
တည်း ရလိုမှုနဲ့ ကျွန်မဘဝကို အပိုင်စီးခဲ့တာပဲ။ ဒါကို ဘယ်သူမှ
မသိပေမယ့် ကျွန်မ သိနေတယ်။ မြွေမြွေချင်းတော့ ခြေမြင်ကြတာ
ပေါ့ ဦးရာကျော်။

ရှင်တို့ကြောင့်ပဲ ကျွန်မနဲ့ မောင် သေကွဲ ကွဲခဲ့ကြသလို
အခုတစ်ခါ ကျွန်မရင်သွေးလေးနဲ့လည်း သေကွဲ ကွဲခဲ့ရပြန်ပြီ။
ဒီကလေး အသက်ရှင်ပြီး လူလောကထဲကို ရောက်မလာခဲ့တာ
တစ်မျိုးတော့ ကံကောင်းသွားတယ်။ ဒီကလေး အသက်ရှင်မယ်
ဆိုလည်း ကျွန်မနဲ့အတူ ရှင်တို့တွေရဲ့ လက်ထဲမှာ စိတ်ရောက်ိယ်ပါ

အနာတရဖြစ်ပြီး လူလုံးမလှဖြစ်မှာ သေချာ ငယ် ဦးရာကျော်”
ရင်ထဲ ရှိတာတွေကို သွန်ချပြလိုက် ဘေ ခန္ဓာနှစ်ဖက်
သွားပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသွားသလို ငါ့ ။

“နေခြည်စကားတွေ ကုန်သွားပြီဦး”

“မကုန်သေးဘူး ဦးရာကျော်၊ ဦးမနဲ့ မောင်တို့ရဲ့
ရင်သွေးလေး မရှိတော့ဘူး။ ဦးရာကျော်ရဲ့ အမွေတွေကို အနုနည်းနဲ့
ခွဲယူမယ့် ရန်သူ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မကို ကွာရှင်းပေးပါ ဦးရာကျော်။
ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ကွာရှင်းချက် တောင်းပေး တွက် ရှင်ဘက်က
ဘာတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ပေးစရာ မလိုပါဘူး ဦးရာကျော်”

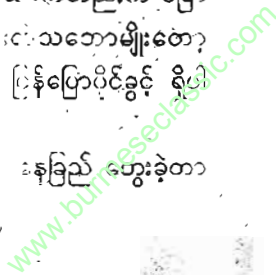
သူမမျက်လုံးတွေကို ဦးရာကျော် ငါ့သေစာချာ လှိုက်
ကြည့်သည်။

သက်ပြင်းရှည်ချပြီးမှ ဦးရာကျော် ပြော၏။

“ကိုယ်ပြောမယ့်စကားတွေကို အငါ ဝင်နိုင်ဆုံး နားထောင်
ပေးစေချင်တယ်။ အခုအချိန်မျိုးမှာ နေခြည် စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်အောင် ကိုယ် မလုပ်သင့်တာကို သိမှ သိ ဒါပေမယ့် ကိုယ်
ရှင်းပြချင်တယ် နေခြည်”

“ပြောပါ ဦးရာကျော်၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းက ပြော
ချင်ရာပြောပြီး အတ္တကြီးကြီးနဲ့ အနိုင်ပိုင်း ငါ့သဘောမျိုးတော့
မဖြစ်စေရပါဘူး။ ဦးရာကျော်ဘက်ကလည်း ပြန်ပြောပိုင်ခွင့် ရှိပါ
တယ်”

ကိုယ် နေခြည်ကို လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ နေခြည် ပွားခဲ့တာ

ခေတ္တနဲ့ လုံးဝ မသက်ဆိုင်ပါဘူး။ ရာပြည့်ရဲ့ မျက်နှာ၊ ရင်သွေးလေးရဲ့
အဝ၊ နေခြည့်ဘဝကို ထည့်ထွက်ခဲ့တယ်။ ဒါတွေက အဓိကကျတဲ့
အချက်တော့ မဟုတ်သေးဘူး နေခြည့်၊ ထားပါလေ... ရာပြည့်ရဲ့
ရင်သွေးလေး ပါသွားလို့ အမွေတွေကို လက်ဝါးကြီးအုပ်လို့မူနဲ့
နေခြည့်ဘဝကို မတရားသိမ်းပိုက်တယ်လို့ စွပ်စွဲခဲ့ရတယ်။ အခု
ရင်သွေးလေး ဆုံးသွားလို့ နေခြည့်ပြောသလို ဇာတ်လမ်းပြီးသွားပြီ၊
နေခြည့်ကလည်း ကွာရှင်းခွင့် တောင်းနေတယ်။ နေခြည့် ပြောခဲ့ဆိုခဲ့
သလိုသာ ကိုယ့်စိတ် တကယ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ကိုယ့်အိမ်နဲ့ ကွာရှင်းခွင့်
ပေးလိုက်ရုံပဲ ရှိတယ် နေခြည့်”

“ဒါဆိုလည်း ကွာရှင်းလိုက်ကြရအောင် ဦးရာကျော်”

“မကွာရှင်းပေးနိုင်ဘူး နေခြည့်၊ ဒီပုံစံနဲ့တော့ မကွာရှင်း
ချင်ဘူး”

ဦးရာကျော်စကားကြောင့် တွေးရခက်သွား၏။

စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံးဖြစ်အောင် စုစည်းလိုက်ပြီး သူမ
ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“ဘာလို့ မကွာရှင်းနိုင်တာလဲ ဦးရာကျော်”

“အချက်နှစ်ချက်ကြောင့် မကွာရှင်းပေးနိုင်တာပါ နေခြည့်၊
ပထမအချက်ကတော့ သိပ်အဓိက မကျလှပါဘူး။ နေခြည့်ရဲ့
အထင်တွေ စွပ်စွဲချက်တွေကို ချေပတဲ့အနေနဲ့ ကိုယ် ပြောရမှာပါ”

အခုအချိန်တော့ ဦးရာကျော်တစ်ယောက် အထော်လေး
တည်ငြိမ်နေ၏။

ဘာတွေများ ဆက်ဖြစ်မလဲဆိုပြီး သွေ့ချက်ချင်သူက သူမ
ဖြစ်နေသည်။

ဦးရာကျော်ဆက်ပြောသည့် စကားတွေကို အာရုံစိုက်ထား
လိုက်၏။

“နေခြည့် မသိသေးတာလည်း ဖြစ်တောင်းဖြစ်ပယ်၊ ညီ
လေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်ဆီက ခွဲပေးရရင် နည်းနည်းပဲ ရမှာပေါ့
နေခြည့်၊ ညီလေးရော ရင်သွေးပါ မရှိတော့ဘူး။ နေခြည့် ပြောသလို
အခုပိုင်ဆိုင်နေတာတွေ အားလုံးဟာ ကိုယ် ဘဝယောက်တည်း
အတွက် ဖြစ်သွားပြီ။

ကိုယ့်မှာ တရားဝင် လက်ထပ်ထား ဘူးနီး ရှိနေတယ်၊
ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို ကိုယ့်
ဇနီးကလည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ တရားဥပဒေရေးရာ ခွဲယူကြကြေး
ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ဇနီးအနေနဲ့ ရပိုင်ခွင့်တွေက ပိုများနေမှာပါ။

ကိုယ်ပြောတာ ရှင်းရဲ့လား နေခြည့် မနေခြည့်စိတ်ထဲမှာ
အစွဲအလမ်းနဲ့ ထင်ခဲ့မြင်ခဲ့တာတွေ အားလုံးဟာ အမှားတွေချည်း
ပါပဲ။ ဒီကိစ္စက ကိုယ်ဖြေရှင်းချင်တဲ့ ပထမ အချက်ပါ နေခြည့်၊
နေခြည့်ကို ဘာကြောင့် မကွာပေးနိုင်သလဲ ဒါ့အပြင် အဓိကကျတဲ့
နောက်တစ်ချက် ရှိသေးတယ် နေခြည့်”

www.burmeseclassic.com

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

ဦးရာကျော်၏ စကားတွေကြောင့် သူမမှာ ပြန်လှန်ပြော ဆိုနိုင်စွမ်း ဆွဲသွားခဲ့ပြီ ထင်၏။

ဦးရာကျော်ကပဲ မဖြေရှင်းချက်တွေ ကောင်းနေသည်လား။

သူမ၏ စွပ်စွဲချက်တွေကပဲ မခိုင်လုံလေသလား မသိ။

“နေခြည်”

တီးတိုးအသံပြုလိုက်ပေမယ့် သူမလိပ်ပြာကို ငယ်သွားစေ၏။

ညှိုးကျနေသော မျက်နှာဖြင့် ရင်ဆိုင်နေသော ဦးရာကျော်ကို ဘာကြောင့်များ လက်မြောက် အရှုံးပေးချစ်မိပါလိမ့်။

သူမစကားသံတို့ လုံးဝ ဆိတ်သုဉ်းသွား၏။ ဦးရာကျော် တစ်ယောက်သာ စကားတွေ ဆက်ပြောနေ၏။

“နေခြည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်အနေနဲ့ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့၊ ဘာတွေပဲ ပြောခဲ့ ပြောခဲ့ . . . သေချာတာတစ်ခုပဲ ရှိပါတယ် နေခြည်၊ အဲဒါကတော့ နေခြည်ကို တကယ်မြတ်နိုးလို့၊ နေခြည်ကို တကယ်ချစ်ခဲ့လို့ပဲ နေခြည်”

“နေခြည်ကို ချစ်လို့ . . . . ဟုတ်လား”

ဒီစကားနှင့်ပတ်သက်ပြီး သိသိတစ်ယောက် အရိပ်အမြွက် ဆိုခဲ့ဖူးသည်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ရင်ကို လှုပ်ခတ်နိုင်စွမ်း မရှိ။

ဦးရာကျော်ကိုယ်တိုင် ပြောလိုက်သော စကားတွေကျတော့ ရင်ကို လှုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်း ရှိလေ၏။

မျက်ပြေဟာ

“နေခြည် မှတ်မိမလား မသိဘူး . . . ညီလေး ဒီကို ငြိန် မရောက်ခင်တစ်ရက်က နေခြည်ကို ပြောခဲ့ နားခဲ့စကား။ ကိုယ့်ဘဝ မှာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကား မပြောခဲ့ဖူးဘူး နေခြည်ကိုတော့ ပြောမယ်ဆိုပြီး ကိုယ် ပြောပြန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ညီလေးကိစ္စနဲ့ မွန်ပြီး ပြောခဲ့တာပဲ ခင်ခြည်၊ ငါကယ်တော့ အဲဒီစကားဟာ ရင်ထဲကနေ သူ့အလိုလို ဖျက်လာတဲ့ စကားပါ နေခြည်နဲ့ စတွေ့ကတည်းက ကိုယ့်စိတ်က ဘာမျိုးဖြစ်ခဲ့ရတယ် အဲဒီအဖြစ်ကို ကိုယ်တိုင် နားမလည်ခဲ့ဘူး။ သီးလားဆုံးတော့ ကိုယ့်စိတ်တွေ အရမ်းပြောင်းသွားတယ်။ အဲဒီရက်ပိုင်းမှာ ကိုယ် သေချာ တွေးကြည့်တယ်။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ နေခြည်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်ဘဝဟာ လှုပ်ရှားလွန်းအားကြီးတယ် နေခြည်ဆိုမှာ ကိုယ်ဝန် ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့စကားကို မကြားရခင်က ကိုယ် နေခြည်ကို ချစ်နေမိခဲ့တာပါ”

ဘာတွေကို နားလည်၍ ဘာတွေကို ယုံကြည်ရမည် မသိ။

ဦးရာကျော်၏ စကားတွေကြောင့်ပင် စဉ်းစားဝေခွဲနိုင် သည့်စိတ်တို့ ပျောက်ဆုံးကုန်ပြီ ထင်၏။

“နေခြည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ် ကိုယ် ပြောခဲ့မိတာတွေဟာ ကဗျာဆန်ချင်မှ ဆန်မယ်၊ ရွှေနောက် အဲဒီအစဉ်ကျချင်မှ ကျမယ်၊ ကိုယ်ဟာ မာယာများတဲ့လူလို့ နေခြည် တွေးခက်စား တွေးနေသိမ့် မယ်၊ ကိုယ်လုပ်ခဲ့မိတာတွေအားလုံးဟာ မာယာတွေဆိုရင်လည်း ကိုယ့်အပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ နေခြည်ရဲ့ အမူ နားဒါသတွေ ပြေပောက်

ဖော်ပြချက် (ပန်းတော)

စေဖို့ မာယာများခဲ့ရတာပါ နေခြည်၊ ဒီအတွက်တော့ ကိုယ် ဝန်ခံပါတယ်။ နေခြည်ကို ချစ်မိတဲ့အတွက် နေခြည်ရဲ့ အမျက်ဒေါသတွေ ပြေဖို့အတွက် ကိုယ် တတ်သရွေ့မှတ်သရွေ့ စိတ်ကူးတွေနဲ့ မာယာများခဲ့မိပါတယ် နေခြည်”

အခုအချိန်ထိတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် သဘောတူညီမှု မရကြသေးပေ။ ဦးရာကျော်ကပင် သဘောတူညီမှုရအောင် တစ်ဖက်သတ် ကမ်းလှမ်းခဲ့ပြန်၏။

“ကိုယ့်စကားတွေကြောင့် စဉ်းစားရခက်နေလား နေခြည်၊ နေခြည် စဉ်းစားပါ။ တိုင်ပင်သင့်တယ်လို့ထင်တဲ့ လူတွေဆီကလည်း အကြံဉာဏ် တောင်းပါ။ နေခြည်ဆုံးဖြတ်လိုရရင် အကြောင်းကြားလိုက်ပါ။ ကိုယ့်ဘက်က ကွာရှင်းပေးဖို့ လိုမယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ်လက်မှတ်ထိုးတာတဲ့ စာချုပ်နှစ်စောင်ကို လူကြိုနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ နေခြည်လက်မှတ်ထိုးပေးပြီးတာနဲ့ ကိုယ်အတွက် ပြန်ပေးရမယ့် စာချုပ်တစ်စောင်ကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးလိုက်ပါ။ နေခြည် ယူထားရမယ့် စာချုပ်ကိုပဲ သက်သေအဖြစ် သိမ်းထားပေါ့ နေခြည်။ ကိုယ့်ကို စကားမပြောချင်လောက်အောင် ဖြစ်နေပြီလား . . . နေခြည်၊ ဒါဆိုလည်း ကိုယ် ထွက်သွားပါတော့မယ်”

ပြောချင်ရာများကို အားရအောင်ပြောပြီး ဦးရာကျော် ထွက်သွား၏။

သူမတစ်ယောက်သာ နေရာမှာ ကျန်ရစ်နေခဲ့၏။

(၁၅)

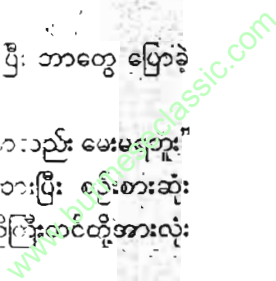
မြင်ကွင်းထဲမှ ဦးရာကျော် ပျောက်ဆုံးသွားပြီး မိနစ်အနည်းငယ် အကြာမှာပင် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာကြသော ခြေသံတွေကို ကြားရ၏။

သူမအနားသို့ သီသီနှင့် ကိုသန်းဇွဲကို အရင်ရောက်သည်။ မမရွှေရည်နှင့် ကိုကြီးတင်တို့လည်း မေးခွန်းစုံဆုံသလို ရောက်လာကြ၏။

“နေခြည်တို့နှစ်ယောက် ဘာတွေဖြု ပြီး ဘာတွေ ပြောခဲ့ကြတာလဲ၊ သီသီတို့ကို ပြောပါဦး”

“ဟုတ်တယ် နေခြည်၊ ဆရာ့ကို မေးတာပဲလည်း မေးမနေဘူး”

“ညီမလေးအနေနဲ့ စိတ်အေးအေး ဘေးပြီး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပါ။ ဖြစ်ချင်တာတွေကို ဖွင့်တိုင်ပင်လေ။ ကိုကြီးတင်တို့အားလုံး

ဝိုင်းပြီး စဉ်းစားပေးမယ်”

သီသီတို့အားလုံးကို ဘာမှ မပြောခဲ့ဘဲ ဦးရာကျော်တစ်ယောက် ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီး ရှောင်ပြေးခဲ့မြို့ ထင်၏။

နှစ်ယောက်ချင်း ပြောခဲ့ဆိုခဲ့တာတွေကို ကုန်စင်အောင် ပြန်ပြောင်း ပြောရမည်လား။

အရာအားလုံးအပေါ် အမြင်တွေသွေဖည်ကာ နားမလည်နိုင်ခဲ့ခြင်းလား။ သူမကလွဲ၍ အားလုံးကတော့ ဦးရာကျော်အပေါ် သဘောပေါက် နားလည်ပြီးသား ဖြစ်ကြမည် ထင်၏။

အခုအချိန်ရောက်မှ မျက်ရည်ခံထိုးပြီး မာယာတွေ မသုံးချင်တော့ပေ။ အားလုံးနားလည်ပြီးသားကိစ္စကို နောက်ကြောင်းပြန်ပြီး မရှင်းပြ၊ မပြောပြချင်တော့ပေ။

“ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသလဲဆိုတာကို မေးနေတာထက် သူ့နောက်ကို မိအောင် လိုက်သွားပေးပါ ကိုသန်းဆွေ၊ တော်ကြာ သူ့အဖေကို ထွက်သွားခဲ့ရင် လိုက်ခေါ်ရ ခက်နေလိမ့်မယ်”

ဆိုင်းမဆင့် ဝံ့မဆင့်ဘဲ ပြောချလိုက်ခြင်းကြောင့် အားလုံး အံ့ဩသွားကြ၏။ ကိုသန်းဆွေ တစ်ယောက်ကတော့ ဝမ်းသာအားရဖြင့် စကားပြန်ရင်း အပြေးအလွှား ထွက်သွားတော့သည်။

“ကျွန်တော် မိအောင် လိုက်ခေါ်ပေးပါမယ်”

ဦးရာကျော် ဘယ်သွားသည်၊ ဘယ်မှာ ရှိနေမည်ဆိုတာကို ကိုသန်းဆွေ အသိဆုံး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဒီတစ်ခေါက် ဦးရာကျော် အိမ်ပေါ် ပြန်ရောက်လာရင် သူမတို့နှစ်ယောက်အနားမှာ မည်သူမျှ

ရှိမနေတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည် ထင်ခဲ့

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် နှင်တို့နှစ်ယောက် နားလည်ကြပြီး ပြန်အဆင်ပြေသွားပြီပေါ့နော်၊ ငါတို့ရင်ထဲက အပူလုံးကြီး အနုပေးကျသွားတော့တယ် နေခြည်”

ရင်အစုံကို လက်ဖြင့်ဖိရင်း သီ ဒီ ပြောသည်။

ကိုကြီးတင်နှင့် မမရွှေရည်တို့၏ မှတ်နာများသည်လည်း ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဝင်းပသွားကြ၏။

“ညီမလေးရယ် မောင်ရာကျော် လူသူတော်ကောင်း တစ်ယောက်ပါ၊ ညီမလေး ထင်ခဲ့သလို ဝတ်ဘူးဆိုတာ မတို့သိနေခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး အခုအားနဲ့ ကိုကြီးတင်တို့သက်ပိုပြီး ညီမလေးက သဘောပေါက်နေမှာပါ”

ဘယ်သူ့စကားကိုမျှ ပြန်မဖြေ ဖြေခဲ့ပေ။

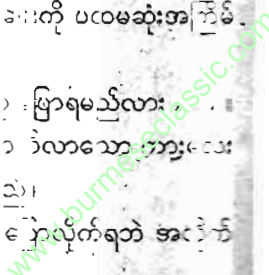
အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လာမည့် ကားကိုသာ သူမ နားစွင့်နေမိသည်။

ဦးရာကျော် ရောက်လာမည့် အခါကို ပထမဆုံးအကြိမ် အဖြစ် ရင်ခုန်စွာ မျှော်လင့်နေဖြစ်ခဲ့၏။

မျှော်လင့်ရင်ခုန်ရကျိုးနပ်သည်ကို ပြောရမည်လား။

ဟွန်းသံနှင့်အတူ ခြံထဲသို့ ဝင်လာသော ကားလေးကြောင့်ပင် အားလုံး ဝမ်းသာသွားကြသည်။

သူမအနေဖြင့် ဘာတစ်ခုနဲ့မျှ မြှောက်လိုက်ရဘဲ အခါ

၂၇၈

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

တသိဖြင့် သိသိတို့တတွေ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားခဲ့ကြသည်။
မကြာမီ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဦးရာကျော်တစ်ယောက်
သူမရှေ့သို့ ရောက်လာတော့မည်လေ ...။
မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဖြစ်ပါက ပြောဆိုရမည့် စကားတွေ
ကို ရင်ခုန်စွာဖြင့် ရွေးချယ်နေမိပြန်သည်လေ ...။

"မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

အလွန်အလွန်
ပန်းပွင့်တွေလို
ထေရီလည်း မကောင်း
ပြွေတို့လည်း မကောင်းပေမည်
အကြောင်းကြားကြား ကြား
ပြောလျှင် မှတ်တမ်းတို့
တစ်သက်မတိုင်အောင် ...။

မပျော်မိ ... မပေးမိ

မပျော်မိ ... မပေးမိ

မောင်ညိုအေး
ပန်းတော

အ ယ စ ဝ က ဝ က
၊ လုံးချင်းဝတ္ထုပုဒ်၊

